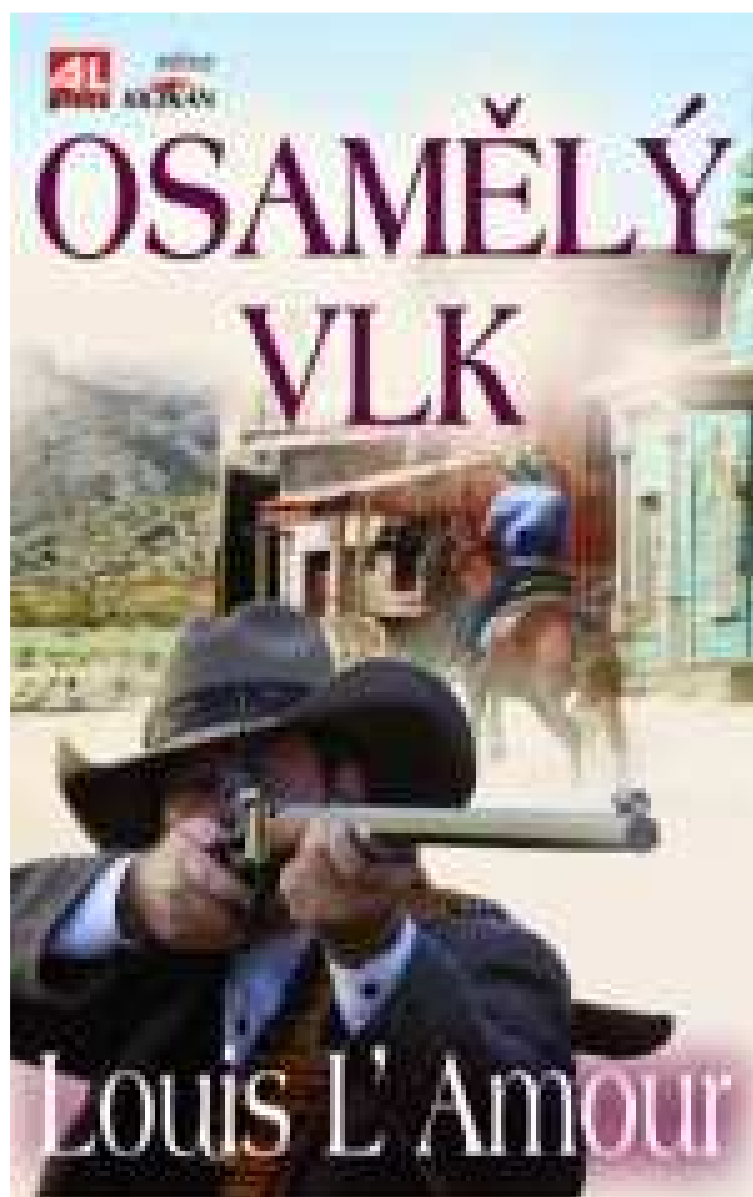

OSAMĚLÝ VLK

Louis L'Amour

Copyright © 1958, 1986 by Louis & Katherine L'Amour
This translation is published by arrangement with
Bantam, an imprint of The Random House Publishing
Group, a division of Random House, Inc.
Translation © Ondřej Duha, 2009
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít nebo jakýmkoli způsobem
reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací nebo odkazů,
které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu RADIGAN
přeložil Ondřej Duha
Redakční úprava Jana Pleskotová
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek
v edici Klokán, 2009
Tisk a vazba: FINIDR, s. r. o., Český Těšín, www.finidr.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7362-690-7

DOSTAŇTE RADIGANA!

U DOMU VYSTŘELILA puška, Radigan skočil do křoví a dopadl na všechny čtyři právě v okamžiku, kdy o větev nad ním škrtl druhá kulka. Převalil se, a přitom zahlédl Angelinu Foleyovou, jak stojí u verandy a natahuje winčestrovku.

Vyskočil a v hlubokém předklonu se začal v běhu prodírat křovím. Rychle uskočil, aby změnil směr, a dostal se ke svému vraníkovi. Zvíře bylo vyplašené. Byla to divoká chvíle, než se mu podařilo strčit nohu do třmenu a vyhoupnout se do sedla.

Za ním prolétla křovím další kulka a uslyšel dupot nohou. Pak se kůň rozběhl směrem ke stezce San Ysi-dro, jenže okamžik nato, když začal stoupat do mírného kopce, uviděl Radigan mezi sebou a stezkou do vějíře rozvinutých tucet jezdců, kteří se rychle blížili.

KAPITOLA 1

VYTRVALÝ DÉŠŤ ZATÁHL přes končící odpoledne ponurý, kovově šedý závěs a půda pod kopyty koně byla rozmáčená tímhle deštěm a tím, který přišel před ním. Tom Radigan hrbil ramena pod pláštěm a právě myslel na teplou chatu a horkou kávu, které ho čekaly, když zahlédl stopy vedoucí přes louku.

Pěší člověk by ohnul trávu ve směru cesty, ale kůň máchající kopyty ji sešlapává tak, že stébla míří směrem, odkud přijel. Tom Radigan viděl stopu koně s jezdcem, který sem zamířil z opuštěných kopců na jihozápadě a pokračoval do ještě opuštěnějších hor za jeho rančem.

Zamžoural pod krempou klobouku, ze které kapala voda, po směru stop, ale nic nezahlédl – jen brázdu v trávě vysoké po kolena, která mizela mezi vršky.

„Hrome!“ řekl nahlas. „Kdo by se tady potloukal v takovémhle počasí?“

Nebo kdykoliv jindy, když už na to přišlo.

Radigana, zvyklého na svět, kde skoro všechno má nějaký smysl, to znepokojilo. Sever Nového Mexika nepatřil mezi místa, kde by se lidé projížděli pro potěšení, a už vůbec ne v protivném dešti, který přišel po několika dnech lijáků; kromě toho se tím směrem nedalo dojet jinam než ke skalnatým srázům za rančem.

Nebyl to ani kůň bez jezdce, protože volně se toulající zvíře by se nepohybovalo přímo ani tak rychle jako tohle.

Za normálních okolností by si Radigan stopy nevšiml, protože se touhle trasou obvykle neubíral, ale v posledních měsících přesouval stádo do odlehlého, úrodného údolí známého v okolí jako Valle de San Antonio, které se rozkládalo třicet kilometrů od jeho ranče.

Před třemi dny tam zahnal tucet kusů, aby rozšířil stádo, a pobyl tak dlouho, aby chytil do pasti dvě pumy, které si už brousily zuby na jeho dobytek. Podařilo se mu také ulovit černého medvěda. V horní části údolí se teď páslo něco přes tři sta kusů dobytka.

Při zpáteční cestě našel tuhle stopu, která nemohla být víc než hodinu stará.

Ten, kdo ji po sobě zanechal, si vybral trasu, která nemohla být náhodná; žádný obyčejný jezdec by tam tudy nejel, jen ten, kdo si nepřál být viděn. Existovaly snadnější a přímější trasy.

Ranč Škrtnuté R patřící Tomu Radiganovi byl odlehlý, skrytý v kopcích mimo používané cesty. Pracoval na něm jen s jedním honákem, polovičním indiánem z kmene Delaware, který dřív sloužil v armádě jako zvěd a všichni ho znali jako Johna Childa.

Nic na té stopě ani jejím směru nedávalo smysl a Tom byl člověk, kterého nelogické věci zneklidňovaly.

Vyjel z koryta, ve kterém byla louka, a rozhlédl se po široké rozloze kaňonu Guadalupe a náhorní plošině za ním pozvolna stoupající k ranči. Déšť na okamžik ustal a on jasně viděl budovy ranče a stromy kolem nich. Sice stály pět kilometrů daleko, ale o tři sta metrů výš, než kde byl teď on.

Neklidně si ranč prohlédl a pak pomalu prozkoumal krajinu před ním. Trasa, po níž se vydal neznámý jezdec, vedla přes kopce na severozápad, ale spíš na západ.

Nikdy neměl důvod cítit se v bezpečí, nechoval se neuváženě a zbytečně neriskoval. Jako chlapci, se mu ztřeštění vrstevníci často posmívali, že se drží moc zpátky, a riskování, které nevyžadovaly okolnosti, se mu přičilo. Většinu života prožil na místech, kde opatrnost znamenala přežití, a přežil právě proto, že byl takový, jaký byl. Nikdy se bezhlavě nevrhal do nebezpečí, ale pomáhal pohrbívat muže, kteří to měli ve zvyku.

Neriskoval ani teď. Jel pomalu, využíval každé nerovnosti terénu, za kterou se mohl ukrýt, a vyhýbal se své obvyklé trase tím, že zamířil na jih od skalnatého výběžku po cestě vedoucí paralelně se stezkou.

Záhadný jezdec mu nešel z hlavy, ale jak se blížil k ranči, nikoho neviděl. Z komína stoupal tenký proužek kouře, ale kolem se nic nehýbalo, i když mělo. Radigan vyjel zpoza stájí a ohrad, přitáhl koni otěže a pečlivě obhlížel situaci.

Za hlavní budovou ranče, která stála před ním na druhé straně dvora, se nad nízké stavby a okolní stromy tyčila hora vysoká sto padesát metrů. Na jejím úpatí Tom Radigan našel nejcennější surovinu pro každé ranč – vodu. A byla jí spousta.

Z průrev a jeskyní pod skalní stěnou vytékal deset pramenů, slévajících se v jezírko, z něhož vedl dolů z kopce potůček, který se pak vléval do potoka Vache kus od ranče. Než voda opustila dvůr, odvedl

ji Radigan stranou, aby zavlažovala malou zeleninovou zahradu a několik hektarů vojtěšky, která, pokud věděl, zatím nikde jinde v okolí nerostla. Pak stékala do několika malých tůní, kam se chodil napájet dobytek.

Když se Radigan ještě jen tak potloukal krajinou, padl na starou indiánskou stezku, která ho dovedla na tohle místo. Kromě divokých zvířat a hlavic šípů, které indiáni v té době nepoužívali, tam nebyly žádné známky života. Nenašel tam žádné stopy ani jiné důkazy lidské přítomnosti a rozhodl se vystavět chatu a ohrady. Později přihnal malé stádo dobytka, čtyřicet krav a dva dobré býky. Přivedl s sebou čtyři muly a tři poníky pod sedlo, které doplnil divokými koňmi chycenými mezi horami na severu, kde na všechny strany nebylo nic než divočina.

Právě pomyšlení na tu divočinu ho teď vedlo k tomu, aby byl opatrný. Muž prchající před zákonem do jednoho ze tří táborů psanců, které se tam nahoře údajně nacházely, by si tuhle trasu také nevybral. Nic na tom jezdcí nedávalo smysl – pokud Tom neměl nepřítele, o kterém nevěděl.

Radigan byl vysoký, tichý muž, který se obvykle usmíval jen očima a raději poslouchal než mluvil. Ve vypjatých okamžicích se vyznačoval upřeným pohledem, který jeho protivníky znervózňoval a vedl k ukvapeným činům. Na tom se shodli tři muži – dva další byli v takovém stavu, že nedokázali poskytnout žádné informace.

Pod pláštěm měl modrou armádní košili, vybledlou častým praním, a vlněné kalhoty, zastrčené do španělských vysokých bot. Nízko u pasu mu visel šestiraňák kolt a v opasku měl dostatek munice.

Tom Radigan patřil mezi další muže, kteří přišli do Texasu z Illinois a zanechali v této západní zemi významnou stopu. Stál po boku takových jako Divoký Bili Hickok a Vlasatý Jim Courtright. Jako člověk milující samotu a toužící postavit něco trvalejšího než hranici z třísek hledal právě takové místo, které našel zde, a pečlivě volil oblast, kde ho nebudou rušit sousedé.

Za čtyři roky na ranči na úpatí hory rozšířil svá stáda chovem i koupí. Z původních zvířat neprodal ani jedno a na živobytí si vydělával lovem do pastí a rýžováním zlata. Lov se dal provozovat jen v zimě a zásoby zlata byly skromné, ale představovaly prakticky čistý

zisk, protože muž s puškou a pevnou rukou si mohl v pohoří Nacimientos a Sangre de Cristo docela slušně žít.

Tom Radigan byl uvážlivý člověk. Všechno si pečlivě rozmýšlel a nikdy nepřišel s ukvapeným rozhodnutím. I teď si dával načas.

Čtyři roky relativního klidu nijak neotupily jeho smysly – udržoval si je ostré svými osamělými loveckými výpravami – ani ho neučinily méně opatrným. Existovalo mnoho důvodů, proč by se cizí jezdec mohl vypravit nahoru do kaňonu Guadalupe, ale nenapadalo ho, proč by se někdo vydával na východ přes rozeklané hory... pokud by se nechtěl přiblížit nepozorovaně. A jestli ten člověk nechtěl být viděn, znamenalo to, že ho neměl spatřit Tom Radigan nebo jeho honák.

Jako pohostinný člověk nedokázal Tom přijít na to, proč by se mu někdo vyhýbal, pokud to nebyl nepřítel nebo někdo, kdo mu chtěl ublížit.

Chvilí seděl v sedle v částečném úkrytu a všechny smysly ho varovaly před problémy.

Znovu se rozpršelo, i když už ne tak hustě, a déšť zahalil krajinu a přinesl s sebou večerní chlad. Nacházeli se ve výšce dvou tisíc šesti set metrů nad mořem a blížila se zima.

Déšť se mohl kdykoliv změnit ve sněh. Les na severu by se pak uzavřel pro všechny pocestné. Cesta do osad v nížině byla neprůjezdná jen občas a celou dobu vedla z kopce, ale i tak většina výprav skončila první sněhovou nadílkou.

Zamračeně sledoval dům, kopce, les a okraj hory.

Kdyby ho nepřítel nebo náhodný zloděj, který potřebuje zásoby a čerstvého koně, chtěl zabít, hlídal by stezku, po které nepříjel. Na dvůr před stodolou bylo vidět jen z hory a kamenitého srázu za domem. Ale bylo možné bezpečně dojít skoro až ke dveřím stodoly a kdyby se pohyboval opatrně...

Valach netrpělivě zadupal a Tom se svezl ze sedla, rozevřel plášť a posunul si kolt tak, aby na něj snáz dosáhl. Pak, skrytý za tělem koně před možným střelcem na svahu, zamířil obloukem do stodoly.

Jeho první myšlenka patřila koni. Sundal mu sedlo a uzdu, vytřel ho starým pytle a přitom přemýšlel o všech možných stránkách

situace. Nejspíš si dělal zbytečné starosti; ten jezdec třeba jen zabloudil a hledal úkryt.

Z domu ale nevycházel žádný zvuk a John Child ho nepřišel přivítat, jak to obvykle dělal. Míšenec měl ve zvyku vyjít ven, pomoci mu s koněm a informovat ho, co se toho dne přihodilo.

Pootevřenými vraty si prohlížel dům. Touthle dobou už musela být uvnitř tma a John měl zapálit lampu... nikdy ho nepřistihl, jak sedí doma potmě.

Johnův kůň byl však ve svém stání a sedlo leželo na obvyklém místě. Proč ho tedy John nepřišel pozdravit a proč se v domě nesvítilo?

Mohl někam odejít, ale to by bylo velmi neobvyklé – John se nikdy z domu nevydal dál než k ohradě nebo stáji. Mohl uvnitř ležet nemocný nebo raněný... jediná další možnost byla, že se ho snažil před něčím varovat.

Ale před čím?

Situace na ranči se teď zdála být další z událostí, které začínaly cizí stopou vedoucí přes louku. Nedůvěřivého Toma Radigana udržovala při životě opatrnost. Kdyby na něj v domě někdo číhal, nechal by nejspíš rozsvíceno, aby všechno vypadalo jako obvykle. V bahně přede dveřmi bylo několik stop... upřel na ně zrak a pozorně je zkoumal.

Někdo vyšel ven a vrátil se. Kroky z domu byly pravidelné a pevné až ke čtvrtému šlápnutí, kdy ta osoba uklouzla v bahně. Kroky zpět byly delší. Ten, kdo vyšel ze dveří, měl namířeno do stodoly, ale náhle se obrátil a běžel do domu.

Bylo naprosté ticho, které narušovalo jen šumění deště.

Nic v domě nemohlo Johna Childa přimět, aby se tak kvapně vrátil, takže se muselo odehrát něco venku.

Ve stodole nebylo nic, co ho mohlo vylekat, a na východě nebo severovýchodě nebyl žádný úkryt, kde by se mohl schovat nepřítel. Jedno takové místo se nacházelo na jihozápadě, odkud Radigan přišel, ale tam neviděl žádné stopy.

Zbývala dvě možná místa, z nichž jedno bylo tak vzdálené, že nepadalo v úvahu, ale to druhé by se neznámému jezdcí hodilo.

Nikdo nemohl na Johna vystřelit od hory, protože cestu na ni znali jen Tom a John, ale kulka vypálená z kamenitého svahu by našla cíl právě na místě, kde se John obrátil a utíkal zpátky do domu.

Tak takhle to bylo. Někdo je nebo před nějakou dobou byl na stráni za domem a mohl stále číhat, aby vystřelil na Johna nebo Toma, jakmile se objeví na volném prostranství. Tom přijížděl z jihozápadu, a tak ho nebylo ze svahu vidět až do okamžiku, kdy se ocitl přímo před vraty stodoly. Stejně tak by ho nepřítel nespatrił, dokud by neudělal dva nebo tři kroky ze vrat.

Radigan mohl počkat tam, kde byl, až do tmy, která by přišla tak za půl hodiny, nebo jít hned a riskovat.

Člověk, který střílel – pokud se to vůbec stalo, chtěl nepochybně zabít jeho a ne Johna Childa, neboje chtěl dostat oba.

To byla však čirá domněnka. Možné bylo všechno.

Dosud ho nic v životě nedonutilo zbytečně riskovat. Z Illinois přišel do Kansasu, kde nastoupil do armády a v tom pohraničním státě sloužil v krvavých bojích pod generálem Lanem. Pak se přesunul do Santa Fé, kde doprovázel vozy se zbožím a přežil dva indiánské útoky. Dva roky bojoval proti Komančům v Texasu. Za takových podmínek se člověk naučí opatrnosti.

Byl si celkem jistý, že je v nebezpečí a že právě v té chvíli John může ležet v domě ošklivě zraněný. Johnovi by nijak neprospělo, kdyby se nechal zabít ve snaze mu pomoci. To nejlepší, co pro něho mohl udělat, bylo odstranit hrozbu.

Tom se vrátil zpátky do stodoly, sedl si do dřepu a zapálil si cigaretu. Pokud by se chtěl nějaký muž schovat na svahu, našel by několik vhodných míst, ale žádný úkryt pro koně.

Mohl být tedy přivázaný mezi stromy na nižším kopci východně od ranče. Přímo na východ od dvora žádný úkryt nebyl, ale za výběžkem kopce rostly malé hájky stromů a keřů a o něco níž hustý les. Střelec nechal koně někde tam a pak se odplížil na kamenitý svah, odkud viděl na celý dvůr.

Za hodinu nastane naprostá tma.

Po setmění už bude zcela zbytečné, aby někdo zůstával na svahu, odkud nic neuvidí. Vetřelec se buď vrátí ke svému koni a odjede pryč, nebo počká do příštího dne na lepší příležitost.

Ani myš se nespolehá jen na jednu díru, a Radigan myš nebyl. V boční zdi stodoly sousedící s ohradou byly připravené pro případ nouze ještě jedny dveře z trámů. Od chvíle, kdy je vyrobil, je nikdy nepotřeboval, ale teď to udělal.

Opatrně se protáhl těmito dveřmi, které nebyly viditelné z jakéhokoliv místa, kde se střelec mohl skrývat. Sešel ze svahu za stodolou a zmizel mezi stromy. Obloukem se rozběhl kolem ranče k místu, kde mohl být přivázaný cizincův kůň. Když se zastavil v hájku, aby nabral dech, říkal si, že je blázen. John Child prostě nejspíš jen někam odešel.

Ale kam? Jeho kůň byl ve stodole, přišlo a Toma nenapadal žádný důvod, proč by měl Child odejít z domu... A kam by zmizel neznámý jezdec?

Pokud chtěl pozorovatel na svahu zabít ze zálohy, musel nechat svého koně co nejbliž pro případ, že by se něco zvrtno. Tím pádem zbývaly jen čtyři možné úkryty. Jedním bylo koryto, které vyryly v zemi jarní přívaly vod, druhým skupina velkých balvanů, třetím křovinatý hájek a čtvrtým zářez ve skalnaté stěně třicet metrů pod náhorní plošinou, na níž stál ranč. Ze zářezu byl snadný přístup na kamenitý svah a kůň čekající dole by zajistil rychlý únik.

Děšť padal pravidelně, slabý vítr pohyboval listím a hnal mu studené kapky za krk. Tom držel pod pláštěm pušku hlavní dolů, aby po ní mohl kdykoliv sáhnout, a blížil se k vybranému místu.

Byla už skoro tma a neznámý muž se každým okamžikem mohl vrátit ke svému koni. Každický krok, který teď Radigan udělal, představoval nebezpečí, takže musel pečlivě zkoumat terén před sebou.

Nahoře na svahu zarachotil kámen.

Tom přeběhl otevřené prostranství ke skupině balvanů, ale nebyli tam ani kůň, ani stopy. Neměl moc času, a protože se mu průrva ve skále zdála nejpravděpodobnější skrýš, zamířil rovnou k ní.

Děšť šeptal v listí stromů a keřů, svět byl šedý a pak už černý, zastíněný deštěm a nadcházející nocí.

Zastavil se ve stínu za balvanem, na pozvolném svahu. Pak pokračoval dál mezi stromy a pod podrážkami mu tiše mlaskalo bahno. Kapky se dotýkaly jeho tváří studenými, zkoumavými prsty a černé

kmeny stromů připomínaly železné tyče mříží na pozadí šedých kaluží.

Znovu zůstal stát, nosní dírky rozšířené, všechny smysly upřené do noci, zkoumal vítr, co přináší, naslouchal, ale nic. Zabočil za skalní útes a uviděl koně.

Stál tam se skloněnou hlavou, částečně zakrytý převisem.

Takže se nemýlil.

Stoupl si vedle silné borovice a přitiskl se k ní, aby tělo splynulo s temnotou kmene. Byla už noc.

Děšť smáčel listí. Nepohnul se jediný pták – ptáci a králíci byli dost chytří na to, aby zůstali v takovém počasí schovaní. Kůň stál odevzdaně v dešti a skály byly černé a mokré.

Byla zima. Uvolnil sevření na pažbě pušky a narovnal si ji pod kabátem. Průrva ve skále splynula s okolní temnotou, takže ji sotva rozeznal, ale kůň přešlápl a sedlo vlhce zavržalo.

O kámen škrábla bota a po skále se skutálel kámen.

Radigan pomalu naklonil hlaveň winčestrovky a uchopil ji dlaní levé ruky. Zvedl ji k pasu a připravil se na rychlý výstřel.

Chvilku bylo ticho a pak bota zavržala v písku. Stíny v ústí průrvy prošla temná postava a těsně předtím, než se muž dostal ke koni, Radigan řekl: „Hledáte někoho?“

Neznámý se obrátil a ze tmy a deště bleskl směrem k Tomovi plamen následovaný zaduněním jeho winčestrovky, která vypálila skoro sama od sebe. Uslyšel, jak kulka zasáhla strom vedle něho a obličej mu poprášily jemné úlomky kůry.

Bylo mu jasné, že stojí proti rychlému a smrtelně nebezpečnému útočníkovi. Vystřelil podruhé a uviděl, jak se mužovo tělo svalilo do písku. Kůň zafrkal a ucouvl. Tom uskočil za strom a čekal.

Rozhodně neměl v úmyslu se k muži ležícímu na zemi rozběhnout, nevěděl, jestli je mrtvý nebo jen zraněný. Bez hnutí čekal a naslouchal šepotu padajícího deště. Nic jiného se neozvalo.

Kůň zafrkal, nelíbil se mu kouř ze střelného prachu. Vítr začloulal cípem Radiganova pláště.

Tmou prolétl rudý plamen a zahřměl výstřel. Radigan vypálil do tmavé hmoty těla, natáhl winčestrovku a ještě jednou stiskl spoušť.

Znovu se rozhostilo ticho, ale jeho oči si už zvykly na tmu, a tak rozeznal tělo na šedém písku.

Čekal, přestože si byl jistý, že je ten muž mrtvý... Tentokrát doopravdy.

Koho vlastně zabil? Co tam ten neznámý pohledával, tak daleko od jiného ranče nebo města? Jak se vůbec o tomhle místě dozvěděl? Za čtyři roky, které Radigan na ranči prožil, se tam neobjevilo víc než půl tuctu návštěvníků.

Ten muž sem přišel zabíjet, jinak by nevypálil hned, jak na něj z temnoty promluvil neznámý hlas. Byl to člověk zběhlý v používání zbraní a přijel po cestě, kterou musel dobře znát nebo kterou mu někdo dobře popsal.

Minuty plynuly a Radigan čekal. Mnohokrát se stalo, že ten, kdo se první pohnul, také první zemřel, a on se naučil trpělivosti. Po chvíli se ozval povzdech a špička boty zaškrábala v písku. Muž byl mrtvý.

Radigan se přesunul k dalšímu stromu, pušku připravenou k výstřelu.

Kousek od natažené ruky uviděl vlhce se lesknout hlaveň pistole. Vyšel zpoza stromu a přistoupil k tělu. Uvázaný kůň, kterému se nelíbila směs pachu kouře a krve, ucouvl a tiše si odfrkl.

„Jen klid, hochu. Jen klid.“

Kůň se ztišil, ukonejšžený mírným hlasem.

Tom to se zvířaty uměl, důvěřovala mu. I divocí koně se pod vzpínali spíš proto, aby si udrželi sebevědomí, ale nedávali do toho celé srdce.

Dloubl do těla špičkou boty, a když se nepohnulo, obrátil ho bílou tváří k deštivé obloze.

Dřepł si k mrtvému a pokusil se najít pulz, ale marně. Rozhrnul si plášť, rozškrtl v jeho závětrří zápalku a pohlédl do mrtvého obličeje s pootevřenými ústy a očima plnými deště.

Byl to mladík, tak jednadvacet dvaadvacet let. Měl úzký obličej s tvrdými ústy a tenkými rty a příliš vysoké čelo. Pouzdro pistole měl spuštěné dolů a pevně přivázané.

Radigan mrtvého zvedl, přehodil přes sedlo jeho koně, sebral pušku a pistolí a vracel se zpátky ke stodole.

Když vstoupil na dvůr, dveře se otevřely a vyšel z nich John Child s lucernou.

Child nadzdvihl mladíkovu hlavu a obrátil ji tváří ke světlu. „Znáš ho?“

„Ne. Ty jo?“

„Neznám. Ale je mi nějak povědomej.“

Radigan si všiml úzkého obvazu na Johnové hlavě a spočinul na něm očima. „Trefil tě?“

„Jenom škrábnul. Měl jsem na sobě tvůj kabát.“ Pohlédl ve tmě na Radigana. „O co jde, Tome? Co se děje?“

„Ať se propadnu, jestli to vím.“ Popsal, jak našel stopu, která vedla přes kopce daleko od všech stezek, což naznačovalo, že ten muž zamýšlí něco nekalého, když si vybírá cestu tak, aby ho nikdo neviděl. „Někdo po mně jde, Johne. Nebo po tobě.“

Child se nad tím zamyslel. „Po tobě,“ řekl nakonec. „Mí nepřátelé jsou mrtví.“ Podíval se na tělo. „Ráno ho pohrbíš?“

„Ne. Jsem zvědavej chlap, Johne. Chci tomu přijít na kloub. Přivážu ho k sedlu a nechám koně běžet kam chce.“

Následoval okamžik ticha rušeného šuměním deště. Pak Child zamumlal: „Sakra!“ V jeho hlasu byly úžas a uspokojení. „Tohle mě nenapadlo.“

„Možná to zabere. Ten kůň by mohl být vypůjčený nebo pronajatej, ale třeba mu patřil. V každém případě se dá čekat, že zamíří domů nebo na místo, kde byl naposledy ve stáji a dostal nažrat.“

„Z tebe by byl dobřej indián, Tome,“ poznamenal Child.

Prohlédl mrtvého a objevil čtyři díry po kulkách. „Byl to tvrdej chlap.“

„A rychlej,“ dodal Radigan. „Byl rychlej adobřej. Dvakrát na mě potmě vystřelil, jednou trefil strom, u kterého jsem stál, a podruhy mi škrtnul o kabát. Myslím, že toho chlapa na tuhle práci někdo najal.“

„Kdo?“

To byla samozřejmě zásadní otázka. Muž potulující se z místa na místo si občas udělal nepřátele, ale ne takové, kteří by cestovali takhle daleko, aby si to s ním vyřídili. Nedávalo to vůbec žádný smysl.

Náhle zaklel. „Johne, my jsme ale troubové. Podej mi lampu.“

Posvítil si na vypálenou značku. Díval se na T v půlkruhu – značku, o které ještě neslyšel. Pak vytáhl muži zpod těla kabát a prohledal mu kapsy, ale našel jen trochu peněz, žádnou peněženku ani dopisy. Přesto ten muž odněkud přišel a jeho příchod měl nějaký důvod.

„Tome.“ Child se na chvílku odmlčel, zatímco je smáčel déšť. Jeho hlas zněl velmi vážně. „Tome, buď opatrněj. Ať už po tobě jde kdokoliv, neriskoval a nenechal žádný stopy. Ten chlap je čistej. Nedá se poznat, kdo to je. Počítali s tím, že by se mohl nechat chytit nebo zabít.“

„Nepomysleli na toho koně.“

„Ne, ale ten kůň je tady cizí. Tuhle značku neznáme.“

„To je pravda, ale někde musel dostat nažrat a napít. To zvíře je krmené zrním a já se vsadím, že se tady ten chlap den nebo dva potloukal a zkoumal krajinu, takže by se jeho kůň mohl vrátit tam, kde ho nakrmili.“

„Uděláš to ráno?“

„Ted'. Pustím ho hned ted' a ráno ho budu stopovat.“ Radigan ukázal na oblohu. „Podívej, přestává pršet. Stopy se neztratí.“

Tom odvedl koně ke stezce na jih, plácl ho přes zadek a díval se, jak se rozběhl z kopce s mrtvým tělem v sedle. Poslouchali, dokud dusot kopyt nezmizel v dálce. Pak se beze slova obrátili a zašli do domu. Tom si náhle uvědomil, že je k smrti unavený.

„Kafe je na plotně. Ted' už bude pekelně silný.“

„Co ještě máme?“

„Fazole, hovězí... cos čekal?“

Child odložil lucernu a zapálil petrolejku. Radigan pověsil klobouk a plášť na dřevěný kolík zaražený do zdi a pohlédl ke krbu. Na jeho teplo se už dlouho těšil.

Byla to dlouhá místnost s krbem na jedné straně a trámovým stropem, pod který se Tom sotva vešel. Na srub v divočině byla docela útulná.

Radigan si takové obydlí představoval mnoho let. Chyběl mu dotek ženské ruky, ale bylo útulné a postavené tak, aby dlouho vydrželo, přesně jak si ho vysnil za dlouhých nocí při hlídání stáda. Z

domu byl výhled do údolí a byl navržený tak, aby se dal snadno ubránit, což se v nové zemi, kde se lidé teprve učili ctít zákon, mohlo kdykoliv hodit. Okna měla široké parapety, na kterých by jednou mohly stát květináče... třeba s pelargoniemi. Uvnitř byla pumpa, což se hodilo pro případ obléhání, ale také by to ocenila každá žena. V téhle zemi nebylo obvyklé mít zdroj vody v domě.

„Dostal jsem párek koček,“ poznamenal Radigan.

„Přišli jsme o nějaký dobytek?“

„Za celou tu dobu tak o čtyři nebo pět kusů. Myslím, že ty pumy přišly celkem nedávno, ale žádná neměla rozum. Chytil jsem je do stejný pasti a na stejným místě, každou noc jednu. Vlka bych takhle nikdy nedostal.“

John Child byl snědý, ramenatý muž se silnými kostmi a vypadal jako vytesaný z kamene. Jeho indiánský původ mu dával sílu, bělošská krev zase vytrvalost v práci. Naložil na talíře jídlo, ze kterého se ještě kouřilo, a nalil kávu. „Posaď se ke stolu, Tome. Je vidět, že máš dost.“

Radigan si vyhrnul rukávy a odhalil bílá předloktí, ve srovnání s nimiž vypadaly osmahlé ruce jako rukavice. Pečlivě se namydil domácím mýdlem, opláchl si obličej, strčil si prsty od mýdla do uší. Pak se utřel do ručníku a nakonec si učesal nepoddajné narezlé vlasy. Celou tu dobu pátral ve své minulosti a snažil se přijít na to, kdo by ten neznámý mohl být a proč přišel na tenhle ranč u potoka Vache.

Zhroutil se na židli. Byl tak vyčerpaný, že skoro nemohl jíst. V uplynulých několika dnech najezdil skoro dvě stě kilometrů, sháněl dobytek, zahnal ho na novou pastvinu, čistil prohlubně s vodou, ocechoval několik telat a nakonec lapil do pasti dvě pumy a zabil černého medvěda.

„Málem bych zapomněl,“ řekl. „Na sedle je medvědí maso.“

„V tomhle počasí vydrží.“

„Jedls někdy pumu?“

„Jasně, mockrát. Výborný maso. První běloch, co mi vypravoval, že ho jedl, byl nějaký Kit Carson na ranči Luciena Maxvella, ale indiáni z hor ho měli nejradši.“

Child si nalil kávu a posadil se. „Nehltej tolik. Ještě tam je.“

„Upekls koláč?“

„Ne.“

Radigan zvedl hlavu a začíchal. „Že by medvědí bobky?“

„Myslel jsem, že je vyčucháš dřív. Je vidět, že jsi opravdu unavený. Máma dělávala koblihy, když jsem byl kluk. Cestou ze školy jsem je cítil už z dálky, i když už byly vychladlý.“

„Přines mi jich pár, John. Na práci moc nejsi, ale nechám si tě tady jenom proto, abys mi pekl medvědí bobky. Nejedl jsem lepší.“

„Byly doby, kdy jsem je dělal několik dní v kuse, napekl jsem jich celej lavór a nakonec nezbylo nic. Chlapi cestovali lán světa pro pár koblih.“

Odmlčeli se, zaměstnaní jídlem a myšlenkami. Jedl však jen Radigan. Po chvíli se zeptal: „Ty už jsi měl?“

„Jasně. Šel jsem ven nakrmit koně, když mě ten chlap škrábnul. Nejdřív mě napadlo, že si zajdu pro jeho skalp, ale pak jsem si radši sednul a najedl se. Už jako malýho mě učili, že se má spát, když je čas na spaní, a jíst, když je jídlo na stole.“

John Child došel k velké kredenci a vrátil se s talířem koblih. „Dej si, hochu. Jejich spousta.“

„John. Kdo myslíš, že to byl?“

„Pistolník, to je jasný. Měl na revolveru kohoutek přivázaný dozadu a hodně dobrou pušku. Musel to být najatej zabiják.“

Tom Radigan položil na stůl pušku a pustil se do jejího čištění. Při práci si občas kousl koblihy a usrkl kávy.

Prožíval příliš dobré časy, aby trvaly věčně. Patřilo mu sedm set kusů dobytka a slušné stádo mustangů. Rozptýlil svůj dobytek po horských pastvinách, kde byla dobrá voda a tráva, a čas od času ho přesouval do nových oblastí, kde zůstala tráva ještě vysoká. Zimy bývaly kruté a většinu kaňonů zavál sníh. Byla to hrozná dřina udržet stáda naživu, ale existovala místa, kde vítr odvál sníh až na travu, a také chráněná údolí s nízkou sněhovou pokrývkou. Měl přirozené přírůstky a několikrát koupil krávy od honáků. Poblíž nebyl žádný jiný ranč a odlehlá údolí bránila tomu, aby se dobytek zatoulal, a tak nebylo se stádem moc práce.

Ranč se plynule rozrůstal a Tom se příští rok chystal hnát první stádo na trh. Lov do pastí mu vynášel dost na to, aby mohl platit Johnovi a dávat si něco stranou, a od počátku si sem tam udělal čas

na rýžování zlata v okolních potocích. Nic z toho mu nijak zvlášť nevynášelo, ale člověku se skromnými nároky to stačilo.

Ranč na potoku Vache nebyl žádný náhodný podnik. Tom od prvního okamžiku hledal právě takovéhle místo, a když ho našel, měl už všechno naplánované a byl připravený na těžkou práci, která ho čekala. Každý krok, který musel udělat, byl promyšlený do poslední podrobnosti, a on věřil, že vzal v úvahu všechna možná rizika a náhody, které se daly předvídat. Od počátku si byl vědom toho, že doba volného farmaření nebude trvat věčně, a nechtěl se pouštět do rozsáhlých projektů velkých rančerů. Spokojil se sice s malým stádem, ale takovým, které bude hodně vynášet, a vyřešil problém jak na to.

Za rozbřesku vyskočil z postele a natáhl si ponožky a košili. Když rozfoukal uhlíky a přiložil na ně několik borových polen, postavil vodu na kávu.

Poté co se umyl a oblékl, oholil si hrubé strniště, které vytrvale vzdorovalo břitvě. Obvykle chodil hladce oholený až na knírek, svou jedinou ozdobu.

Vešel John Child. „Osedlal jsem ti toho ryzáka s bílou lysinou. Dobře se uzdravuje.“

„Díky.“

„Chceš, abych jel s tebou?“

„Zůstaň tady. Je tu spousta práce a já to teď nechci nechat opuštěný. Měj zbraně po ruce a moc se nikam nevzdaluj.“

Child se na něj potutelně usmál. „Jsem Delaware, zapomněl jsi?“

„Dělá mi starosti ten běloch v tobě. Indián by se o sebe uměl postarat.“

„Uvařím oběd... a upeču pár medvědích bobků.“

Radigan si hodil přes ramena kabát z teletiny a zamířil do ohraedy. Ryzák byl dobrý jezdecký kůň, morgan křížený s mustangem s dobrou výdrží a slušnou rychlostí.

Naskočil na něj a Child položil ruku na sedlo. „Dávej na sebe pozor. Obličej toho mrtvého jsem už někde viděl a připomněl mi trable.“

Není se čeho bát, řekl si pro sebe Tom. V lesích a horách se vyznal jako Apač na válečné stezce. Dva roky pracoval jako texaský

ranger a získal si velmi dobrou pověst, ale střílel jen tehdy, když k tomu byl donucen.

Stopu mohl snadno sledovat, protože hustý déšť před přestřelkou smazal všechny ostatní a pozdější vítr vysušil bahno a otisky kopyt zpevnil. Kůň běžel kousek cesty tryskem, pak přešel do klusu a nakonec do kroku. Několikrát zaváhal, jako by si nebyl jistý, kudy se má dát, a pak se pustil po stezce dolů. Pěšina vedla přímo na dno kaňonu Guadalupe a dál už se z ní stěží dalo odbočit.

San Ysidro nebylo moc velké město. Tři obchody, dva saloony a třetí, který si říkal hotel, protože tam občas pronajímali pokoje, a hrstka domů, většinou z vepřovic. Tom Radigan tam dorazil krátce před polednem.

U zábradlí byli přivázaní čtyři koně a poblíž stál čtyřkolák, ale ulice zela prázdnotou.

Tri z těch koní měli značku Šikmé podtržené M, kterou neznal. Uvázal svého koně a vstoupil do saloonu. Dva z mužů u baru byli cizí, třetí byl zástupce šerifa Jim Flynn a čtvrtý v kabátě z teletiny lovil do pastí v pohoří Nacimientos. Jmenoval se Hickman.

Kývli na pozdrav a Flynn se zeptal: „Vydal jste se na cesty, Tome? Nečekal bych, že vás tady najdu takhle pozdě v roce.“

„Občas je potřeba vyjet si něco zařídit.“ Krátce pohlédl na dva neznámé jezdce. Vypadali na drsné, schopné chlapy. Ale co tam dělali? V téhle části země nebyl žádný ranč Šikmé podtržené M ani volné pastviny. Měl by tam být ještě třetí jezdec... Kam se poděl?

Zástupce šerifa Flynn měl také o čem přemýšlet. Býval maršálem ve dvou dobytkářských městech a šerif a zástupce šerifa v několika dalších. San Ysidro pro něj byla konečná štace. Byl teď ženatý, měl dvě děti a nestál o žádné problémy.

Dokázal dobře zacházet se zbraní, vyznal se ve své práci a Tom Radigan ho vždycky zneklidňoval.

Už se s takovými muži setkal. Znal samozřejmě Hickoka a Courtrighta, ale Radigan se víc podobal Tilghmanovi, Giletteovi nebo Johnu Hughesovi. Byl to nebezpečný muž, ale měl dobré jádro a zocelily ho žhavější ohně, než jaké mohlo nabídnout San Ysidro.

Radigan byl tichý, staral se o své a jen zřídka se napil, ale Flynn tušil, co se v něm skrývá. Protože byl tak dobrý ve své práci, věděl

také, že pro Radiganův příjezd do města neexistuje žádné logické vysvětlení. Tom před dvěma týdny nakoupil zásoby a ty mu obvykle vydržely na dva měsíce, ale tohle byl mnohem větší náklad na zimu. Radigan nikdy nechodil do města za společností nebo aby se opil. Zástupce šerifa mu ještě jednou pohlédl do obličeje a usoudil, že je na válečné stezce.

Hrál si se sklenkou a odhadoval situaci. Co tak neobvyklého se mohlo stát, že to Toma Radigana přivedlo do města právě teď?

Odpověď se nabízela sama. Ti neznámí honáci a cizinec ve čtyřkoláku. Všichni byli ozbrojení, vypadali neohroženě a všehoschopně. Navíc byli dobře oblečení a tedy i dobře placení. Nešlo o obyčejné chlapy k dobytku, ale pistolníky, kteří se najímají pro boj.

„Už by měl přijet dostavník,“ poznamenal Flynn.

„Touhle roční dobou není kam spěchat,“ řekl barman Downey a opřel se tlustými lokty o mahagonový pult. „Lidé se téhle krajině začnou vyhýbat, když má napadnout sníh, a dobře dělají.“

Jeden z cizinců se rozhlédl kolem. „Ochladí se tady hodně?“

Flynn přikývl a pohlédl do své sklenice. „Tady jste vysoko, člověče. Asi kilometr a půl nad hladinou moře a všechno kolem je ještě výš.“ Kývl hlavou směrem k Radiganovi. „Tady Tomův ranč je ještě o osm set metrů výš. A zima? Už mockrát jsem tady zažil čtyřicet pod nulou.“

Otevřely se dveře a vstoupil statný chlap. I když byl stejně vysoký jako Radigan, skoro sto devadesát centimetrů, vážil o deset kilo víc, na rozdíl od jeho osmdesáti kil. Jeho hranatá, mohutná hlava seděla na silném krku a širokých ramenech, ale přesto všechno se pohyboval mrštně. Ostře si Radigana změřil a pak ještě jednou.

„Vás odněkud znám,“ řekl.

„Možná.“

„Žijete někde poblíž?“

Honáci u baru se napřímili a Flynn také. „Třeba jo.“

Nově příchozí zaváhal, jako by chtěl ještě něco říct, ale přede dveřmi se skřípotem a dusotem kopyt zastavil dostavník.

Radigan si všiml, že se Flynnovi ulevilo, ale nepohnul se k východu, dokud ti tři honáci nevyšli ven. Statný chlap se soustředěně

zamračil a pak zavolal za posledním, co vycházel ze dveří: „Cokere,“ houkl, „sklepej sníh z těch dek na čtyřkoláku.“

Radigan se podíval z okna. Sněžilo, nijak hustě, ale vytrvale. Pocítil úlevu. Pořádná sněhová nadílka by mohla tuhle krajinu odříznout od světa na celou zimu. Jeho první pohled zaznamenal sníh, ale druhý se zastavil na koni uvázaném za dostavníkem.

Do dveří vešel Hickman. „Flynn,“ řekl, „máme tady mrtvého.“

Downey vyšel zpoza baru. Všichni se vyhrnuli ven, jen Tom Radigan si klidně nalil sklenku.

Hickman se na něj překvapeně podíval. „Vy nejste zvědavý?“

„A proč?“ opáčil Radigan. „Já už mrtvého chlapa viděl.“

Hodil do sebe pití, podíval se na sklenici a přemýšlel, proč se toho svinstva vůbec dotýkal. Kořalka mu nechutnala a už dávno zjistil, že jí musí vypít spoustu, aby na něj působila, a když k tomu došlo, nijak se mu to nelíbilo.

Dveře se otevřely, muži přinesli dovnitř tělo a položili ho na kulečník. Velký chlap je následoval s obličejem plným zmateného hněvu. S Downeyem a Flynnem přišel další muž, zjevně kočí dostavníku.

„Necelý dva kilometry odsud,“ vyprávěl kočí, „jsem zahrnul do zatáčky a tam byl tenhle kůň, šel proti nám. Řekli jsme si, že je to něco pro vás.“

Zástupce šerifa si mrtvého znechuceně prohlédl. Proč toho koně někdo nechal běžet? Aby zmizel ze země? „Znáte ho někdo?“ zeptal se.

Nikdo nepromluvil. V tichu se Hickman podíval tázavě na Radigana. Flynn si toho všiml.

„Někdo ho zastřelil,“ poznamenal Downey. „A vypadá to, že včera večer.“ Pod Flynnovým tázavým pohledem Downey zrudl. „Pomáhal jsem za války doktorům,“ vysvětlil. „Něco o zraněních vím.“

„Od včerejšího večera mohl ten kůň urazit pořádnou štreku,“ nadhodil Flynn.

Tom Radigan dobře věděl, co si Flynn myslí – totiž že ten mrtvý přijel z ranče pod horou. Nebylo mnoho dalších míst, snad kromě Jemezu nebo Jemez Springsu. Usoudil, že zástupce šerifa není žádný hlupák.

„Všechny kulky schytl zepředu,“ ozval se Tom. „Přesně tam by měly být,“ řekl Hickman. „Tohle je Vin Cable.“

Flynn se bleskově otočil. „Sakra, Hickmane!“ vyhrkl podrážděně. „Kde by se tady Vin Cable vzal? Je to nájemnej zabiják, pracuje za hotový!“

Hickman pokrčil rameny. „Jak mám vědět, co tady dělal? Třeba chtěl někdo rozpoutat válku.“

„Cable už zabil dobřejch šest nebo sedm chlapů,“ řekl Downey.

„Tihle by to mohli dosvědčit,“ dodal Hickman. „Nemluví se o tom, kolik lidí umlátil.“

Statný muž se otočil na Hickmana. „Moc mluvíte,“ zavrčel.

„Nelíbí se vám to?“ zeptal se Hickman mírným hlasem. Pohrával si přitom s loveckým nožem.

„Nech toho,“ okřikl ho Flynn. Zástupce šerifa se tvářil otráveně, jako lovecký pes s bolavými zuby. Cítil problémy a jako dobrý ochránce zákona jim chtěl učinit přítrž.

Coker došel ke dveřím zavolal na velkého chlapa: „Rossi, slečna Foleyová je připravená vyrazit.“

Radigan je následoval na ulici a Flynn šel za nimi.

Vysoký mladík pomáhal z dostavníku dívce v šedých cestovních šatech. Měla tmavé hnědé vlasy, a když se na Toma podívala, všiml si, že má zelené oči. Mladý muž doprovodil dívku ke čtyřkoláku a počkal, až k nim dojde Ross. Ten mu něco řekl a mladík se na něho polekaně a rozčileně otočil. Dívka čekala a poslouchala.

Zdálo se, že se Flynn rozhodl. „Vy se tady chystáte usadit?“ zeptal se.

Ross se kněmu obrátil. „Ano, chceme. Pronajali jsme si Hanse-nův statek, dokud nedorazí náš dobytek, a pak se přesuneme nahoru k potoku Vache.“

Flynn chtěl něco říct, ale Radigan ho přerušil. „S tím bych nepočítal,“ vyhrkl.

Všechny oči se upřely na něho.

„A proč ne?“ chtěl vědět Ross.

„Protože ten pistolník minul,“ odpověděl Radigan tiše.

KAPITOLA 2

VÍTR PROHNAL PO PRKENNÉM CHODNÍKU suchý list a jedna mula zdostavníku přešlápla, až jí zazvonil postroj. Radiganova slova zůstala viset v nehybném chladném vzduchu jako vyřčená výzva.

Muž, který pomáhal dívce do vozu, se na Toma obrátil. „Co tím myslíte?“ zeptal se.

Byl štíhlý a měl pohledný obličej s náznakem divokosti, kterou už Radigan viděl ve tvářích jiných mužů. Takoví jako on v sobě měli netrpělivost, jež je často přivedla do problémů, netrpělivost, která jim mohla přivodit smrt nebo je dokonce dohnala k tomu, že sami někoho zabili.

„Jmenuju se Radigan. Škrtnutý R je můj ranč a rozkládá se kolem potoka Vache.“

„Obávám se, že tomu nerozumím.“ To promluvila dívka a její chladný, kultivovaný hlas naznačoval, že netoleruje ve svém okolí hloupost. „Ale nám u potoka Vache patří dvacet dva dílců.“

„U potoka Vache,“ opáčil Tom pevně, „je jen jeden ranč a ten patří mně. Na další tam není místo.“

Letným pohybem ruky si uhladila sukni a usmála se na něho příliš tenkými rty. Její oči byly chladné a pátravé. „Mýlíte se, pane. Je mi vás samozřejmě líto, ale lidé, kteří obsadí půdu, jež jim nepatří, musejí počítat s tím, že budou muset pryč. Ty pozemky jsou majetkem mé rodiny od roku 1844.“

„Když jste si tak jistá svým nárokem, proč jste se chtěla předem pojistit?“

Ross Wall udělal rychlý, bojovný krok kupředu. „Co to má znamenat?“

„Vyložte si to, jak chcete.“ Ross byl v té chvíli nebezpečný a Radigan ho bedlivě sledoval. Ten předák byl rváč a vypadal jako tvrdohlavý chlap, který se těžko nechá přesvědčit. „Lidé, kteří před sebou pošlou pistoličky, si svými vlastnickými právy asi moc jistí nejsou.“

„Vy nás obviňujete?“

„Vin Cable sem nepřišel za zábavou. Nevystřelil na mého honáka pro pobavení. Podle toho, co jsem slyšel, to byl muž, který se ne-

chával najímat za velké peníze. Myslím, že měl zajistit, aby vaše nároky nikdo nezpochybnil.“

Do sporu se vložil Flynn. „Tome, raději bychom se na to měli podívat. Koneckonců jestli jsou to skuteční vlastníci“

„Jakýkoliv doklad o vlastnictví, který mají, má jen cenu toho papíru,“ odsekl Radigan. „Navíc v kaňonu Guadalupe není dost místa na to, aby tam mohl přenocovat třeba jenom zajíc a všechna půda kolem potoka Vache patří mně. Nebude se na ní pást žádný dobytek, který nebude mít značku Škrtnutý R.“

Hickman se jednou nohou opíral o zeď a poslouchal je s cynickým pobavením.

Dívka znovu promluvila. „Jsem Angelina Foleyová. Půda okolo potoka Vache je součástí pozůstalosti mého otce. Dokumenty od guvernéra Armija mluví jasně. Nepochybně jste na té půdě provedl nějaké úpravy.“ Otevřela kabelku. „Jsem připravená vám za ně zaplatit a odkoupit vaše stádo.“

„To je fér,“ řekl Flynn rychle. „Co vy na to, Tome?“

„Ta půda je moje a moje taky zůstane. Kdybyste si dala tu práci a poptala se v Santa Fé, věděla byste, jakou mají záruky guvernéra Armija cenu.“

Ross Wall se poprvé zatvářil nejistě. Podíval se na Angelinu Foleyovou a čekal na její reakci, protože na tohle zřejmě neměl odpověď.

„Vy se chcete hádat se ženou, pane Radigane? Myslela jsem, že muži na Západě jsou galantnější.“

Radigan nehodlal ustoupit. „Když už jste zahájila ples,“ řekl, „sama si zvolte, co se bude hrát. Kdokoliv si chce přisvojit moji půdu, musí svůj nárok prokázat něčím jiným než jen slovy. A žena, která drží karty v mužské hře, je považována za muže a nezaslouží žádný respekt navíc.“

„Tak moment!“ vyhrkl Flynn podrážděně. „Nemáte žádný důkaz, který by spojoval Vina Cablea a tuhle dámu! Vůbec žádný! Takže toho koukejte nechat, jasný?“

Radigan se náhle otočil a vrátil se do saloonu. Cableovo tělo už odnesli z kulečníku do zadní místnosti a pootevřenými dveřmi bylo vidět, jak tam leží na nějakém stole.

Jim Flynn následoval Radigana dovnitř a opřel se o bar vedle něho. „Napijete se, Tome?“ Snažil se mluvit nenuceně.

„Jednu skleničku si dám. Díky.“

„Tohle je špatná doba na to, aby člověk takhle na začátku zimy přišel o ranč.“

Radigan se na Flynnu zamračil, ale nic neřekl.

„Na vašem místě bych se s nimi pokusil dohodnout. Jejich stádo je už na cestě sem.“

„Co je to s vámi, Jime? Jste zástupce šerifa tohoto okresu, nebo jejich advokát? Ta půda je moje. Žil jsem na ní a pracoval a mám na ni nepopiratelný právo. Nečekáte snad, že se odtamtud nechám vyhnat takovouhle fintou, že ne? Měl byste se rozhodnout, na čí straně stojíte, Jime.“

Flynnovi se do obličeje nahrnula krev. „Stojím na straně zákona a prosazuju ho! To si pamatujte!“

„Tak se mi zdá,“ poznamenal Hickman nevzrušeně, „že je Radigan v právu, Jime. Pracuje na tom ranči už čtyři roky a tvrdí, že na něj má nárok. Na tvém místě bych se nad tím zamyslel.“

Hickmanova poznámka zástupce šerifa podráždila, ale na tom, co říkal, něco bylo. Přesto si Flynn říkal, že je nepravděpodobné, aby takovýchle lidé blafovali nebo že by ta dívka byla nepoctivá. Byla to honorace, to poznal na první pohled, a patřil mezi muže, kteří měli slušné ženy v úctě. Představa, že by vzdělaná, inteligentní dáma mohla mít prsty v nějakém podvodu, byla nemyslitelná, stejně jako možnost, že by tam někdo hnal stádo bez jasných vlastnických práv. Jako mnoho dalších lidí měl respekt před penězi a mocí a na těchhle nově příchozích bylo vidět obojí.

„Takováhle žena by nelhala,“ řekl Flynn.

Radigan se suše zasmál. „Jestli můžete říct tohle, Jime, musel jste mít v životě štěstí na ženy.“

Dveře se otevřely a dovnitř vstoupila Angelina Foleyová s Rossem a mladším mužem.

„Znovu vás žádám, pane Radigane, abyste opustil pozemky u potoka Vache.“

Otočil se k ní. „Někdo vás špatně informoval, madam. Viděla jste už ty pozemky, na který si děláte nároky? Máte tušení, do čeho

jdete? Kaňon Guadalupe se táhne severně odsud, jeho šířka kolísá od tří čtvrtě kilometru ke kilometru a půl. Dno není širší než pár set metrů a nikde neroste tráva pro dobytek.

Dál na sever je krajina divoká a někdy v zimě jsme i měsíc pod sněhem, jednou to byly tři měsíce. V létě se tam pár krav na vysoko položených loukách užívá, ale v zimě dobytek potřebuje zvláštní péči, kterou se honáci za jednu sezónu nenaučí. Většina lidí ve městě vám poví, že kdo se snaží chovat dobytek přes dva a půl kilometru nad mořem, je blázen.

Řekl bych, madam, že ten, kdo vám poradil, abyste sem přihnala dobytek v tyhle roční době, vám radil špatně. Podle mě byste odsud měla zamířit k nejbližší pevnosti nebo rezervaci, kde vykupují krávy pro indiány, a všechno prodat. Až tady strávíte zimu a pořád budete chtít kus zdejší půdy, najdete si takovou, která už není zabraná.“

„Moje půda je u potoka Vache, pane Radigane,“ opáčila chladně. „Žádám vás, abyste ji vyklidil v přítomnosti svědků. Jestli to neuděláte, obávám se, že moji muži nebudou sledovat se založenými rukama, jak překážíte budování mého ranče.“

„Přijde mi divné,“ řekl Radigan tiše, „že přijedete do kraje známého krutými zimami na konci podzimu, i když víte, že nemáte připravená žádná stavení. Zdá se, že jste věděla o mém ranči, a rozhodla jste se mě z něj vypudit. Určitě víte, že budete muset dobytek v zimě něčím krmit, a přesto sem ženete stádo. Máte v úmyslu použít i moje krmení? Proto nejdřív přijel Vin Cable?“

Jim Flynn naježil obočí a pohlédl na Angelinu Foleyovou, jejíž oči poprvé prozrazovaly pochybnosti. Byl to výmluvný okamžik a každý muž, který vyrostl mezi dobytkem, musel uznat logiku Tomových argumentů.

Obrátila se ke dveřím a pak se ohlédl. „Slyšel jste, co jsem říkala. Vyzvala jsem vás, abyste se vystěhoval. Až dorazí moje stádo, přesuneme se na tu půdu.“

Lítací dveře se za ní zhouply a v saloonu, který byl zároveň stanicí dostavníku, se rozhostilo ticho.

„Má s sebou šest chlapů,“ spustil Hickman, „a dobrej tucet jich bude u stáda. Řekl bych, že jste se rozhodl bojovat.“

„Mám jednoho muže, co vydá za tucet takovýchhle, spoustu jídla a víc než tisíc nábojů. Jestli chtějí válku, přišli na správný místo.“

Hodil do sebe kořalku a zamířil ke dveřím. Bylo načase vyrazit zpátky. Těch několik vloček padajícího sněhu už zmizelo, ale ve vzduchu je stále bylo cítit a obloha byla temná a chladná.

U východu ho zastavil Hickmanův hlas. „Jime,“ poznamenal lovec, „tohle nebude jen tak. Ty lidi mají dobrý koně, šaty, vybavení. Napadlo tě, proč asi odešli odtamtud, kde byli? Lidi co prosperují se jen tak neodstěhují. Na cesty se vydávají hlavně chudáci.“

Flynn se ohlédl, ale Hickmana si nevšímal. „Cable byl zastřelený zepředu,“ řekl, „a každý muž, který do něj dokázal dostat zepředu olovo, měl právo to udělat, ale já bych rád věděl, jak to bylo.“

Radigan mu stručně popsal, co se přihodilo od okamžiku, kdy uviděl na louce stopu. Flynn se neubráníl obdivu. Sám byl pistolník a uměl číst mezi řádky. Většina mužů by v takových situacích zemřela, ale Radigan svého protivníka přelstil a přemohl.

„Měl proti vám něco osobního?“

„Netušil jsem, kdo to byl, dokud Hickman nevyslovil jeho jméno.“ Radigan se odmlčel. „Jime, navrhuju, abyste prohlédl jejich papíry, než začnou nějaký problémy. Určitě budou mít falešný dokumenty, to vím jistě, ale stejně se na ně podívejte.“

„Papíry?“

„Musejí mít nějakou právní listinu. Nepřišli by sem a nepožadovali ranč, kdyby neměli co ukázat.“

Jim Flynn si připadal jako hlupák. Byl připravený přikázat tomu muži, aby opustil svůj ranč na základě pouhého slova cizích lidí. Musí se na ty papíry podívat... Nejhorší na tom bylo, že byl ve čtení dost pomalý. Cítil se podrážděný a zahnaný do kouta. Když tuhle práci bral, vypadalo to na klidné místo, kde bude jen občas potřeba zklidnit opilého indiána – teď tohle.

Když Tom Radigan vjel na dvůr svého ranče, vyšel John Child z domu s lucernou. Díval se, jak ztuhlý přítel sesedá z koně. V teplé stáji si vyslechl události dne, zatímco Tom během vyprávění zvíře odsedlával.

„Nejsou to žádní hlupáci,“ řekl nakonec, „a já bych se vsadil, že v tom všem má prsty Harvey Thorpe, nevlastní bratr té dívky. Moc toho nenamluvil, ale dobře se díval a poslouchal.“

„A oni sem ženou dobytek? Jestli je v kaňonu zastihne vánice, nezbyde jim jediná kráva.“

„To nám hraje do karet, neznají to tady. Já začal s málem, rozšiřoval ranč pomalu a většina dobytka se narodila tady. A taky jsme se naučili hledat pastviny v divočině.“

Škrtnuté R leželo něco přes třicet kilometrů od San Ysidra. O něco blíž se nacházely dvě indiánské vesnice. V každé žilo pár bělochů, ale nikdo, kdo by dělal starosti. Od chvíle, kdy se usadil u potoka Vache, měl jen několik návštěvníků. Většinou to byli jezdcí projíždějící kolem, nikoho z nich by nemohl označit za špeha slečny Foleyové. Většina jezdců, a mohl je spočítat na prstech jedné ruky, byli psanci prchající před zákonem na sever do Loma Coyote.

Věděla Angelina Foleyová, co všechno tohle území tvoří? Věděla o rozeklaných horách, vysokých kopcích, skrytých údolích a vysoko položených pastvinách? Tomův dobytek musel být kvůli trávě rozptýlený a teď se převážně držel poblíž stohů sena. Někde ale musel Tom postavit ploty a k tomu využil co nejvíce přirozených terénních zábran. Během první zimy byl neustále v sedle, pátral po místech, kde vítr odvál sních až na trávu a kde se netvořily závěje. Protože pocházel z Illinois, něco o studeném počasí věděl, ještě než přišel na západ, a během následujících let se toho naučil ještě víc z vlastních zkušeností a od rančerů, s nimiž mluvil v Montaně a Nebrasce. Aby ti nově příchozí uspěli, museli by mít stejné znalosti jako on.

Child se otrásl zimou. Vítr od hory byl v té noční hodině chladný. „Když budeš potřebovat pomoc,“ řekl, „o někom bych věděl.“

„Podívej, John,“ opáčil Radigan, „jestli dojde na střílení, nemusíš tady zůstat. Je to moje válka a“

„Ále, sklapi! Sám to nezvládneš a zatraceně dobře to víš. Ani bych ti to nedovolil.“

Šel do domu první. „Na kolik půdy si dělaj nárok?“

„Na dvacet dva dílců. Trvalo by jim čtyři nebo pět let je všechny najít.“

„A kolik patří tobě? Nepamatuju, že bys mi to někdy říkal.“

„Nepamatuju se, že by ses ptal. Já zabral asi dvakrát tolik a potřebuju každéj metr. Příští rok jsem se chystal část dobytka prodat a nechat si jenom mladý kusy. Chci dát dohromady stádo o pěti až šesti tisících kusů.“

„Budeš potřebovat trávu.“

„Vím, kde jí je spousta.“

V domě se Radigan překvapeně rozhlédl. Bylo tam pečlivě uklizeno, podlahy vydrhnuté, okna umytá a všechny hrnce vycíděné. „Čekáš návštěvu, John?“

Child s vážnou tváří pokrčil rameny. „Člověk nikdy neví, když se starej mládenec vypraví do města. Vlastně je načase, aby ses oženil.“

„Já?“ Tomovi to vyrazilo dech. „Jaks na tohle přišel? A kde bych měl najít děvče, které by mě chtělo? Kdyby neměla rohy, ani bych nevěděl, jak se k ní mám chovat.“

Začal pátrat po medvědích bobcích a našel jich plnou pánev. „Drž se od nich dál,“ varoval ho Child. „Nebo nebudeš večeřet.“

„Tak se mi zdá,“ řekl Radigan, „že by ses spíš měl oženit ty. Jsi čím dál protivnější. Měls to udělat už před lety.“

Child ho překvapil. „Jednou jsem už ženatej byl. Vzal jsem si Čejenku. Ukradl jsem ji kmeni Ute, který ji předtím zajal. Byla docela hezká a moc se jich bála, tak jsem na ni promluvil jejím jazykem, a to ji uklidnilo. V noci jsem štípnul pár koní a tu holku a vzal nohy na ramena. Honili mě skoro dvě stě kilometrů.“

„Co se stalo pak?“

„Žili jsme severně odsud. Měli jsme kluka, ale ten se zabil, když spadnul z koně. Zase za to mohli Uteové. Ukradli mi ženu a střelili ji do hlavy. Mně se podařilo se synem utýct, ale ten umřel taky.“

„Smutný.“

„Prožili jsme pár pěkných let. Vychovali jsme i holčičku. Žila s námi čtyři nebo pět let a pak jsme ji dali do klášterní školy v Mexiku. To jí bylo třináct.“

„Ona nebyla vaše dcera?“

„Ne. Komančové ji sebrali z vozu osadníků, když zabili její rodiče. Vyměnil jsem ji za čtyři koně. Pár let v tom klášteře zůstala a

pak žila u nóbl mexickýho manželskýho páru, dokud se ty lidi nerozhodli odejít do Španělska. Tam sejí s nima nechtělo.“

Radigan si naložil talíř a posadil se ke stolu. Až teď si uvědomil, jak moc je unavený. Částečně za to mohlo teplo po dlouhé jízdě na studeném vzduchu. Začaly se mu zavírat oči.

„Co se s ní stalo?“

Child si odkašlal a Radigan se na něj podíval. „Co se děje?“ zeptal se. „Jsi marod?“

„Ne. Víš – ona je na cestě sem.“

„Cože?“ Toma ta zpráva dokonale probrala. „Zbláznil ses? Co tady budeme dělat s holkou uprostřed války?“

„Kam jinam by mohla jít? A když jsem jí vzkázal, ať přijede, po žádný válce ještě nebylo potuchy. Je jí teď osmnáct a ví, že jsem jedinej člověk, na kterýho se může obrátit.“

Radigan podrážděně vyskočil od stolu. „Sakra, John! Co tě to napadlo? Tohle není místo pro děvče. Proč to děláš, není ani tvoje pokrevní příbuzná!“

„Jako kdyby byla. Celou tu dobu jsme si psali. Už dávno se chtěla vrátit do hor. Myslím, že jsem jedinej táta, kterýho kdy měla, i když se na tátu moc nehodím. Vždycky sem chtěla přijet, ale já ji přemlouval, ať zůstane. Ty lidi, co u nich byla, byli moc prima a já si říkal, že by se od nich mohla naučit věci jako starat se o dům a tak podobně.“

Tom byl rozzlobený. Nemělo smysl Johnovi něco vyčítat, ale přivést sem mladou dívku v téhle době... Jestli jim něco mohlo ještě víc zkomplikovat situaci, bylo to právě tohle. Dva muži mohou uprchnout do hor bez ohledu na počasí, ale budou mít dost starostí sami se sebou, natož aby ještě pečovali o ženu.

„Asi jsem ji mohl poslat do Santa Fé,“ připustil Child neochotně, „ale chtěla být se mnou. Vlastně nikdy neměla tátu.“

Radigan se na něj podíval a neubránil se smíchu. „Tohle je horší než celá válka, tu můžeme vyhrát. Co ale víme o ženách?“

Dojedli večeři, Tom nejdřív ztlumil světlo a pak vyšel ven, aby se naposledy porozhlédl po ranči. Poslední novinka znamenala, že John Child bude muset odjet a on tam zůstane sám. I ve dvou by to bylo dost špatné, ale bez pomoci?

Ani na okamžik neuvažoval, že by té dívce dovolil zůstat. Tohle prostředí nebylo vhodné ani pro indiánku, natož pro děvče, které vyrůstalo v klášteře. Při obléhání nebude možné udržet dům dlouho, a i když budou mít štěstí, musejí počítat s tím, že ho budou muset opustit, aby zůstali naživu.

Cílem boje bylo zničit schopnost nepřítele vzdorovat. Dokud budou mobilní, budou volní a bojeschopní. Jestli zůstanou připoutaní na jednom místě, nepřítel je zničí.

Hlavní Tomovou válečnou strategií byl útok. I když bude stát sám proti přesile, musí neustále útočit. I mnohem silnějšího nepřítele je možné zahnat do defenzivy a udržet tam.

To byl důvod pro založení tajných skrýší s jídlem a municí a při každém kroku museli počítat s tím, že jim nezбудe než se stáhnout do lesa a do hor. A příštího dne začnou zahánět dobytek dál do odlehlých údolí.

Dva dny pracovali od rána do večera v sedle a pozdní večerní hodiny obětovali plánování. A pak se ukázal Jim Flynn.

„Oni ty dokumenty mají,“ řekl. „Jejich vlastnická práva potvrdil guvernér Armijo.“

„Neměl na to právo. Ty dokumenty nemají ani cenu papíru, na kterém jsou napsané.“

„To já neposoudím, ale vy musíte odejít.“

„Nemám k tomu soudní příkaz. Moje vlastnická práva žádné soud nezpochybnil. Ty lidi jenom blafujou. Tahle půda nikdy nepatřila Armijovi ani státu. Neměl právo ji někomu dávat a věřte mi, že budou muset udělat mnohem víc, než zamávat mi před nosem nějakým lejtrem, aby mě odsud dostali.“

„Musíme tuhle záležitost nějak vyřešit,“ protestoval Flynn podrážděně. „Nestojím o válku mezi dobytkaři.“

„Tak si prosím pamatujte, že je to tady moje. Ať to dají k soudu. To je správný způsob jak prosadit svůj nárok, ne poslat pistolníka a pokusit se vlastníka zabít.“

„Nevíte, jestli to udělali oni.“

„A kdo jiný?“ Radigan se obrátil ke dveřím. „Pojďte dál, Jime. Promluvíme si o tom. Mimochodem,“ dodal, „co budou dělat, když

se neodstěhuju? Použijou sílu? Proberte to s nimi, Jime. A věřte mi, že jejich požadavky stojí na hliněných nohách.“

Flynn odmítl pozvání a vyskočil do sedla. Nemohl uvěřit, že by se lidé jako Angelina Foleyová a Harvey Thorpe pokusili získat půdu, na kterou neměli právní nárok. Byl si jistý, že se Radigan mýlí, a jeho neústupnost ho dráždila. Se soudy o půdu neměl žádné zkušenosti. Uměl jen prosazovat právo proti rváčům a pistolníkům.

Radigan se otočil. „Jime, řekněte jim, ať to dají k soudu,“ zopakoval. „Já se odsud nehnu.“

„Jste si nějak jistý,“ zavrčel Flynn. „Co jste zač, právník?“

Radigan došel k jeho koni. „Jime, mezi lety 1825 a 1828 se tady v Novém Mexiku vystřídali tři dočasní guvernéri a jedním z nich byl Armijo. V roce 1837 došlo v Taos ke vzpouře a rebelové zabili guvernéra Pereze. Armijovi se podařilo vzpouru potlačit a sám se jmenoval guvernérem.

Povídá se toho spousta a po tý době se už nedá přesně říct, jak to bylo doopravdy, ale slyšel jsem, že zabil mnoho lidí včetně vzbouřeného guvernéra a několika svých spojenců a přátel. Úplatky se mu podařilo získat si přizeň guvernéra Mexika a jeho jmenování se potvrdilo.

V roce 1844 ho nahradil Lejana, ale po roce se vrátil do úřadu a vydělal spoustu peněz tím, že uvalil na obchodníky příjždějící ho Santa Fé vysokou daň za každé vůz.

Navíc švindloval s právy na půdu a odměňoval přátele pozemky, na který neměli nárok. Tipoval bych, že Foleyová má v ruce jednu z těch starejších záruk a snaží se jí uplatnit.“

Flynn byl mimo svůj obor. Dokázal si poradit s opilcem nebo s lynčujícím davem a dvakrát se utkal v přestřelce s pistolníkem, který se chtěl předvést. Jediný právnícký dokument, který viděl, byl zatykač.

„A vy něco takovýho máte?“ zeptal se Flynn útočně. „Na čem stavíte svoje nároky? Na právu squattera?“

Radigan trpělivě zavrtěl hlavou. „Jime, mám právní nárok na všechnu půdu, kterou potřebuju včetně práv na vodu. A víc než to, patří mi. Klidně to prokážu u soudu. Ty lidi se mě snaží připravit o zemi, kterou vlastním.“

„Až vypukne válka, nedávejte vinu mně!“ vyhrkl Flynn podrážděně.

Tom Radigan si dal své velké ruce v bok. „Vinu vám dávat nebudu, Jime, ale radím vám, abyste za nimi šel a řekl jim, aby se drželi od tohoto kusu země dál. Jste zástupce šerifa a oni se chystají porušit zákon.“

Flynn se zachmuřil. „Nerad'te mi, jak mám dělat svoji práci! Sám vím dobře, co musím udělat.“

„Zdá se, že jste připravenej použít proti mně zákon,“ opáčil Radigan, „a přitom jenom já jsem v právu.“

„Tím si nejsem tak jistý!“ Flynn obrátil koně, a aniž by se ohlédl, rozjel se dolů po stezce k městu. Čekala ho dlouhá cesta tmou.

Tři kilometry pod rančem, na místě, odkud byl výhled na kaňon potoka Vache, se nad stěnou kaňonu tyčil velký výběžek jako vysoká strážní věž. Tom Radigan si ho vybral coby pozorovatelnou. Ve dne odtamtud bylo vidět hodně daleko do kaňonu a v noci bylo dobře slyšet, co se kde šustlo. V nehybném, chladném vzduchu se zvuk nesl do dálky.

Nechal koně stát poblíž osikového hájku, vystoupal na vrchol výběžku a posadil se k nerovné kamenné stěně, která ho částečně chránila před větrem.

Do jeho koutu země vedly ještě další stezky. Jedna přicházela z Ria Puerca přes pohoří Nacimientos, ale byla to jen nezřetelná pěšina, o které kromě indiánů vědělo jen pár lidí a nebylo snadné ji najít. Další vedla z východu ze Springs do Cebolly a pak nahoru přímo před jeho stanoviště. Pravděpodobnost, že by jeho nepřátelé jednu z nich znali, byla mizivá.

O půlnoci předal hlídku Johnu Childovi a za rozbřesku vyskočil po rychlé snídani do sedla. „Měla by tam být,“ řekl mu Child. „Odhaduju, že by měla přijet dnešním dostavníkem. Někdy se mi zdá, že nemáš všech pět pohromadě, Tome. Mě přece vůbec neznají.“

„Brzo tě poznají. Je to moje riziko, tak tady jenom sed' a dávej pozor, ať se sem nikdo nedostane, až budu pryč.“

„Tome,“ spustil Child váhavě, „nechceš abych se vypravil nahoru do Loma Coyote? Nebo vyslal kouřovej signál? Tam nahoře je pár dobrých chlapů, bojovníků.“

„Zapomeň na to.“ Radigan pobídl koně a pak se ohlédl. „Jestli někoho z nich uvidíš, zjisti, kdo je poblíž.“

„Je tam Stark.“ Child šel vedle koně. „Pamatuješ na Adama Starka? Dělal rangera ve stejnou dobu jako ty, zabil chlapa v El Pasu a odešel do hor. Nejlepší střelec z pušky, jakýho jsem kdy viděl.“

„Dobrej chlap.“

San Ysidro tiše leželo v pozdně podzimním slunci. Bylo těsně před polednem, když vjel do ulice, a jako prvního potkal Sama Cokera. Uvázali koně k zábradlí kousek od sebe, ale Radigana to neznepokojilo. Coker rád vyhledával konflikty, bylo však nepravděpodobné, že by si něco začal bez obecenstva.

„Přisednete si?“ zeptal se Hickman a sundal nohy ze stolu. Pohlédl přes Radigana na Sama Cokera, který právě vstoupil do baru.

Radigan si odnesl ke stolu svoji láhev. „Na průměr to tady nevypadá,“ poznamenal.

Hickman se usmál. „Cítím to stejně.“ Otevřely se dveře a vstoupili další dva muži. „Ten velký je Barbeau. Potrpí si na rvačky. Onehdy večer se chytil s jedním tulákem a pořádně ho zmlátil. Ten druhý je Bitner.“

Downey jim přinesl podnos s jídlem a Barbeau se po nich ohlédl. „Odsouzenec k smrti dostal poslední večeři,“ řekl.

„A Balámova oslice promluvila,“ opáčil Radigan.

Barbeau se otočil na patě a zamračil se na něj, zatímco Downey se uchechtl a Hickman se usmál. Usmívali se i další dva muži u vedlejšího stolu.

„Co to mělo znamenat?“ zeptal se Barbeau.

Ale Radigan už jedl a nevšímal si ho. Barbeau na něj chvilku zíral a pak se bojechtivě rozhlédl kolem v naději, že mu někdo poskytne záminku k útoku. Všichni ho ale ignorovali a on znovu obrátil pozornost k Radiganovi. „Rád bych věděl, jestli se umí prát tak, jak se umí cpát,“ utrousil.

„Třeba by to měl někdo zjistit,“ nadhodil Coker.

Tom Radigan si vychutnával jídlo. „Ani jsem nevěděl, že mám takový hlad,“ řekl, „ale John tuhle napekl medvědí bobky a já poslední dva dny nic jiného nejedl.“

„Jestli chcete bojovníky, nalákáte je spíš na medvědí bobky než na peníze, když pomyslíte, jak se v tyhle zemi vaří.“ Dolil si sklenici. „Viděl jsem honáky, který za koblihama ujeli neuvěřitelnou vzdálenost.“

Barbeau do sebe kopl další drink a obrátil se zády k baru. Měl chuť se porvat, pití mu rozproudilo krev a on usoudil, že nastala ta pravá chvíle.

Radiganovi sedícímu u stolu to neuniklo. Sám prošel mnoha šarvátkami a věděl přesně, co se právě děje.

Zahlédl, jak se Coker přesunul blíž ke dveřím, aby mu odřízl únikovou cestu, a Bitner se přiblížil k zadnímu východu. Barbeau byl statný chlap s rozježeným plnovousem a mohutnýma rukama silného muže. Měl výrazné rysy a tvrdou čelist nad krátkým, tlustým krkem.

Tom se obrátil k Hickmanovi a špitl: „Držte se dál. Tohle je můj boj.“

Hickman si ho zvědavě prohlédl. „Tři chlapi jsou docela velký sousto,“ poznamenal. Pak dodal: „Hned zaútočí oběma rukama. A je těžký to zastavit.“

Barbeau se připravoval. Radigan věděl, co se chystá. Klidně seděl, díval se do svého hrnku a v duchu si vybavoval místnost okolo sebe a její taktické výhody. Potom se otevřely dveře a vešla Angelina Foleyová.

Zamířila přímo k Radiganovu stolu a on zdvořile vstal.

„No to se na něj podívejme!“ ušklíbl se Barbeau. „Opravdovej džentlas!“

„Pane Radigane?“ Její oči byly ještě zelenější, než si je pamatoval. „Doslechla jsem se, že jste ve městě, a doufala jsem, že se uvidíme, než odjedete. Chtěla jsem vám povědět, jak je mi líto, že musíte odejít z té půdy. Kdybych vám to mohla vynahradit finančně... Ta nabídka stále platí.“

„Mýlíte se, slečno Foleyová. Někdo vás znova špatně informoval. Já neodcházím.“

„Prosím!“ Prstem se dotkla jeho rukávu a oči měla náhle velmi velké. „Ta půda patří nám a vy musíte pryč. Obávám se, že jestli nepůjdete dobrovolně, někteří mí muži vás budou chtít vyhnat. Myslela

jsem si... No, když jsem slyšela, že jste ve městě, doufala jsem, že bychom mohli dospět k nějaké dohodě.“

„Neposadíte se?“

Krátce zaváhala a pak si sedla. Radigan udělal totéž a pak uslyšel Cokera říkat: „Za chvilku jim naservírujou čaj.“

Tom se obrátil na Downeyho: „Máte čaj?“

„Čaj! Čaj!... No... jasně, ale“

„Tak ho uvařte a přineste nám ho. Ale ať je ho hodně. Udělejte ho galon!“

„Galon čaje?“

„Přesně tak.“

Hickman se opřel na židli a prohlížel si Toma se zvědavým leskem v očích, ale Radigan se obrátil k Angelině: „Co jste chtěla říct?“

„Přála bych si, abyste to znovu zvážil... myslím své odstěhování. A to, že vám zaplatím všechno, co jste tam vybudoval, jsem myslela vážně. Pochopitelně je nám to líto stejně jako vám.“

„Ale mně to líto není.“ Radigan se na ni usmál. „Ani trochu. Ano, mrzí mě, že jste jeli takovou dálku, aniž byste si všechno ověřili, aniž byste věděli, do čeho jdete. Jestli chcete zjistit, jak jste na tom doopravdy, dejte to k soudu.“

„Soudy jsou hrozně daleko, pane Radigane!“ vyhrkla. „A zaberou spoustu času! Opravdu je mi to moc líto, ale pan Thorpe a já máme stádo, které čítá více než tři tisíce kusů dobytka a míří sem. Pokud se neodstěhujete sám od sebe, budeme vás k tomu muset přinutit.“

„Víte o té půdě něco, madam?“

„Samozřejmě jsem ji neviděla, ale pan Thorpe ano. Proč se ptáte?“

„To je jednoduchý. Kdybych z ranče odešel a vy se tam nastěhovali, nedokázali byste tam nahoře s takovým stádem přezimovat, ani kdybyste neměli žádný další problémy. Není tam dost místa ani krmení. Mírná zima se dá zvládnout s tisícihlavým stádem.“

Dívala se na něj upoutána jeho zjevnou upřímností, ale nechtěla mu uvěřit. „Ale já slyšela, že tam je nejlepší tráva na světě a spousta vody.“

„To všechno tam je, ale není toho dost. Doufal jsem, že se mi podaří zpřístupnit cesty do dalších údolí, kde by se daly chovat krávy, ale je tam hodně lesů. Nejjednodušeji se vás asi zbavím, když vám uhnu z cesty. Přijdete o dobytek, muže a koně.“

„Zdá se, že vám se tam dařilo dobře. Proč bych vám měla věřit, pane Radigane?“

Kývl hlavou k mužům u baru, jež pozorně poslouchali. „A co uděláte se svými honáky?“ Byla to příležitost vyvolat v nich pochybnosti. „Na těch pár hektarech, který nahoře máte, není práce pro víc než dva nebo tři chlapy.“

„Na jakých pár hektarech?“ zaprotestovala. „Té půdy je skoro šedesát čtverečných kilometrů.“

Přišel Downey s objednaným čajem. „Musel jsem použít dva hrnce,“ vysvětlil. „Tolik si ho tady ještě nikdo nepřál.“

Radigan naplnil dva šálky a potichu tasil zbraň. „Zbytek naservírujte jim.“ Ukázal hlavní revolveru na ty tři u baru. „Postarám se, aby to vypili.“

Cokerovi ztuhly rysy a sáhl po koltu, ale zarazil se, když si ho Radigan vzal na mušku. „Začněte pít. Vy taky, Barbeau.“

„Ať se propadnu, jestli to udělám!“

Radigan mávl revolverem. „Chtěli jste čajovej dýchánek, máte ho mít. Dejte se do toho, nebo začnu střílet.“

Hickman se usmíval od ucha k uchu. Polekaná Angelina Foleyová jen zírala na Radigana a své muže, jako by nevěřila vlastním očím.

„Jestli nebudete pít, než napočítám do tří,“ pronesl Tom nevzrušeně, „zlomím vám každému ruku.“

Svižně se postavil a pokročil blíž k nim. Celou dobu si dával pozor, aby nespustil z očí Angelinu a dveře.

„Za tohle tě zabiju!“ křikl Barbeau.

„Možná – ale v tom případě byste se měl postarat, aby se vám k tomu ještě někdy naskytla příležitost. Chtěl jste čaj, tak se do něj pusťte.“

Coker postavil šálek s bouchnutím na stůl. „K čertu se mnou, jestli to udělám!“ vykřikl a položil ruku na pažbu revolveru.

Hlaveň Radiganovy zbraně se mihla doleva a doprava a Coker se svalil na zem, jako by spadl ze střechy. „Chci vidět, jak ve vás ten čaj mizí,“ promluvil Tom klidně, „nebo se postarám, abyste skončili pod dnem.“

Angelina Foleyová zbledla vzteky. „Co to má znamenat?“ vyhrkla. „Tohle nemůžete!“

„Moc nerad bych uhodil ženu,“ zavrčel.

Neochotně se posadila. „To... to byste se neopovážil!“

„Když hrajete hry s muži, musíte hrát podle jejich pravidel,“ upozornil ji.

Podal svůj šestiraňák Hickmanovi. „Barbeau se chtěl porvat,“ řekl. „Jenom ode mě držte dál ty ostatní.“

Barbeau uhodil hrnkem o stůl a rychle se rozhlédl kolem. „Ty se chceš rvát se mnou?“

Radigan ho uhodil.

Barbeau se zapotácel, Tom postoupil kupředu s pohledem upřeným na jeho pěsti a zasáhl protivníka levičkou do břicha. Barbeau byl nejen rváč, ale i mluvka. Čekal, že si budou nejdřív chvíli vyhrožovat, a překvapila ho Radiganova ochota bojovat. Divokost Tomova útoku ho zmátla. Ucouvl, ale Radigan mu nedal šanci se vzpamatoval. Pravý a levý hák do obličeje jím otráslý a on zoufale sklonil hlavu a s máchajícími pěstmi se vrhl kupředu.

Tom Radigan se zapotácel pod silným úderem pravačkou, ale ustoupil doleva a zabořil Barbeauovi pěst do ledviny. Ten zalapal po dechu, vyrazil dopředu a pokusil se o klinč. Tom ho rázným krátkým pravým hákem zastavil.

Rváč zíral mezi zvednutými pěstmi na Radigana. Tahle bitka neprobíhala tak, jak byl zvyklý. Jeho úder měl rančera poslat k zemi, ale ten vypadal svěže, nebyl ani udýchaný. Barbeau si poprvé uvědomil, že by mohl prohrát, a popadl ho šílený vztek. Bez rozmyslu se vrhl kupředu a mával kolem sebe pěstmi. Několik minut se zuřivě rvali a Barbeau zahnal Radigana k zadní stěně místnosti. Bitner zajásal a Barbeau si už byl jistý, že má vítězství na dosah ruky. Ucítil, jak jeho pravačka tvrdě dopadla, a automaticky zpomalil, aby nechal Radigana padnout na zem.

V tom okamžiku ho Tom udeřil do úst a rozsekl mu ret, až mu náprsenku košile zbarvila krev. Šokovaný Barbeau uviděl, jak Radigan stojí před ním... Rančer přežil jeho nejlepší ránu a v téže vteřině opětoval úder.

Barbeau se rval dál, ale už do toho nedával celé srdce. Kdesi uvnitř už věděl, že prohraje. Ještě nikdy se mu nestalo, aby nějakého chlapa praštil pořádně pravačkou a on nešel k zemi, ale Radiganovi ta rána zjevně nijak neublížila. Tom vyrůstal poblíž táborů michiganských dřevorubců, než odešel na západ do Texasu, a udělal si doktorát v pěstních soubojích mezi chlapy od volských potahů a mezi lodníky. V sedmdesátých letech devatenáctého století se jen málo honáků umělo rvát. Hádky se řešily střelbou a pěsti se používaly zřídka, takže Barbeau vítězil nad muži, kteří s boxováním neměli zkušenosti. Radigan se však v tomto umění cvičil už jako chlapec. Několik soubojů prohrál, ale mnohem víc jich vyhrál. Barbeau neznal žádné z triků, na které byl Tom zvyklý.

Znovu zaútočil a pokusil se s rančerem pustit do křížku, ale ten náhle ustoupil, Barbeau ztratil rovnováhu a svalil se na zem. Radigan ho popadl za límec, trhnutím ho zvedl přes svou nataženou nohu a praštil s ním o zem.

Barbeau ležel na zádech a tupě na Radigana zíral.

Pak se pomalu začal zvedat a Tom couvl, aby mu udělal místo. Když se Barbeau vyhrabal na nohy, naznačil Tom úder a udeřil ho do břicha plného čaje. Muž se zapotácel dozadu, zalapal po dechu a zoufale se snažil nepozvracet. Couval pryč se zdviženou rukou, aby Radigana zastavil. Byl zbitý jako pes a dobře to věděl.

Tom si vyzvedl revolver a vsunul ho do pouzdra. Coker seděl na podlaze a oběma rukama se držel za hlavu.

„Nestojím o problémy,“ promluvil Radigan, „ale neutíkám před nimi.“

Obrátil se k Angelině Foleyové. Byla bledá a v očích měla vztek.

„Pochybuju, že si uvědomujete, co je krajina kolem potoka Vache zač,“ řekl, „ale jestli nahoru přijedete jen s jedním mužem, a já navrhuju Rosse Walla, protože se vyzná v dobytku, ukážu vám to tam. Většina pozemků se rozkládá skoro dva a půl kilometru nad

mořem a je to nejkrásnější horskej kraj na světě. Ale taky nejdrsnější, nejchladnější a nejvíc tam sněží.“

Downey přistoupil k oknu. „Přijíždí dostavník,“ ohlásil.

Radigan si nasadil klobouk a vyšel ven. Klouby na rukách měl odřené a bolavé, ale cítil se dobře. Byl to jeho první pěstní souboj po dlouhé době. Náhle byl rád, že v létě zpracoval tolik klád na ploty a naštipal spoustu dříví na zimu. Nic nespraví chlapovi formu jako sekýra a pila.

Vzpomněl si na Thorpea. S ním by taková rvačka mohla dopadnout jinak, a přestože vypadal jako mladý floutek, měl široká ramena a ve tváři se mu zračilo cosi jako varování. A když se poprvé setkali, všiml si Tom jizev na kloubech jeho rukou.

Dveře se za ním zavřely. Ohlédl se a spatřil, že se na něj Angelina Foleyová dívá. Její pohled byl chladný, zvědavý a poprvé v něm postřehl trochu respektu. „Uhodil byste mě?“ zeptala se.

Nikdy v životě ženu neudeřil, ale podíval se ni, jako by ho ta otázka překvapila. „No samozřejmě,“ odpověděl, „vždycky myslím vážně, co říkám.“

„Vy nejste gentleman, pane Radigane!“

Usmál se na ni. „Žádný gentleman by při jednání s vámi neměl šanci. Provozovala byste ho, lichotila mu, možná byste se rozplakala. Hýčkala byste ho, lhala mu, podváděla. Na mě můžete zkusit hýčkání a pláč, ale nic jinýho. Zkuste mě podvádět a nasekám vám na zadek.“

Ani na okamžik neuhnula pohledem. „Sice stojíme každý na opačné straně, ale jste chlap a líbíte se mi. Třeba bych vám dovolila říkat mi Gelina.“

„Jste krásná, žádoucí žena,“ řekl, „ale nemohl bych vám důvěřovat. Než tohle skončí, budete mě nenávidět tak, jako jste ještě nikoho nenáviděla. Měla byste se řídit mojí radou a odejít. Tahle válka vás připraví o všechno, co máte.“

Usmála se. „Pracuje pro vás jediný muž, pane Radigane. Já jich mám třicet. Vyhraju.“

Vážně pokýval hlavou. „Ale pro mě pracuje něco jinýho. Nejnebezpečnější spojenec, jakýho někdo může mít – počasí. Co si počnete s dobyt看, až uvízne po břicho ve sněhu a nebude mít co žrát?“

Dostavník zastavil a oblak prachu, který ho pronásledoval, ho dostihl, zahalil a usadil se na koních a v nejbližším okolí.

Radigan se díval, jak kočí strnule sestupuje z kozlíku, tvář rudou od studeného větru. Hickman už stál také venku a Downey otevíral dveře, aby pomohl cestujícím vystoupit. Tom přešlápl a pod nohama mu zavržalo prkno. Přes dostavník pohlédl k horám. Z vozu vystoupila dívka a všechen hovor rázem ustal. Ať už si ji Radigan představoval jakkoliv, skutečnost předčila jeho očekávání.

Pod malým čepcem vykukovaly bezelstné a nebesky modré oči, její tvář byla dětsky nevinná, ale tělo takové, že žádné oblečení nedokázalo skrýt obrysy Její postavy. Zadržel dech a omámeně sledoval, jak sestupuje po schůdcích. Byl si vědom, že na ni všichni na chodníku zírají, a neuniklo mu, jak si jejich obdiv vychutnává.

Obrátila se kDowneymu a řekla: „Hledám pana Childa nebo pana Radigana ze Škrtnutého R.“

Downey začal pohybovat rty, ale nenašel ta pravá slova. Život v zemi, kde bylo velmi málo žen, ho nepřipravil na takovéto setkání. Zarazil se a s otevřenou pusou jen tupě ukázal na Radigana.

Dívka se k němu obrátila a vážně si ho prohlédla velkýma modrýma očima. „Vy nejste můj otec,“ řekla, „takže musíte být pan Radigan.“

Její pohled přeskočil na Gelinu Foleyovou. „Tohle je vaše žena?“

Radigan se zasmál. „Ne, madam, to je můj nepřítel, slečna Gelina Foleyová.“

Zamyšleně si Gelinu prohlédla. „Myslím, že je můj nepřítel,“ poznamenala. „Líbíte se jí.“

Radigan chvatně řekl: „Gretchen Childová – jmenujete se tak, vidíte? umíte jezdit na koni?“

„Umím jezdit na všem, co má chlupy,“ odpověděla, „ale musím se převléknout.“ Rychle pohlédla na Gelinu. „Ona se vám líbí?“ zašeptala hlasitě.

Gelina zrudla, podkasala si sukni a zamířila ke čtyřkoláku, kde už čekal Bitner, aby jí pomohl nahoru. Bez ohlédnutí odjeli. V nitru zuřila. Ta chátra!

Gelina vzteky nadskakovala na sedadle. Co si to ta holka dovo-luje? Vždyť je ještě skoro dítě! A s takovým tělem! Sama byla zvyk-lá na pozornost mužů a žárlivě si uvědomovala, že jakmile ta dívka vystoupila z dostavníku, na ni se už nikdo ani nepodíval.

Dobře věděla, že její vztek je nerozumný. Pohodlně se opřela ve voze a začala spřádat plány. Musejí hned vyrazit a vyhnat Radigana ze země. Déle už čekat nebudou. Jsou tam přece jen dva muži a ti nemohou být stále na stráži a zároveň dělat všechny nutné práce.

Zamračila se. Mluvil o sněhu. Bezděčně vzhlédla k zamračené obloze. Ale to byly nesmysly. Tady se nikdy tolik neochladí, tohle je Nové Mexiko. Šedé nebe ji však deprimovalo, a aniž by věděla proč, cítila čím dál větší strach. Vzpomínala na to, co říkal Radigan, a přemýšlela, co má vlastně Harvey Thorpe za lubem. To on trval na tom, aby se sem vypravili. Bylo nezbytné odejít z Texasu a tohle byl jediný majetek, na který si mohli činit nárok. A Radigana se za pár dní zbaví.

Jak o tom všem přemýšlela, vybavilo se jí, jak Tom lehce a sko-ro mimochodem zbil Barbeaua. Nevidělo se často, aby známý rváč dostal takový výprask. A Vin Cable byl mrtvý – v jeho těle se našly čtyři kulky.

Nebude to tak snadné, jak si Harvey myslel. Náhle byla ráda, že má s sebou Rosse.

GRETCHEN CHILDOVÁ SE VRÁTILA od domu Downeyo-vých, kde se seznámila spaní domu, kyprou, mateřskou Irkou, a kde se převlékla. Měla na sobě šedý jezdecký oděv, který odhaloval všechno, co šaty ponechávaly na představitosti. Radigan si neklidně uvědomil, že by se těžko našlo oblečení, ve kterém by vypadala méně přitažlivě.

Jako by nestačily problémy s Thorpem a Foleyovou, pomyslel si zachmuřeně.

Pomohl jí do sedla, ale vlastně žádnou pomoc nepotřebovala. Okamžitě poznal, že je v sedle jako doma.

„Na ranči zůstat nemůžete,“ řekl jí. „Nebude to bezpečný.“

„Věřím vám,“ hlesla.

Kvapněji to vysvětlil: „Tak jsem to nemyslel. Čeká nás válka o půdu tady s těmi lidmi. Myslím, že se bude střílet.“

„Viděla jsem vaše klouby na rukou. To už začala?“ Vážně na něho pohlédla. „Jsem silná. Umím vzít za práci a dokážu zacházet se zbraní. Jsem opravdu zdatná.“ Natáhla paži a ohnula ji, aby ukázala biceps. „Sáhněte si.“

KAPITOLA 3

DOBYTEK PŘIŠEL JAKO PRVNÍ. Přivalil se nahoru kaňonem v jedolité mase třetí den po Radiganově příjezdu s Gretchen Childovou. Hnal ho tucet honáků.

Stádo zjevně přišlo do kaňonu už dříve a přenocovalo tam.

Dobytěk se objevil poměrně rychle. Radigan právě dával nějaké krmení do provizorní ohrady kryté spadanými balvany před větry od hory, když uslyšel Childa volat.

Kromě toho k němu dolehl i výstřel. Okamžitě odhodil vidle a rozběhl se. Zastřelil první krávu, která pronikla na dvůr, ale jediný pohled mu prozradil, že tu záplavu hovězího nezastaví. Skočil tedy do domu za Childem, zabouchl dveře a zastrčil petlici. Než se dostal k oknu, byl už dvůr plný.

Child položil hlaveň winčestrovky na parapet okna vedle dveří a pohlédl na Radigana. „Chytrý,“ řekl.

„Moc chytrý. Ted' nemůžeme ven.“

Na dveře se tiskla velká kráva a další byly tak blízko okna, že by stačilo natáhnout ruku a daly by se podrbat na zádech. Dvůr byl plný na sebe natlačených zvířat.

Nalevo a napravo od nich se stádo volně rozptýlilo, ale zvířata na dvoře udržoval na místě kruh honáků s provazy. Ti se drželi z dohledu za stodolou nebo v jiných úkrytech.

„Hej, vy tam v domě!“ zaduněl hlas Rosse Walla. „Jestli se chcete dostat ven, vyhoďte z okna zbraně!“

Child se požíval na Radigana, ale ten mu naznačil, aby mlčel. Uplynulo několik minut. Gretchen se po chvílce klidně vrátila k domácím pracím a donesla na stůl jídlo, jako by široko daleko nebyl žádný nepřítel. Radigan si však všiml, že má na nohou jezdecké boty a hrubou sukni – byla připravená vyrazit.

Wall neměl ponětí o únikovém tunelu, který je měl zachránit. Věděl o něm jen John Child. Wallovi nebo Thorpeovi někdo ve městě nejspíš řekl, že dům má jen jeden vchod.

Bez tunelu by byli bezmocní, protože dobytek nahaný do dvora je uvězní stejně spolehlivě jako kamenná zeď. Mohli by zvířata postřílet, ale pak by byli sami zabiti a nikdo by nemohl říct, že zemřeli bezdůvodně.

„Jídlo je na stole,“ připomněla Gretchen.

„Běž si sednout, Johne. Já si vezmu talíř k oknu.“

„Hej, vy tam v domě!“ ozval se znovu Wall. „Radigane, vím, že tam jste, a nemáte šanci! Vyhod'te ven zbraně a my vás pustíme.“

Nepřátelé se dostanou do domu, ale v téhle roční době ho nepodpálí, aby se v něm mohli sami zabydlet. Život v kopcích bude drsný, ale nějakou dobu to vydrží. Radigan se pohyboval v bezpečné vzdálenosti od okna a zvažoval situaci.

Už dávno se na takovou situaci chystal, ale čekal problémy od kmene Uteů. Byli připravení dům hájit, ale počítali i s tím, že ho v případě nutnosti opustí. Úniková cesta vedla tunelem, který ústil v hustém křoví na úpatí hory, kde se pásli koně. Nebylo to moc daleko a nebylo pravděpodobné, že by svah pod horou pokrytý kamennou sutí někdo zkoumal. Vypadal jako tisíc jiných svahů pod tisícem podobných hor.

Zadem se nedalo z domu vyjít, takže nebyl důvod, aby někdo terén za ním prohlížel.

Zpoza stáda se ozývaly hlasy. Vetřelce zřejmě znepokojilo, že jim nikdo neodpovídal, protože s člověkem, který nemluví, se těžko vyjednává.

Gretchen přinesla k oknu kávu tak, aby na ni nebylo vidět. Radigan se na ni usmál. „Přijela jste přímo do problémů. Omlouvám se.“

„Budeme muset odejít?“

„Ano.“

„Tak to budeme potřebovat deky a teplé oblečení,“ řekla. „Připravím to.“

Díval se, jak odchází, znovu překvapený klidem, s nímž situaci přijala. Znovu pohlédl z okna – všude byl klid. Dobytek se stále tiskl ke dveřím. Musejí vydržet do setmění, aby měli větší šanci na útěk.

Ross Wall dřepěl u ohně a ohříval si zmrzlé ruce nad plameny. „Je tam, to je jasný. Ven se dostat nemohl. Mluvil jsem v San Ysidru s jedním chlapem, co pomáhal ten dům stavět, a ten přísahal, že tam jsou jenom jedny dveře. Takhle malej barák jich ani víc nepotřebuje.“

Thorpe si sedl vedle něho a ubalil si cigaretu. „Musíme ho odamtud dostat. Jestli má jídlo, mohl by tam strávit celou zimu.“

Wall se zachmuřeně rozhlédl. „O tý trávě rozhodně nelhal. Na okolních pastvinách neudržíme krávy ani týden.“

„Je jí tady víc.“

Wall nahrbil široká ramena pod kabátem. Čím víc situaci sledoval, tím méně se mu líbila. Ranč vypadal na to, že ho zvládnou dva muži, a kdyby začalo sněžit...

„Radši pošlu pár chlapů hledat pastvu. Jestli ji nenajdeme, budeme muset stádo odehnat.“

„Zpochybňujete můj úsudek?“

Ross Wall převalil žvanec tabáku v silných čelistech. „Říkal jste, že tady tráva je, a slečna Foleyová vám věřila. Doufám, že máte pravdu.“

„Je tady.“

Harvey Thorpe se pomalu rozhlédl. Otevřená pláň pod horou nevypadala tak velká, jako když na ní nebyl dobytek, a to ho zneklidnilo. V kopcích byla další pastva, ale kde? Čekal, že najde dobře označené cesty, ale neobjevil ani pěšinu. Vypadalo to, že tohle je celý ranč Škrtnuté R, přestože mu lidé v San Ysidru a Santa Fé tvrdili, že Radigan chová několik set kusů na půdě, která by uživila několik tisíc.

„No dobře,“ ozval se Thorpe nakonec, „pošlete dva muže.“ Zadíval se na dům. „Z komína se kouří, ale zdá se, že oheň dohasíná.“

„Ten barák je dobře postavenej. Nemusejí moc to – pit.“

Ochlazovalo se. Ross Wall zvedl hlavu k obloze. Byl to ostřílený chlap, který stál za svou značkou. Pro Angelinu Foleyovou by udělal cokoli, sloužil jejímu otci stejně jako teď jí. S radostí musel uznat, že ona je mnohem chytřejší. Starý pán by zůstal v Texasu a dál bojoval, i když nebyla šance na vítězství, ale Angelina věděla, kdy se dát na ústup a co vzít s sebou. Dobytek, který měla, ukradli okolním farmářům, a když odjela, hnali za ní všechno, co bylo v dohledu.

Osobně si myslel, že měl Radigan pravdu, když radil, aby zvířata prodali. On sám by se zbavil hlavně kusů se zfalšovanými značkami, kterých měli až příliš. Udržet si stádo byl nejspíš Thorpeův nápad, ale jeden nikdy neví. Angelina rozhodně uměla podstrčit svůj nápad někomu jinému.

Prohrábl klackem oheň. Nezbyvalo jim moc času. Museli Radigana vypudit z domu a pokud možno se vyhnout zabíjení. Ross Wall neměl proti střelbě námitky, když se vyčerpaly všechny možnosti, ale Radiganova smrt by vzbudila pozornost. Muž jako on mohl mít mnoho přátel.

Nebyl svědkem výprasku, který Radigan uštědřil Barbeauovi, ale viděl, jak pak Barbeau vypadal. Podle vypravování šlo o skvělý, skoro umělecký výkon. Ze známého rváče udělala porážka mlčenlivého, pracovitého muže. Nic z toho, co Radigan dosud předvedl, nedávalo Thorpeovi důvod myslet si, že ho snadno vyženou. Nesouhlasil s Cokerem, že by stačil jediný útok provázený smrští kulek – ten člověk v domě byl inteligentní bojovník.

Na Walla udělalo Radiganovo chování dojem. Odmítl ustoupit přesile a dokázal se postavit na odpor. Wall, sám tvrdý chlap a bojovník, rozeznal v protivníkovi stejné rysy a respektoval je. Měl však práci a pohled na oblohu ho znepokojil.

Narodil se ve Vermontu, a přestože přišel na západ jako dítě, pamatoval si rána v bývalém domově, kdy otec přicházel ze stodoly celý zasněžený a ze střechy visely dlouhé rampouchy. Zimy tam byly kruté a občas během nich někdo umrzl. Tohle bylo Nové Mexiko, které vždycky považoval za teplou a příjemnou zemi, ale ocitli se hodně vysoko a chlad ve vzduchu mu naháněl strach.

Všechno co Angelina a Thorpe vlastnili, bylo spjato se stádem. Nechali ze sebou mnoho nepřátel a ukradený dobytek jim zavíral dveře k návratu do Texasu. Jejich jedinou šancí na přežití bylo co nejrychleji se tady usadit. Přesto si přál, aby stádo prodali a neriskovali.

Pohlédl na své velké ruce s mozolnatými klouby, které držel nad ohněm. Ve čtyřiceti letech nebyl podle hledisek západu žádný mladík, měl za sebou dvacet let tvrdé práce pro značku Foleyových. Starý pán byl darebák, ale geniální, a hodně zbohatl v období volného značkování, ale zároveň si nadělal mnoho nepřátel tím, že se pokoušel zabrat větší území, než mu náleželo.

Angelina byla chytřejší a chladnokrevnější než její otec. Ross Wall z ní neměl dobrý pocit. Byla příliš chladná, příliš mazaná a používala svou krásu na muže, kteří rádi sahali po zbrani. A teď ten

Harvey Thorpe... Ross nikdy nevěděl, co si o něm má myslet. Starý pán se oženil s Harveyho tetou, která si Harveyho přivedla s sebou a on se několik let držel starého pána jako jeho stín. Pak zmizel, aniž o něm nějaký ten rok někdo slyšel. Po návratu uměl slušně hrát poker a zacházet s kolty. Jednou ho Ross náhodou viděl převlékat si košili a všiml si na jeho boku jizvy po kulce, o níž se Harvey nikdy nezmínil.

Konflikt se rozhořel naplno a starého pána zabili. Harvey jednal rychle. Ross se nikdy nedozvěděl, co se přesně stalo, ale muž, který ho zabil, byl zastřelen kousek od svého prahu, a když z domu vyběhl jeho syn, Harvey ho zavraždil také.

V následujících letech docházelo jen k občasným šarvátkám. Muži, které kolem sebe Harvey shromáždil, byli spíš bojovníci než honáci. Ranč chátal, zatímco hlavní pozornost věnovali bitkám, které nemohli vyhrát. S nimi přicházely i trestné činy páchané některými muži, které si Harvey přivedl. Po čase se ze sporu s několika rodinami stal problém pro celé okolí. Říkalo se, že se organizují skupinky samozvaných strážců zákona pro případ, že by selhali rangeři, pro které tamní občané poslali.

Následovaly další boje a po nich hromadné odehnání dobytka, který stihli shromáždit. Rossovi se to nezamlouvalo, ale některé z těch krav byly pochybného původu, takže jel s nimi. A teď byli tady a uvnitř domu se zabarikádoval drsný chlap, kterého se museli zbavit, ale nemohli mu vypálit dům.

Stáhl ohřáté ruce od plamenů a ubalil si cigaretu. Během problémů v Texasu nechal válčení na Thorpeovi a pracoval, aby udržel ranč, i když na to neměl dost honáků ani peněz. Zatímco se pistolníci potloukali po ranči nebo se naparovali v saloonech, plnily se tůně s vodou bahnem, dobytek umíral v bažinách a rozbité ploty umožňovaly zvířatům utíkat na cizí pozemky, pokud je někdo přímo neukradl.

Právě teď měl jen šest nebo sedm dobrých honáků. Ostatní byli pistolníci jako Barbeau a Coker, nebo lidé podezřelí z chladnokrevných vražd jako Leach.

V hlavě mu utkvělo něco, co povídal Radigan. Vzkaz, který mu poslal po jednom z honáků, konkrétně po Bitnerovi. Radigan řekl, že na téhle půdě na dobytek stačí jen několik mužů. Pokud to byla pravda, mohl by několik lumpů poslat pryč. Choulil se u ohně a přemýš-

lel, jak daleko by mohl zajít, aniž by se dostal do sporu s Thorpem, který se jimi obklopile. Nejvíc ze všech se chtěl zbavit Cokera. A po něm potíživý Barbeau, který donutil k odchodu dva z jeho nejlepších honáků.

Ross Wall vstal. „Půjdu se porozhlédnout kolem,“ prohodil jen tak všeobecně.

Thorpe ani nevzhlédl, když odcházel. Wall cestou přemýšlel o něčem, co ho právě napadlo. Mohl by Cokera nechat odstranit, aniž by se to Thorpe dozvěděl. Muži v domě byli dobří střelci, a kdyby se Coker náhodou objevil na nekrytém místě, až začne přestřelka...

Za rozbřesku přijela kaňonem Angelina Foleyová ve čtyřkoláku, který nechala stát na úpatí výběžku. Odtamtud vyjela nahoru po stezce na koni, kterého jí přivedl Wall. Dobytek se stále tísnil na dvoře a z komína se vinul dým ke klidnému rannímu nebi. Wall a Thorpe seděli v sedlech vedle Angeliny a pozorovali natěsnané krávy. Jen málo z nich se mohlo dostat k vodě nebo trávě, a už začínaly neklidně bučet.

Otrásla se v ranním chladu a závistivě pohlédla na kouř vycházející z teplého, dobře postaveného domu. Pak od něho odtrhla zrak a zkoumavě přehlédla okolí. „Harvey,“ řekla, „tvrdil jsi mi, že je tady tráva pro tisíce kusů.“

„Ten chlap má někde stovky krav,“ odpověděl Thorpe. „Okolo jsou skrytá údolí. Najdeme je.“

„Už jste to zkoušeli?“

„Zatím jsme neměli štěstí,“ informoval ji Wall. „Poslal jsem dva muže prozkoumat krajinu, ale ještě nenašli ani stezku.“

Podívala se k domu. „Nemůžeme je odtamtud nějak dostat?“

„Můžeme,“ odpověděl Wall váhavě, „ale museli bychom Radigana zabít. Tím bychom si mohli nadělat víc problémů, než bychom chtěli.“

„Ten dobytek potřebuje vodu,“ oznámila jim. „Odežente ho. Půjdu dovnitř.“

Radigan sledoval, jak přijeli jezdci a začali krávy odhánět. Když byly pryč, zamířila Angelina Foleyová ke dveřím. Tom opatrně otevřel. „Vždycky rádi vidíme hosty,“ řekl. „Sesedněte a pojd'te dál.“

Když vcházela do domu, rozjeli se Ross Wall a Thorpe kupředu. Radigan vystřelil do země před jejich koňmi. „Držte se zpátky,“ zavolal, „nechceme nikomu ublížit.“

Pohlédl na Johna Childa, který se přesunul s winčestrovkou k oknu.

Angelina se zastavila ve dveřích a rozhlížela se kolem, překvapená pořádkem v té malé, ale úhledné domácnosti. Viděla nablýskané mosazné kotle, zametenou podlahu a vnitřní pumpu – věc na tehdejší západě velmi neobvyklou. Byl to útulný, přátelský a pohodlný dům a její oči se na okamžik setkaly s Gretcheniným.

Byla to ta mladá dívka, kterou viděla přijet dostavníkem, ta, která ji rozčílila. Teď vypadala docela mile, jak stála v prostých bavlněných šatech vedle širokého krbu.

„Neposadíte se?“ zeptala se Gretchen. „Káva je horká.“

Radigan ji usadil s chováním gentlemana při formální večeři a Gretchen postavila na stůl kouřící hrnek kávy a talíř koblih.

„Žijete si tady dobře,“ obrátila se Angelina k Radiganovi. „Je mi líto, že musíte odejít.“

„Líbí se nám tady,“ poznamenal a ignoroval její druhou poznámku. „A naučili jsme se v tyhle zemi žít.“

„Moc trávy tady nevidím,“ připustila. „Přiznám se, že jsem uvěřila, že je to dobytkářská krajina.“

„Najdete toho tady spoustu, co jste nečekala,“ ujistil ji. „Viděl jsem, jak sníh sahal až po střechu tohoto domu. Několikrát jsme v zimě museli vykopat tunel do stodoly, abychom mohli nakrmit zvířata.“

Tvářila se nedůvěřivě, ale on pokračoval. „To bych rád věděl, kdo vás přesvědčil o tom, že se vám tady bude líbit nebo že byste tady mohla hospodařit. Myslím, že je za tím víc, než je vidět na povrchu.“

„Ta půda je moje,“ nedala se, „a to je jediný důvod, proč jsme sem přišli.“

„Na to bych moc nesázal,“ řekl, usrkl kávy a rychleji postavil na stůl. Byla moc horká. „Zakládáte svoje nároky na darovací listině od guvernéra Armija, ale on neměl právo půdu komukoliv darovat. Tohle byla součást původní záruky poskytnuté španělským králem,

později podepsané mexickým guvernérem a ještě později vládou Spojených států.

Tahle půda byla po mnoho let považovaná za bezcennou, příliš odlehlou a nepoužitelnou. Poté, co jsem si ji prohlédl, jsem odkoupil původní záruku. V Santa Fé se můžete dozvědět, že mám na šestatřicet procent tyhle oblasti právní nárok. Vaše záruka neměla nikdy žádnou cenu, a ať za ni váš otec dal cokoliv, byly to vyhozený peníze. Je mi líto, ale tohle jsou fakta. U soudu byste neměla šanci.“

Měla vztek, ale její výraz se nezměnil, přestože v jejím nitru se náhle vytvořila prázdnota. Copak její otec neudělal nic pořádně? A proč na to Harvey nepřišel? Proč nezjistil, jak málo pastvin tady je? Ale už nebylo cesty zpět. Mohla stádo prodat, ale dobytek byl silný argument mluvící v její prospěch a získával jí respekt.

Pohlédla na Toma a usmála se. „Opravdu bych to ráda vyřešila po dobrém, pane Radigane, ale ujišťuji vás, že se tahle záležitost nikdy nedostane k soudu. Vyřeší se přímo tady a hned.“

Dopila kávu. Tom náhle vstal. „Jestli je to tak, jenom marníme čas,“ pronesl úsečně. „Nemáme se už o čem bavit. Máte hodinu na to, abyste stáhla svoje stádo a lidi z mý půdy.“

Angelina se nepohnula. Postavila hrnek na stůl a věnovala mu zářivý úsměv. „Mrzí mě, že jsme protivníci,“ řekla. „Doufala jsem, že by z nás mohli být přátelé.“

„To pořád ještě můžeme,“ poznamenala Gretchen. „Odežněte svůj dobytek, najděte si vlastní ranč a pak nás přijed'te navštívit.“

„Nás?“ zopakovala po ní. „No tedy!“ Angelina vstala od stolu. „Nevěděla jsem, že jste se stala partnerem na ranči pana Radigana.“ Pohlédla významně z jednoho na druhého. „Nebo si už činíte vlastnická práva?“

Gretchen zbledla a pak zrudla. „Žádné nároky si nedělám,“ odsekla, „ale otec je panu Radiganovi věrný a já doufám, že budu také.“

Angelina došla ke dveřím. „To budete,“ prohlásila. „Nepochybují, že budete.“

Vyšla ven do chladného vzduchu a chvíli tam jen stála a tiše zuřila. Ta malá...! Pak vyskočila do sedla. No dobře, však si s tím Harvey poradí. Přestože se už rozhodla, stále měla před očima Radi-

ganovy černé vlasy, kroutící se za ušima, a vážný, zamyšlený výraz jeho očí.

A on teď brzy zemře.

Na tom nezáleží. Dostal šanci. Jiný způsob není. Pořád si to musela opakovat.

Harvey Thorpe se choulil před chladem a podrážděně se rozhlížel po šedé obloze. „Víš jistě, že jiné dveře nemají?“

„Dívala jsem se. Viděla jsem jenom ty jedny.“

„Co si o tom myslíš, Rossi?“

Wall si poposedl v sedle. „Zvládneme to, ale přijdeme opar chlapů. Nemá cenu zkoušet to odzadu. Kdo by se pustil dolů po kamenným svahu, nechal by se rozstřílet na cucky.“

Thorpe pohlédl kdomu. Mohli by obsadit stodolu a střílet do oken, ale nebylo by to snadné. Radigan byl zjevně připravený na obléhání. „Musíme to zvládnout,“ rozhodl.

„Coker to umí s pistolí,“ navrhl Wall. „Kdybychom dostali Cokera a Barbeaua na místa, odkud by mohli pálit do oken, třeba bychom je odtamtud vyhnali.“

„Dobře.“ Thorpe otočil koně. „Uděláme to tak.“

Ross Wall se pohyboval rychle. Stádo odehnali kus od ranče, kde ho čtyři muži udržovali pohromadě. Ostatní zaujali pozice, z nichž budou moci střílet na dům. Tři chlapi obsadili stodolu a dva se přesunuli do ohrady, aniž by po nich někdo vystřelil. Wall postavil Cokera mezi stromy napravo od domu a Barbeaua nalevo.

Angelina sjela z kopce a u ohniště sesedla. Natáhla ruce k plamenům, zatímco sledovala Bitnera, který prozatím zůstal u ohně. „Viděl jste ho. Co si o něm myslíte?“ zeptala se.

Bitner na ni pohlédl tvrdýma, cynickýma očima. „Ještě jste nezažila dobytkařskou válku, madam,“ spustil. „A tady se právě k jedny schyluje. Nikdy se nedá odhadnout, kdy nějaká začne a jak skončí. Jo, viděl jsem ho zblízka, a nepatří k těm, co ustupují. Tenhle Radigan je jako grizzly z hor. Dá hodně práce ho zabít, a až umře, neodejde sám. Platíte nám za bojování. Myslím, že si ty prachy teď zasloužíme.“

„Uvnitř jsou jenom dva muži!“

„Dva. To není moc, co? Ale jsou opevněný a umějí bojovat.“ Prohrábl oheň a přihodil trochu dřeva. „Dva chlapi se zmůžou na slušnej odpor, a ten Radigan se vyzná.“

Dolehl k nim výstřel z pušky. Vypálil Coker. Viděli, jak se z jeho postavení zvedá kouř, i když na dům nedohlédli. „Coker,“ poznamenal Bitner. „Vždycky měl rychlej prst na spoušti.“

Několik minut se nic neozvalo. Angelina naslouchala, jak utichá ozvěna výstřelu, a přemýšlela, co by to mohlo znamenat. Mohlo zemřít několik mužů, ale ti umírali už dříve. V bojích, kterých se nedávno zúčastnili, jich padl nejméně tucet a několik dalších zmizelo nebo bylo zraněno.

Kulka vypálená Cokerem zasáhla dřevěný okenní rám a vyryla do něj rýhu. Radigan ji přešel očima a čekal. Nespěchal. Nemělo smysl střílet, dokud se někdo neobjeví.

Gretchen na jeho příkaz připravovala tři balíky s jídlem. Pokrývky už byly ve skrýši, ale každý si s sebou musel vzít ještě jednu jako podložku na zem. Nedalo se předem odhadnout, kde všude budou tábořit.

Další kulka roztřístila sklo a zaryla se do stropu. John Child trochu změnil polohu a náhle vypálil. Barbeau se zaklením uskočil zpátky. Na rameni měl škrábanec, který pekelně pálil, a cítil, jak mu po zádech stéká krev. Nebylo to nic vážného, ale náhle mu přeběhl mráz po zádech. Tihle chlapi uměli střílet.

Celé odpoledne probíhala sporadická palba, při níž nebyl ani na jedné straně nikdo zraněn. Harvey Thorpe podrážděně sledoval dům z úkrytu mezi balvany. Zevnitř vyšly pouhé čtyři výstřely... Bud'to nemají dost munice, nebo jsou velmi opatrní. Barbeua škráblí a Cokerovi ustřelili podpatek. Dvě kulky hvízdly nebezpečně blízko Walla.

Nachystané balíky ležely u vchodu do tunelu. Child zašel ven nakrmit koně kukuřicí. Měl jisté obavy a nějakou dobu s nimi zůstal. Dříve či později někdo obejde stavení a koně určitě najde. Tam vzadu nebylo kam se schovat a na větší části svahu by byl člověk vystaven palbě zdola.

Když padla tma, vyklouzl Radigan ven a přitiskl se ke zdi domu s šestiraňákem v ruce. Byl si jistý, že se někdo pokusí připlížit pod

okna a rychle vystřelí dovnitř. Chtěl být připravený. Sedl si, opřel se zády o zeď a čekal.

Vzduch byl stále chladný a noc s sebou přinesla vlhkost. Slabý vítr šuměl ve větvích borovic a ve stáji zadupal kuň.

U zdi stodoly a na rohu ohrady se něco pohnulo. Vzápětí uviděl příkrčeného muže běžícího jen v ponožkách. Radigan se postavil a jeho tělo splynulo s temnotou pod okapem. Muž se potichu přiblížil a spatřil Radigana příliš pozdě. Hlaveň pistole opsala půlkruh a zasáhla ho za ucho. Vetřelec padl na koleno a pokusil se vstát. Radigan uhořel podruhé. Teď se zhroutil na zem a zůstal bez hnutí ležet. Několika koženými řemeny, které honáci vozí všude s sebou, kdyby potřebovali svázat teleti nohy, Radigan muže pevně spoutal a ústa mu zacpal kusem starého pytle.

Pistolník na zemi zahekal a pokusil se pohnout. „Jen klid,“ pošeptal mu Tom. „Nijak ti neprospěje, když se unavíš. Lež klidně a možná tě nebudu muset znova praštit.“

Pomalouplýnula hodina a od stodoly vyrazil druhý muž a Radigan si ho hned všiml. Běžel rychle a zajatec ho zřejmě zaslechl, protože hlasitě zasténal a pokusil se zavolat. Blížící se útočník se zastavil a zvedl zbraň.

Radigan si klekl najedno koleno, a když muž vystřelil, okamžitě palbu opětoval a vzápětí padl na zem a odvalil se stranou. Nad hlavou mu prolétly kulky a pleskly o stěnu stavení a lavičku vedle dveří.

„Ještě jednou to zkusíš,“ řekl Radigan spoutanému muži, „a zabijou tě tví vlastní lidi.“

Po další hodině se Tom doplazel ke dveřím a zaškrábal na ně dohodnutý signál, aby ho pustili dovnitř.

Gretchen hned stála vedle něho. „Tome, Tome, jste zraněný?“

„Jenom hladovej.“

„Jednoho jsi dostal,“ řekl Child. „Viděl jsem to.“

„A jednoho zajal.“

Radigan se posadil za stůl a potmě si nalil kávu. Na stole bylo jídlo. Když se najedl, odnesl si hrnek k oknu. Upíjel kávu a přikusoval k ní koblihu.

„Tak jo,“ řekl konečně, „je čas.“

Když se plížili ke koním, hvězdy naštěstí nesvítily. Sedlání jim trvalo jen chvilku. Child přivázal balíky a odvedl koně ze svahu mezi stromy. Za pár minut zjistí, jestli se jim podaří uniknout, aniž by si toho někdo všiml.

Stezka vedla těsně podél hory a s Childem v čele a Radiganem vzadu se pod stromy rychle vzdalovali od domu. V bezpečné vzdálenosti se vyhoupli do sedel.

Nikdo nemluvil, ani na to neměl náladu. Za nimi stálo útulné, vytopené obydlí a před nimi se rozkládaly les, noc a zima. Nedalo se odhadnout, jak dlouho bude trvat, než se znovu vyspí pod střechou – pokud někdy.

Jeli na západ a stezka se pod kopyty koní brzy rozplynula. Obklopovala je ponurá tma lesa a jen občas spatřili hvězdy. Bylo chladno a vítr z vysokých hor šeptal ve větvích borovic, hrál na jejich jehličí jako na housle, tiše kvílel mezi skalami a na rozlehlé pláni.

Tom Radigan se ujal vedení, protože jen on věděl, kudy mají jet. Postupovali tmou bez cest a bez orientačních bodů v krajině a on hledal směr jen podle sklonu svahu a mýtin, jako by ho vedla nějaká záhadná nit.

Z míst, odkud přišli, se neozývaly zvuky pronásledování, protože obléhající čekali na rozbřesk. Dva jejich muži se pokusili zaútočit a zmizeli. Jeden byl určitě mrtvý a druhý jako by se propadl do země. Ostatní zřejmě mlčky pozorovali temný dům, naplnění obavami.

Jak dlouho jim potrvá, než přijdou na to, že je dům prázdný? Snad několik hodin. A každá minuta jim poskytne větší náskok. Tom věděl, že jim dá spoustu práce je v horách najít – pokud jim nepomůže náhoda. Tu při své opatrnosti nevyučoval.

Možná že by dům udrželi, ale až by nepřátelé objevili jejich koně, přišli by o možnost úniku. Jevilo se mu pořád lepší zůstat mobilní než uvíznout v obklíčení. Tom to však nepovažoval za ústup, ale za šanci zvolit si čas útoku. Rozhodl se bojovat a doba vyjednávání byla pryč. Sřetenutí už nebylo možné odvrátit. Zemřel člověk...

Po hodině jízdy se vynořili ze stromů na rozlehlém svahu sem tam posetém tmavými osikovými hájky. Pokračovali dál na západ s černou masou hory, která se tyčila vysoko po jejich pravé ruce. Jeli mlčky, provázeni hlasem větru a pozorování rozeklanými stíny vyso-

kých borovic. V jednom místě Radigan zastavil a pustil své dva společníky před sebe.

„Jak to jde?“ zeptal se Gretchen.

„Dobře, Tome. Můžu zůstat v sedle celou noc a den, jestli bude třeba.“

„Výborně.“

John Child mlčel. Vyšel měsíc a hvězdy v jeho světle potemněly. Jen na obzoru se kupily mraky.

„Zamíříme na sever.“ Radigan ukázal rukou na západ a na jih. „Vidíte tu linii hor? Vypadají jako flotila v bojovém postavení a ukazují nám cestu na sever. Myslím, že se nejspíš utáboříme v nějaký průrvě jižně od hory Nacimiento.“

Vzdušnou čarou neurazili víc než šest kilometrů, i když po zemi to bylo dvakrát tolik. Jakmile se otočili k severu se vzdálenou, vysokou horou jako průvodcem, postupovali znovu jeden za druhým mimo stezku. Občas zajeli do lesa, ale většinou se pohybovali po dlouhých svazích porostlých osikami a keři.

Pokračovali pomalu, protože tenhle terén už neznal ani Radigan, ani Child. Oba tudy projížděli za dne a v noci vypadá všechno jinak. Nebyly tam žádné výrazné body, které by rozpoznávali. Navíc se vydávali převážně na druhou stranu hory, východně od ranče. Nalevo krajina spadala do údolí řeky Puerco, ale tohle území už nepatřilo k ranči Škrtnuté R a ani dobytek se tam moc často nezatoulal.

Noc byla klidná. Radigan několikrát přitáhl koni otěže a zaposlouchal se, jestli neuslyší pronásledovatele, ale nezachytil nic než hučení větru.

Ujížděli po horském svahu. Zničehonic se půda před nimi svažovala do malé prohlubně zarostlé osikami. Uprostřed kruhu osik a balvanů se nacházela malá mýtina chráněná před větrem, z níž doléhal zvuk tekoucí vody. Radigan zastavil. „Tady si odpočineme a uvaříme si kafe.“

Childovo sedlo zavržalo, jak slézal z koně. Radigan sesedl a podal ruku Gretchen. Její ruka byla překvapivě silná.

„Nejste unavená?“

„Vždyť jsme sotva vyrazili.“

Navzdory předešlému dešti našli na spodní straně spadlého kmene suchou kůru a listí. Pod stromy ležely suché větve a za okamžik už vyskočily první plamínky. Ohýnek byl tak malý, že by se dal zakrýt kloboukem, ale na kávu stačil a hlavně ho pod osikami nebylo zvenčí vidět.

Radigan odešel do tmy a objevil pramen. Z křoví se šramotem vylétla sova. Sáhl po pistoli, ale pak se jen usmál. Dřepl si, nabral vodu do hrnku a napil se. Byla ledová a čerstvá.

Pramínek vytékal ze skal, vléval se do malé tůňky a odtamtud směřoval dolů ze svahu.

Světlo ohně poskakovalo po bocích koní a odráželo se od naleštěné kůže sedel. Nad hlavami jim zablikalo několik hvězd a Tom se podíval přes plameny na Gretchen. Nebyla ni ní znát únava, vypadala nedočkavě a plná života. Child zachytil jeho pohled a usmál se. „Tak jsme zase na cestách,“ řekl. „Rád bych věděl, jestli tomu bude někdy jinak.“

V údolíčku bylo chladno a vlhko, ale horká káva chutnala výtečně. Náhle ho naplnilo odhodlání. No dobře, tak budou bojovat. Angelina Foleyová a její lidé nestojí proti žádným zelenáčům. On sám už něčím podobným prošel a Child rozhodně nedělal svým předkům ostudu.

Záblesky ohně tančily se stíny mezi tenkými kmeny osik. Listy se elegantně pohybovaly v závanech větru a Radigan svíral v dlaních druhý hrnek kávy a přemýšlel o tom, co je čeká. Zároveň zabloudil v myšlenkách k Angelině Foleyové. Jaký vztah měla k tomu Thorpeovi? Byl to jen její nevlastní bratr, nebo něco víc? A proč sem přišli?

Činila si nárok na tu půdu, i když by u žádného soudu neobstála. Ale lidé, kterým se vede dobře, se jen tak nestěhují. Měla partu pistolníků a předáka, který byl podle všeho schopný, i když drsný muž. Proč tedy opustili své dřívější působiště? Značka, která má tolik dobytka jako oni, se jen tak nedostane do problémů... Pokud je z jejich pudy někdo nevyhnal.

Nebylo by špatné znát odpovědi na tyto otázky, ale faktem zůstávalo, že k téhle situaci by nedošlo, kdyby zástupce šerifa Flynn hned na začátku zaujal pevné stanovisko. Ted' už se dalo těžko od-

hadnout, jak to celé skončí. Mnoho podobných rozepří se vleklo celá léta, jako třeba spor Suttona s Taylorem, který dosud neskončil.

Poté co pečlivě uhasil oheň a rozdrtil všechny zbývající uhlíky, zahladil i ostatní důkazy jejich přítomnosti – umetl půdu suchou větví a z výšky rozházel kolem hrst listů. Před podrobným průzkumem stopaře by to neobstálo, ale letmý pohled by nic neodhalil. Nasedli a pokračovali v jízdě k hoře Nacimiento. Těsně po rozbřesku se utábořili u potoka Clear pod horou Eureka.

Ujeli asi třicet kilometrů a opsali hrubý půlkruh okolo území ranče. Jejich tábor se nacházel necelých třináct kilometrů od ranče Škrtnuté R, ale stopy, které zanechali, by se daly jen těžko sledovat. Část cesty absolvovali po holé skále a ke zmatení nepřítele Radigan použil několik triků. Vrátili se po vlastní stopě, postupovali korytem potoka a tak podobně. Dvakrát se dokonce rozdělili a pak se na dohodnutém místě setkali.

Utábořili se ve skalnaté strži, v jejíž stěně voda vyhloubila jeskyně a pak prohloubila dno, takže dutiny nemohly být zaplaveny. Vybrali si jednu z nich, zakrytou křovím a stromy.

„Myslíš, že nás budou stopovat? Nebo se jenom nastěhují a budou se ohřívat u krbu?“

„Moc dlouho si užívat nebudou, protože se vrátíme. Postaráme se, aby litovali, že nejsou někde úplně jinde.“

Radigan vstal a zvedl pušku. „Vezmu si první hlídku, John. A trochu se porozhlídnu kolem.“

Rozednívalo se. Radigan uchopil winčestrovku a mezi skalami zamířil kústí strže. Za normálních okolností by se na takovém místě nezastavil, ale kaňon vypadal jako dobrá skrýš a bylo pravděpodobné, že než skončí noc, budou potřebovat úkryt, který jeskyně skýtá. Nacházela se tam také spousta palivového dříví a nehrozilo, že by je někdo mohl objevit. Křoví rostoucí před jeskyní vyhloubenou vodou zakrývalo její ústí, takže se plameny ohně nemohly odrazit na protější stěně kaňonu. Jakmile člověk vyšel ven, stěží je mohl zahlédnout. A co nad kaňonem? Tom zamyšleně vzhlédl, ale vydal se dolů kaňonem, aby zjistil, jak velký kus krajiny je odtamtud vidět.

Ranč se rozkládal asi třináct kilometrů jižně a část dobytka se pásla nedaleko odtamtud na Penas Negras. V téhle oblasti znal kaž-

dou píd' krajiny na jihu a většinu na východě. Znovu se mu vybavilo, co slyšel o kaňonech na severu. Sídlili tam psanci a indiáni, hlavně divocí Uteové.

Jak dlouho zůstanou nepřátelé na číhané, než jim dojde, že je dům prázdný? Nebo už na to přišli?

Došel k ústí kaňonu, který končil ve změti balvanů, mnohdy větších než dům, a velkých kusů skal zřícených v groteskních pozicích. O něco dál rostl hustý borový les.

Dalekohledem prozkoumal terén na jihu. Zahlédl několik kusů vysoké a hnědé medvěda, ale žádného člověka. I na západ bylo dobře vidět, ale ani tam nikoho nespatrił.

Několik hodin budou odpočívát a on mezitím vymyslí co dál. Přestože ujeli velkou vzdálenost, nacházeli se nedaleko od ranče. Tom neměl v úmyslu dovolit Angelině Foleyové, aby se tam se svými lidmi usadila. Koně, které měl venku na pastvě, byli naštěstí nedaleko, v malém údolí, jehož vysoké srázy sloužily jako ohrada. Na jeho dně rostla spousta trávy a byl dostatek vody. Páslo se tam dvaadvacet koní, většinou divokých, které Radigan zkrotil pod sedlo. Dopoledne odpočívali a pospávali a Radigan přitom přemýšleł. Měl ve zvyku potýkat se s každým nápadem, dokud ho neprozkoumal ze všech stran. Uvědomil si, že jako první, co s blížící se zimou potřebují, je pohodlná teplá základna dobře ukrytá před nepřítelem.

Navíc ještě musel učinit několik kroků, aby upevnil svou pozici. Nečekal pomoc od Flynna ani od úřadů v Santa Fé, ačkoliv by ocenil, kdyby se právo postavilo na jeho stranu. Měl však v úmyslu apelovat na obě strany a nechat svůj případ přezkoumat. Těmito kroky se chtěl pouze zajistit proti útoku ze strany zákona; protiúder provede na vlastní pěst. Pomoc od zástupců práva neočekával a ani o ni nestál.

Konečně usnul, a když se probudil, zjistil, že se kaňon naplnil stíny. Oheň praskal a ve vzduchu se vznášela příjemná vůně kávy. U ohniště seděla Gretchen a pozorovala ho. John Child ještě spal.

Radigan se posadil a podrbal se na hlavě. „Spala jste vůbec?“

„Vyspím se později. Všechno je v pořádku. Došla jsem k ústí kaňonu, ale nic jsem neviděla.“

„Vyznáte se,“ řekl. „To jste se naučila v klášteře?“

„Mám to od strýčka Johna,“ odpověděla a ukázala na Childa. „Je stejně opatrný jako vy.“

„Je to způsob života. A někdy nutná podmínka pro přežití.“ Ubalil si cigaretu a zapálil ji hořící větvíčkou z ohniště. Vypadalo to na chladnou noc. „John mi vyprávěl, že vaši rodinu vyvraždili indiáni.“

„Moc se na to nepamatuju... Tenkrát jsme jeli už tak dlouho na západ, že jsme ztratili pojem o čase. Aspoň já rozhodně. Někdy se mi zdálo, že rachot kol vozu je jediný zvuk na světě, a taky šumění větru v trávě.“

Byl tam můj otec a matka a myslím, že i strýc... Už si ani nevzpomínám. Vydala jsem se s otcem k potoku pro vodu a najednou jsme slyšeli střelbu a křik. Hrozně mě to vyděsilo. Tatínek mě přinutil, abych se schovala do vrbiček, a běžel se podívat, co se děje. Dlouho jsem čekala, ale pak jsem ho šla hledat a indiáni mě uviděli.“

„Chovali se k vám slušně?“

„Ale jistě! Byli celí pryč z mých blondatých vlasů a neublížili mi. Později mě nutili pracovat, ale byli na mě hodní. Indiáni, co mě našli, se ke mně chovali jako k vlastnímu dítěti.“

Radigan se vydal do kaňonu, popadl padlý kmen a dotáhl ho k ústí jeskyně. Poskytne palivo na noc. Pak prošel strží, nasbíral několik velkých kusů dřeva a odnesl je k ohništi. Okraj hory San Pedro pozlatilo zapadající slunce a okolo úbočí hory Nacimiento se rozlila tmavorůžová záře. Obloha byla jasná.

Osedlal koně, vrátil se do jeskyně a přijal hrnek kávy. „Není času nazbyt,“ řekl. „Chci vyrazit, než se setmí.“

„Buďte opatrný.“

„To budu.“

Došel ke svému koni a zastrčil pušku do pouzdra na sedle. Gretchen ho doprovodila. „Tome, dejte na sebe pozor.“

Zbloudilý sluneční paprsek zachytil její blondaté vlasy do pavučiny zlatého světla.

„Jistě,“ slíbil. Pobídl koně a klusem se rozjel k ústí kaňonu.

Hodinu nato už seděl na svahu rozeklaného vrcholu ani půldruhého kilometru od ranče a prohlížel si ho dalekohledem. Kolem se

pásl dobytek a koně byli uvázaní v ohradě. Po chvílce uviděl, jak z domu vyšel muž s puškou. Jinak se nic nepohnulo.

Když se později část stáda přesunula, spatřil na úpatí útesu blikající plameny. Kolem se pohybovalo několik tmavých postav. Pár desítek krav se zatoulalo až k místu, kde seděl, a on si je zamyšleně prohlížel. Kdyby se stádo splašilo... Byl to jenom nápad.

Tma přišla znenadání a Tom se vydal ze svahu mezi dobytek. Přejížděl sem a tam napříč úzkým údolím a hnal krávy na jih. Postupoval pomalu a pečlivě a pomáhal mu při tom chladný severní vítr. Skot vystrkoval zadky proti větru. Když se ocitl asi půl kilometru od ohniště, hnal před sebou na jih už asi dvě stě kusů. Tasil revolver. Na okamžik ho položil na hrušku sedla s pohledem upřeným na temné obrysy plahočících se krav, pak vystřelil a zároveň divoce zahalekal a pobídl koně mezi dobytek. Ten se splašil a rozběhl se, poháněný dalšími dvěma výstřely a hlasitým křikem.

Mezi ním a ohništěm bylo na čtyři sta krav, které se okamžitě daly do pohybu.

Od ohně se ozvaly výstřely a poděšený řev a plameny zastínily míhající se postavy. Splašený dobytek se přehnal přes oheň a řítil se dál dolů do kaňonu. Od domu zazněl křik, prásknutí dveří a pak dusot kopyt. Tom Radigan obrátil svého valacha, projel napříč údolím a zmizel ve tmě pod stromy.

Tom objel bažinu, našel stezku do Cebolly a vydal se po ní přes horu ke shluku domů.

U stavení na kraji městečka zastavil uprostřed smečky štěkajících psů, a když se otevřely dveře, zavolal: „Pedro, tady je Radigan.“

Dveře se zabouchly a on uslyšel, jak se k němu blíží kroky bosých nohou. „Co pro vás můžu udělat, señore?“

„Potřebuju toho černýho koně! Svýho nechám tady.“

„Pojďte!“

Pedro ho odvedl do ohrady a chytil do lasa vraníka. Když přes něho Radigan přehodil sedlo, řekl: „Mého koně radši schovej. Ty muži jsou zlí.“

„Potřebujete pomoc, señore Tome?“

„Ne.“

„V Loma Coyote jsou chlapi, co by vám pomohli. Dobrý pistolníci. Jestli chcete, zajedu tam a oni přijedou.“

„Ještě je čas.“

Vyrazil na jih a ráno se utábořil nad San Ysidrem. Po hodině spánku ho vzbudilo slunce a on osedlal koně a dojel dolů do města.

Downey zametal chodník před stanicí dostavníků. Pomalu se napřímil. „Jste v maléru, Tome,“ spustil. „Slyšel jsem, že vás vyhnali.“

„Opravdu?“ Radigan uvázal vraníka k zábradlí a protáhl se. Potřeboval se vykoupat a oholit a také si náhle uvědomil, jaký má hlad. „Odjel jsem, protože jsem nechtěl uvíznout v obklíčení.“

Zpoza rohu vyšel Flynn, a když uviděl Radigana, zastavil se. Zástupce šerifa si ho pozorně prohlédl a pak se zeptal: „Odjíždíte ze země?“

„Můj domov je tady.“

„Radím vám, abyste odjel. O svůj ranč jste už přišel, tak vás tady nic nedrží.“

„Takže jste se rozhodl?“

„Co máte na mysli?“

„Vybral jste si, na kterou stranu se přidáte, je to tak?“

Flynnovi ztuhly rysy. „Varoval jsem vás. Něco si začnete a zatknou vás.“

Radigan si Flynnu bedlivě změřil. „To nezkoušejte, Jime. Máte rodinu. Nestojíte o problémy, protože se bojíte, že byste přišel o všechno. A to se stane, když se mě pokusíte zatknout.“

Jim Flynn zaťal zuby a pomalu přešlápl z nohy na nohu. Pak pohlédl Tomovi do očí a strnul.

Radigan neblafoval.

„Neprovokujte mě, Tome,“ řekl, ale už když ta slova vypouštěl z úst, věděl jistě, že kdyby se Radigana pokusil zatknout, byl by zabit.

„Jakmile mi bezdůvodně nasadíte železka, Jime, tak zemřete,“ varoval ho Radigan. „Jsem v právu a vy jste se jen nechal ošálit bohatstvím. Poženu to vejš, Jime.“

„Jak to myslíte?“

„Napsal jsem guvernérovi a šerifovi. Popsal jsem jim zdejší situaci. Moje vlastnický práva jsou zaregistrovaný v Santa Fé a jestli

se do toho budete plíst jinak, než že pošlete pryč tu Foleyovou i se stádem, stane se z vás spoluviník.“

Jim Flynn nevěděl, co na to má říct. Pokud Radigan napsal šerifovi a guvernérovi a je opravdu v právu, mohl by snadno přijít o hvězdu. Zároveň si uvědomil, že se by se moc nerad pouštěl do přestřelky s chlapem, který zabil Vina Cablea.

Zmíněný dopis mu poskytl vítanou příležitost, jak z toho ven, a tak se jí vděčně chopil. „Tak dobře, počkám, co na to šerif. Ale jestli budu muset, zatknu vás.“

Tom Radigan mlčel. Věděl, co se s Flynnem děje, a sympatizoval s ním. Jak to řekl sir Francis Bacon? „Kdo má ženu a děti, je rukojmím osudu, protože rodina je překážkou svobody ducha.“

Radigan vešel do saloonu a vzal si od Downeyho skleničku.

„Něco k snídani?“

„Jistě.“

„Vy jste jednoho z nich zabil?“

„Myslím že jo.“

„Dneska ráno sem přijedou, Tome. Někdo z nich se tady objeví.“

„O tom budu přemýšlet po snídani.“

Žádný dopis doposud nenapsal, ale právě teď to udělal. Napsal ty, o kterých řekl Flynnovi, a pak ještě jeden. Ten adresoval kapitánovi rangerů v Tascosae. Ptal se v něm na Foleyovou a Thorpea a jejich dobytek.

Právě pil druhý šálek kávy, když do dveří vstoupil Flynn. Zamířil rovnou k Radiganově stolu. „Chcete si to rozdat s lidmi Angeliny Foleyové?“

„Jedou sem?“

„Jo, čtyři nebo pět chlapů.“

Krátce přikývl. „Díky, Jime.“ Začal se zvedat od stolu, když uslyšel dusot koňských kopyt a oknem uviděl, jak u zábradlí zastavuje pět mužů.

„Moc pozdě!“ pronesl Flynn rozčíleně. „Sakra, už je pozdě!“

„Stejně jsem si chtěl dát ještě trochu kafe,“ poznamenal Tom a posadil se.

Flynn se rychle otočil. „Můžete zmizet zadními dveřmi! Rychle!

„Mně se tady líbí.“

Jim Flynn na něj vyvalil oči a pak otevřel ústa, jako by chtěl něco říct. Rychle je však zavřel a přistoupil k baru. „Nalejte mi skleničku,“ vypravil ze sebe chraptivě.

Radigan zvedl konvici a dolil si šálek. Poté se pohodlně opřel do židle a zadíval se ke dveřím.

Na dřevěném chodníku zadupaly boty a někdo se zasmál.

Pak se dveře rozlétly.

KAPITOLA 4

PRVNÍ TŘI HONÁKY, kteří vešli dovnitř, neznal, ale dva poslední byli Barbeau a Bitner.

Se smíchem se opřeli o bar a hlasitě si povídali. Zřejmě nevěděli o jeho přítomnosti. Jestli je smrt jednoho z nich nějak poznamenala, nebylo to na nich znát. Radigan se nepohnul, zůstal sedět u stolu a sledoval je.

Tomova cesta do San Ysidra byla nezbytná. Chtěl si vyjasnit situaci s Flynnem a napsat dopisy guvernérovi a okresnímu šerifovi. Věděl, že ať se stane cokoliv, musí být jeho pozice právně nenapadnutelná. Nečekal, že se mu dostane pomoci. Chtěl jen informovat úřady, k čemu se schyluje, že mu Flynn odmítá pomoci a že mu nezbyvá než vzít obranu svého majetku do vlastních rukou.

Flynn zůstal u baru, ale honáci jako by si ho nevšímali. Barbeauovi se už vracela stará agresivita a Bitner jen zachmuřeně zíral jako obvykle, i když podle Tomova odhadu byl mnohem nebezpečnější než Barbeau.

Místo, kde Radigan seděl, tonulo ve stínu, takže mu při pohledu od baru nebylo zřetelně vidět do obličeje. Právě když o tom uvažoval, podíval se jeden z honáků jeho směrem, odvrátil zrak, ale pak ho na něj upřel ještě jednou, jakoby upoután jakousi hrozbou v té mlčenlivé postavě. Pošeptal cosi muži vedle sebe a všichni se ohlédlí. Veselý rozhovor u baru náhle umlkl. Flynn se napřímil, otočil se k nim a Bitner na něj hned soustředil svou pozornost.

„Na čí jste straně?“ zeptal se ho nenuceně.

„Na straně zákona. Nechci tady žádný problémy.“

Barbeau se zasmál.

Tom Radigan se dosud ani nepohnul. Teď pomalu zvedl váček s tabákem, položený na stole vedle šálku s kávou, a začal si balit cigaretu. Čekal, co udělá Flynn. Věděl, že když půjde do tuhého, bude muset zabít nejdřív Bitnera. Byl z nich nejnebezpečnější, ale i ti tři neznámí chlapi vypadali drsně a sebejistě.

Flynn nehodlal ustoupit. „Hod'te do sebe pití a klid'te se odsud. Jestli budete dělat ve městě dusno, půjdu po vás.“

„Zabil nám jednoho chlapa.“

„To je možný, ale slyšeli jste, co jsem říkal.“

„Můžete si povídat, co chcete,“ prohlásil Barbeau. „Buďto od-
sud vypadněte, Flynn, nebo se držte stranou. Nám je to jedno.“

„Zůstanu. Něco si začnete a skončíte v base.“

„Vy nás zatknete?“ ušklíbl se Barbeau.

„Zatkn,“ odpověděl Flynn. „Tak co, chcete se mi postavit?“

Barbeau zaváhal. Uměl slušně zacházet se zbraní, ale Flynn se nestal zástupcem šerifa pro nic za nic a on si nebyl jistý, jestli se mu chce riskovat. Navíc dostal rozkaz nedělat ve městě problémy.

Flynn na Barbeua přitlačil. „Mluvim jasně. Napijte se, jestli chcete, ale pak zmizte z města.“

Barbeau zaváhal a slova se ujal Bitner. „Nech to bejt, Barbe. Náš čas přijde.“

Honák pokrčil rameny, obrátil se k baru a Downey mu dolil sklenici. Radigan ho se zájmem sledoval. Jeho pravá ruka zůstávala pod krajem pultu a Tom tušil, že tam má schovanou brokovnici. Zvedl konvici a znovu si dolil šálek.

Byl v nebezpečné situaci. Mimo město se stal lovnou zvěří. Přestože byl Flynn zástupcem okresního šerifa, řekl mu to prakticky na rovinu. Bude udržovat pořádek ve městě, ale mimo město si každý musí vybojovat své bitvy sám.

Tomův vraník však neměl žádnou ze značek, které by znali, a mohli se domnívat, že svého koně ustájil někde jinde. Měl tušení, že prověří obě cesty z města a venku na něho počkají. Zdravý rozum mu radil, aby se jim nesnažil čelit. Zvažoval situaci, zatímco vyčkával.

Downey vyšel zpoza baru. „Ještě kafe, Tome?“

„Dám si.“

Budou ho čekat severně od města, směrem zpátky na ranč, a jednoho muže nejspíš pošlou na jihovýchod. Tam se asi dva kilometry od města nacházela skupina skal, sahajících až k cestě. Těsně před ní se odpojovala úzká, sotva viditelná stezka, stoupající k hoře Pajarito, po jejímž boku se táhl dlouhý hřeben oddělující stezku od údolí, v němž se rozkládalo San Ysidro.

Kdyby se mu podařilo dostat z města, měl by šanci, protože budou určitě číhat ve skalách, takže by mohl nepozorovaně odbočit na stezku.

Dokouřil cigaretu a dopil kávu. Ostatní muži už odešli, takže tam seděl sám. „Díky, Jime,“ řekl.

„Mně neděkujte. Já jenom nestojím o problémy.“

„Tak dobře.“

Radigan vstal, došel k baru a zaplatil Downeymu. Ten hodil peníze do zásuvky pokladny, aniž by se na ně podíval. „Dávejte pozor, Tome. Počítají si na vás.“

Podíval se z okna. Jejich koně byli pryč, ale na druhé straně ulice lelkoval nějaký muž.

Radigan se usmál. „Musím věřit ve svoji šťastnou hvězdu!“

„To by nemuselo stačit,“ poznamenal Downey.

„Zabalte mi s sebou nějaký jídlo. Možná strávím pár dní v horách.“

„Nestalo se nic té dívce?“ zeptal se Downey.

„Ne. Ta je jako ze železa, Pate. Chce být s námi až do konce.“

Oblékl si kabát a Downey zatím připravil potraviny. Radigan přemýšlel o domech v ulici. Napravo i nalevo stály tři a za nimi bylo rozházeno několik dalších, oplocené dvory a stodoly. Hansenův byl nalevo, ale kousek od ulice, a Toma náhle něco napadlo.

„Mějte se,“ řekl, vyšel ze dveří a pečlivě je za sebou zavřel. Přesl chodník, jako by se vzdaloval od saloonu, pak zahrnul, zničehonic vyskočil do sedla vraníka a zajel za hostinec.

Podařil se mu rychlý a nečekaný čin. Pozorovatel na druhé straně ulice se zarazil, ale náhle se rozběhl přes cestu. Než stihl oběhnout saloon, vyjel Radigan zpoza něj a zmizel za domem na protější straně. Zamířil do koryta potoka, projel mezi stromy a vedl koně měkkým pískem, aby nedělal hluk. Pak se vydal přímo k Hansenovu domu.

Byla to velká, stará stavba z vepřovic s ochozem v prvním patře, stojící mezi několika topoly. Za ní se rozkládaly ohrady a stodola. Slunce stálo vysoko na obloze. Radigan jel krokem s vědomím, že tam jeho vraníka nikdo nezná a při troše štěstí se ani neobjeví nikdo, kdo by znal jeho. Minul dům a uvázal koně v křoví pod topoly za domem.

Ze stavení k němu dolehl příjemný soprán, zpívající starou milostnou píseň. Chvilku poslouchal a pak zaklepal na dveře. Vítr kýval

větvemi topolů a jejich listů tiše šeptalo. Zpěv utichl a Tom uslyšel kroky. Přeslápł z nohy na nohu, až pod ním tiše zavržala prkna, a dveře se rozlétly.

Angelina Foleyová na něho vytřeštila oči. Smekl klobouk. „Jak se máte, slečno Gelino? Přijímáte návštěvy?“

Na okamžik zaváhala a pak ustoupila. „Pojďte dál. Polekal jste mě.“

„Vypadá to, že pár vašich chlapů je v bojový náladě,“ poznamenal nenučeně, „a napadlo mě, že je nechám trochu vychladnout.“ Usmál se. „Myslel jsem si, že by to mohla být vhodná chvíle trochu lip se poznat.“

„Domníváte se, že o to stojím?“

„A ne snad?“

„Nejsem si jistá.“ Pokynula k pohovce. „Vy ale máte kuráž, takhle sem přijít.“

„Napadá vás lepší místo?“ Pohodlně se usadil. Z pohovky viděl na cestu vedoucí nahoru na ranč. „Když už muž musí čekat, je nejlepší, když si může ukrátit čas povídáním s krásnou dívkou.“

Mlčela a on se rozhlížel po domě. Byla to prostorná stará budova, chladná, pohodlná a tichá, i když v poslední době prodělala mnoho úprav. V oknech visely záclony a v koutě stálo piano. Kdy naposled viděl piano mimo bar?

„Moc hezky zpíváte. Umíte i hrát?“

„Samozřejmě.“

„Zahrajete mi?“

„Pane Radigane, jestli se mnou chcete o něčem mluvit, tak prosím k věci. Nemám v úmyslu vám hrát a myslím si, že vaše žádost je přinejmenším neomalená.“

„Je to velká vzácnost, slyšet tady hudbu,“ opáčil klidně, jako by si vůbec nevšiml její zjevné netrpělivosti. „Zvlášť starou italskou lidovku.“

„Vy tu píseň znáte?“ podivila se.

„Proč by ne?“ opáčil. „Na západě najdete i muže, co se vyznají ve spoustě dalších věcí kromě krav a pastvy.“ Odmlčel se. „Jedno mi vrtá hlavou, slečno Gelino. Proč jste sem přišla?“

„Protože mi ta půda patří,“ odsekla chladně. „Jaký další důvod bych měla mít?“

Pokrčil rameny a obrátil v ruce klobouk. „Trochu jsem přemýšlel. Lidi, co mají prosperující ranč a tak velký stádo jako vy, se jen tak neseberou a nepřestěhují jinam. Rád bych věděl, proč jste odešla a proč platíte bandu chlapů, který to umějí lip se zbraněmi než s dobyt看.“

Angelina Foleyová se ohlédla ke dveřím. Byla na ranči sama, společnost jí dělala jen mexická kuchařka. Přemýšlela a rychle se snažila najít nějaký způsob, jak by přivolala některého ze svých honáků. Radigan chytře uhodl, že tohle bude to poslední místo, kde by ho hledali, a navíc ji každá jeho poznámka víc a víc znepokojovala. Tohle nebyl žádný obyčejný kovboj nebo honák.

„Napsal jsem guvernérovi,“ řekl.

Strnula. „Cože?“

„Napsal jsem guvernérovi,“ zopakoval. „V Santa Fé mě znají a chtěl jsem, aby věděli, co se tady děje.“

Vyděsilo ji to, hned pochopila, že je zle. Tohle bylo to poslední, co čekala. Když se připravovali na cestu z Texasu na západ, Harvey ji ujistil, že nebudou žádné problémy. Mají na tu půdu nárok a muž, který tam neoprávněně sídlí, bude pryč, než dorazí na místo. Nějakou dobu Harveyho podezírala, že má postranní úmysly, kvůli kterým se rozhodl odjet na tenhle ranč v Novém Mexiku, ale moc tímhle směrem nepátrala.

Musela se přestěhovat. Její otec spravoval ranč špatně, příliš utrácel a zapletl se do konfliktů, které nemohl vyhrát. Jedině díky jejímu rychlému zásahu, stejně jako díky Harveymu, se jim podařilo vymanit z marného boje a odejít do Nového Mexika. Nezanechali za sebou hezkou stopu, ale zásluhou Rosse Walla dohnali stádo až sem a všechny pronásledovatele nechali za sebou – mrtvé.

Kdyby začalo vyšetřování, vyšly by najevo jejich skutky v Texasu.

Hned jí bylo jasné, že si Radigan nesmí všimnout její paniky, a pochopila, že nad ním musí nějak zvítězit, nebo ho nechat zabít. Nebo ještě lépe, nechat ho zmizet. Pokud by se pouze ztratil, chvíli by

se čekalo, zda se neobjeví, a během té doby by se bezpečně usadila na ranči se svými přáteli.

„To je škoda, že spolu máme spory.“ Vstala, došla k oknu a zatímco mluvila, v hlavě jí vířily myšlenky, jak se snažila zvážit všechna možná řešení. „Jste silný muž, Tome.“

„Obyčejnej chlap od krav.“

„Ne, jste mnohem víc. Kéž bychom se setkali za jiných okolností. Dívka v mém postavení, která musí řídit ranč, nepotká mnoho mužů, kteří by se o ni zajímali.“

Dobře věděla, že nemluví jen tak naprázdno. Každé slovo bylo pravdivé. Náhle se k němu obrátila, poprvé si uvědomila, co svými slovy naznačuje. Došlo jí, že je to pravda: Tom byl muž, se kterým se měla seznámit dřív, než tohle všechno začalo.

Radigan byl pohledný a nepochybně i velmi odvážný. Nebylo v něm nic z Harveyho, který měl pro všechno postranní motiv a vždycky přemýšlel jak vydělat peníze bez práce.

Přešla místnost a zamířila k němu. Přes její rameno viděl, že je cesta stále prázdná. „Tome, co chcete od života? Chci říct, pro co pracujete?“

„Přál bych si, aby ranč začal vydělávat. Nemáte tušení, co je to za práci. Vím, že přicházíte z plání, kde je problémů dost a dost, ale vy je umíte řešit stejně jako já ty zdejší. Tam nahoře se člověk musí naučit pracovat jinak. Jsem opatrněj, tak jsem sem přišel jenom s malým stádem, a dost jsem se nadřel, abych ho dokázal zachovat. Než jsem se naučil jak na to, byl jsem rád, že jsem první dvě zimy udržel naživu jenom pár kusů. Až potom jsem mohl stádo začít pomalu rozšiřovat.“

„To je to tak těžké?“

„Ještě horší! Jestli chcete, ukážu vám to, abyste se přesvědčila na vlastní oči.“ Znechuceně mávl rukou. „Vaši lidi si nejspíš myslí, že vyhráli, ale my jsme odešli z ranče jenom proto, že jsme nechtěli uvíznout v obklíčení. Nemáme strach, protože víme, co se tuhle zimu stane. Přijdete o celý stádo, o všechno co máte. Honáci vám odejdou, protože jim jde o snadnej výdělek, snad kromě Walla a několika dalších. Samozřejmě,“ dodal, „možná budete mít štěstí. Třeba bude zima mírná.“

Vyslechla si ta přesvědčivá slova a dostala strach. Stádo bylo všechno, co měla, a kdyby ho ztratila, skončila by s prázdnýma rukama.

Vycítil její pochybnosti a řekl: „Byla jste se v poslední době podívat v tom údolí? Máte tam dobytek teprve pár dní a tráva už je skoro spasená. Na tyhle pastviny máte moc krav.“

Budou se muset Toma zbavit. Jakmile zmizí, John Child a ta holka jim problémy dělat nebudou. Ona je neškodná a jeho v nejhorším vystopují a zabijí.

Jak Radigana dostat?

Nahánělo jí strach, že se obrátí na úřady, protože to nečekala. Byla to jediná věc, která by ji mohla zničit. Kdyby zmizel tak, aby to vypadalo, že sám od sebe odjel, bylo by to snadné. Celá ta aféra by usnula a jejich převzetí ranče by se stalo hotovou věcí, kterou by s Harveyem ještě stvrdili v Santa Fé. Harvey se dokázal vlichotit vlivným lidem a ona věděla, co krása udělá s mnoha muži.

„Skutečně spolu musíme bojovat?“ zaprotestovala. „Skutečně musíme být nepřátelé?“

Přistoupila až k němu. „Je mi to líto, Tome, opravdu. Nemohli bychom to nějak ukončit? Určitě chápete, co cítím. Otec mi zanechal tuhle půdu, a to je všechno, co mi po něm zbylo.“

„To mě mrzí.“

Pohlédla mu do očí a lehce rozevřela rty. „Tome, prosím! Nemusíme být nepřátelé!“

Podíval se na ni a ona náhle vycítila, že se jí vysmívá. Nepohnul se, aby ji vzal do náručí, přestože ho k tomu vybízela, ale ani neustoupil. Tiše řekl: „Nemusíme být nepřátelé. Ani já si to nepřēju, tak proč si to nerozmyslíte a neodejdete?“

Rozzuřilo ji to. Její hněv na okamžik vzplál jasným plamenem, pak ho potlačila a rychle se na Toma usmála. „Ne! To nemůžu, zradila bych tím svého otce.“

Otočila se k němu zády a odešla k oknu. Jediným pohledem se přesvědčil, že je cesta stále prázdná. Náhle pochopil, že Angelina také sleduje cestu, což znamenalo, že někoho čeká, nebo si přeje, aby se kdokoliv objevil.

Bylo jí jasné, že ho tam musí udržet, dokud někdo nepřijde. Věděla, že teď už nezbývá nic jiného než ho nechat zabít. Buďto hned na místě, nebo ho sledovat a vyřídit to s ním jinde.

Neměla žádné pochybnosti, neváhala. To ji vylekalo. Jedna věc byla souhlasit se zabitím neznámého osadníka, druhá dát rozkaz k vraždě člověka, kterého znala a s nímž osobně mluvila. Nechtěla však své rozhodnutí měnit. Jestli jí ranč má patřit, Tom Radigan musí zemřít. Jak prosté.

Její otec byl slaboch. Zatahl je do šarvátek, ale vždycky váhal, jednal příliš pomalu a taky moc mluvil. Takových chyb se nehodlala dopustit. Tohle byla její půda, bez ní by nebyla nic, nic by neměla. Ranč jí umožní schovat nakradený dobytek daleko ve skrytých údolích, kde měl podle Harveyho Thorpea svá stáda Radigan. Kdyby ho tam někdo vystopoval, nic by jim nedokázal.

Radigan sebral klobouk. „Už půjdu.“ Byl čím dál neklidnější. Nedalo se odhadnout, co ta žena udělá. Její muži by se mohli každým okamžikem objevit, protože tou dobou už jistě vzdali prohledávání okolí města. Mohl by se dostat na stezku, aniž by ho někdo zpozoroval.

Angelina se zoufale snažila vymyslet něco, co by ho zdrželo, ale on už dorazil ke dveřím a vyšel na verandu.

V tom okamžiku uviděla Barbeaua, jak stojí s pistolí v ruce vedle verandy. Rychle přiskočila k Radiganovi a oběma rukama ho chytila za pravou paži, aby nemohl tasit. Na okamžik ho připravila o rovnováhu, právě když Barbeau vystřelil.

Kulka pleskla do veřejí poté, co Toma minula o pár centimetrů. Levačkou sáhl po koltu, namířil a vystřelil, zrovna když Barbeau stiskl spoušť podruhé.

V obavě aby netrefil Angelinu a vyvedený zmíry předchozím neúspěchem, minul pistolník znovu, a ještě o větší kus. A pak ho zasáhla Radiganova kulka. Radigan se Angelině vytrhl, odstrčil ji, až se zapotácela, a seskočil z verandy.

Barbeau upustil zbraň. Právě pro ni sahal, když Tom vystřelil znovu. Mířil na tělo, ale kulka šikmo zasáhla těžkou přezku, odrazila se od ní a vyryla mu šrám do předloktí. To už byl Radigan za domem a utíkal ke svému koni.

Z domu vypálila puška. Tom se vrhl do křoví a dopadl na ruce v okamžiku, kdy druhá kulka zasvištěla mezi větvemi nad ním. Převalil se a zahlédl Angelinu Foleyovou, jak stojí na verandě a natahuje vinčestrovku. Přikrčený se začal prodírat houštím. Rychle změnil směr a dorazil k vraníkovi. Kůň byl vyplašený. Uběhla horká chvilka, než se Tomovi podařilo dostat nohu do třmenu a vyhoupnout se do sedla. O větev za ním škrtna další kulka a uslyšel dupot nohou. Pak vraník vyrazil k cestě ze San Ysidra. Na nízké vyvýšenině uviděl Tom tucet jezdců jedoucích v rojnici mezi ním a cestou. Rychle se blížili.

Když míjel ranč, znovu třeskla rána. Přímo před ním se do výšky skoro pěti set metrů zvedala skalní stěna, v níž byly sice průrvy, ale žádná nevedla až nahoru nebo skrz.

Vraník byl rychlý a běžel ze všech sil, ale nebyl krmený zrním jako jeho vlastní koně, a tak se nedalo odhadnout, jak dlouho takové tempo vydrží. Pronásledovatelé se shlukli, až na několik, kteří pokračovali dál na východ s cílem odříznout mu cestu.

Do planiny zasahoval vysoký výběžek, který stál Tomovi v cestě. Pokud muži jedoucí na východ nepotkají nějakou roklinu, dorazí k výběžku právě včas, aby se mu postavili čelem. Tom si vzpomněl, že se za výběžkem otevírá ústí kaňonu Hondo a nabízí přístup k horám na severu. Kdyby se tam dostal jako první, mohl by uniknout. Pokud se mu to nepodaří, postaví se jim se skálou za zády a bude bojovat, dokud mu nedojde munice a oni ho nedostanou.

Pobídl koně ostruhami a nasměroval ho k výběžku. Vítr ho bičoval do obličeje, až mu spadl klobouk z hlavy a zůstal viset na šňůrce v týlu. Vraník byl zpěněný, ale běžel zlehka a pravidelně. Občas za nimi třeskl výstřel, ale bylo nepravděpodobné, že by je v té rychlosti někdo zasáhl.

Neohlížel se za sebe, ale jeho pohled zalétl každou chvíli k jezdcům, kteří se drželi po pravé straně kousek za ním. Nalevo se čím dál víc přibližovala skalní stěna. Vraník běžel jako vyplašený zajíc, uhýbal před keři neboje přeskakoval.

Jedna kulka hvízdla tak blízko, až Tom trhl hlavou, jako by ho ohrožovala vzteklá včela. Skalní výběžek se tyčil před ním. Od vraníkových kopyt odletoval písek a studený vítr mu profukoval košilí.

Jezdci po jeho pravici teď zahýbali směrem k němu; v následujících několika minutách se rozhodne.

A pak se to také stalo. Chtěli se s ním střetnout právě tam. Nic jiného jim ani nezbývalo.

V tom okamžiku Tom tasil revolver. Sevřel pažbu koltu v dlani a vypálil na nejbližšího muže na koni. Vystřelil třikrát po sobě, tak rychle, jak jen stačil mačkat spoušť. Kůň se lekl a na okamžik zpomalil. Nedostal zásah, jen ho vylekala hvízdající kulka, ale ubral a jezdec, který jel za ním, do něj narazil. V následném zmatku, kdy koně padali jeden přes druhého, objel Tom tryskem výběžek.

Před ním se otevřel kaňon Hondo kilometr a půl široký u svého ústí, ale rychle se zužující, až z něj zbyla jen prasklina ve skále. Cesty, které znal, končily slepě v bočních kaňonech, ale možná měl šanci o něco výš. Hnal vraníka nahoru kaňonem, pak zahlédl vpravo průrvu a zavedl koně do příkrého svahu. Zoufale ujížděl kupředu a pod vrcholkem se skoro převážil dozadu. Seskočil ze sedla a s otěžemi v ruce se škrábal nahoru. Za ním práskl výstřel a kulka odštípla kousek skály několik centimetrů od něho. Vraníka popíchly kousky kamene, vrhl se kupředu a byli za okrajem.

Radigan vytáhl z pouzdra na sedle winčestrovku, lehl si na zem za padlý kmen a vzápětí vystřelil do stoupajících koní. Nějaký muž vykřikl a Tom začal pálit do skupinky tak rychle, jak jen stačil nathovovat zbraň.

Jeden kůň se svalil na zem, kopal kolem sebe, jak se snažil vstát, a muži se rozprchli do úkrytů. Kulka z Tomovy pušky zvedla gejzír písku u nohy jednoho z nich a dalšího shodila ze sedla. Muž spadl, bota se mu zachytila ve třmenu, kůň se rozběhl a vlekl svého jezdce za sebou.

Radigan se odplazil dozadu a pomalu se postavil. Navzdory zimě se koupal v potu a rozřesený vraník byl pokrytý pěnou. Tom zvedl otěže a pomalu vedl koně pod stromy. Bylo něco po poledni.

Kráčel pravidelně s koněm za sebou. Věděl, že nejdřív budou chytat koně, který táhl jezdce, a pak se pokusí najít jinou cestu nahoru. Budou ho podezírat, že už odjel, ale nebudou si jistí, a to je zdržít. Existovala i nepravděpodobná možnost, že prozatím přeruší pronásledování. Zasáhl koně a muže, možná i dva. A ten pistolník vlečený

koněm nebude rozhodně v takovém stavu, aby mohl pokračovat v cestě, pokud vůbec přežil.

Najeden den odvedl slušný kus práce, podařilo se mu zneškodnit tři nebo čtyři chlapy.

Vpravo se tyčil velký skalní hřeben podobný obrovské lodi. Vybíral si cestu po kamenech, aby nenechával stopy, a postupoval bez přestávky kupředu. Po chvíli dorazil nahoru.

Otevřela se před ním divoká krajina, ve které se moc nevyznal. John Child mu ale řekl, že se v těch horách nachází pramen Ojo del Oso. S trochou štěstí ho najde.

Ani ne za půl hodiny ho opravdu objevil. Doplnil si polní láhev, napojil vraníka a vytřel ho trsy suché trávy. Neviděl na cestu, po které právě přišel, a na skalách by jeho pronásledovatelé těžko zvěřili prach, takže se musel chovat, jako když po něm stále jdou. Na severu se k obloze tyčily hory a na západě mu v cestě bránily příkré útesy a kaňony. Mohl zamířit jen na východ nebo severovýchod, ale cestou na severovýchod by se mohl přiblížit k úkrytu, kde čekal John Child s Gretchen.

V dálce asi třicet nebo čtyřicet kilometrů východně ležel kaňon řeky Rio Grande, k němuž se připojovaly boční kaňony potoků Frijole a Pajarito.

Jel na sever do ještě výš položené a divočejší krajiny, bičované ledovým vichrem. Byla to nehostinná a opuštěná země. Několikrát vyplašil divokou zvěř a jednou zahlédl grizzlyho. Šelma se postavila na zadní, aby na něho lépe viděla, a sledovala ho asi ze sta metrů, když projížděl kolem.

Nabil šestiraňák. Nepamatoval, že by to někdy předtím udělal tak dlouho po střelbě. Byla to u něho skoro automatická reakce, ale dřív neměl čas. Odpoledne se ztrácelo ve skalách a z ukrytých kaňonů se plazily pátravé stíny a hleděly na něho zpod vysokých stromů. Vlezlý vítr se ho dotýkal svými studenými prsty. Tom poplácal vraníka, promluvil na něho a kůň chápavě zastříhal ušima.

Byla hrozná zima a cesta vedla do ještě studenějších míst mezi vysokými vrcholy a přes opuštěné, vichry bičované plošiny, kam by se nikdo dobrovolně nevypravil. Schoulil se v sedle a vraník se málátně plahočil dál.

Pod hrůzostrašnou borovicí zasaženou bleskem seskočil na zem. Nezastavil se však, kráčel dál a na uzdě za sebou táhl vzdorující zvíře. Sledoval vrstevnice kopců a vytrvale postupoval na sever. Ve vzduchu začal poletovat sníh.

Před ním se otevřel výhled na strhující panoráma rozeklaných hor a kaňonů mizejících ve tmě, na lesy poničené blesky a šedé větve dávno mrtvých stromů. Pod nízkými, šedivými mraky to byla podivně ponurá a majestátní scéna. Vrcholky hřebenů a hor mizely v mračích a před ním se táhla široká, holá římsa, po níž se ubíral.

Zpoza sedla vytáhl ovčí kožich a zabalil se do něho. Naštěstí byl na zádech vysoko rozstřižený, takže ho mohl mít na sobě i za jízdy; teď však šel pěšky po rozlehlém rameni hory. Napravo se otevíral kaňon, na jehož dně tekł potok, ale Tom kráčel dál a vyhlížel nějaké místo, kde by se mohl utábořit na noc.

Z vrcholků pokrytých ledem se připlazila tma a padla noc. Tom se potácel dál a táhl za sebou koně, a když konečně našel místo na přenocování, byl to jen kout mezi skalami a stromy, který sliboval úkryt před větrem.

Mezi dvěma velkými balvany tvořícími ležící písmeno V a na místě, kde se bude teplo odrážet od skalní stěny, si postavil přístřešek z jehličnatých větví. Tím, že vpletl nasekané větve do větví stromu, vytvořil úkryt pro koně tak blízko, aby se i k němu dostalo trochu tepla. Suchého dříví na topení našel víc než dost. Postavil vysokou hranici, aby plameny ohřály skálu. Pak odnesl do přístřešku sedlo a ostatní věci.

Hrstí jehličí vytřel vraníka a nahrabal sníh na vodu na kávu, aby ušetřil tu v čutoře. Byla velká zima. Vybalil jídlo, které mu připravil Downey v saloonu, a pak pověsil koni na krk pytlík se zrním, který měl přivázaný za sedlem.

Měl s sebou podložku na spaní a dvě deky, z nichž si na jehličnatých větvích vyrobil lůžko. Posadil se, jedl a pil kávu a myslel přitom na Johna Childa a Gretchen. Mohl je nepřítel objevit? Bylo to nepravděpodobné.

Začalo sněžit. Už to nebyly jen náhodné vločky, ale hustá chumelenice, která nevypadala, že by měla přestat. Někde v lese zavyl vlk a kůň neklidně přešlápl. Radigan na vraníka promluvil a natáhl

ruce k hladovému ohni. Čas od času přihodil klacek do plamenů roz-foukávaných větrem vanoucím okolo balvanů.

Ledový sních šramotil na skalách a v suchých větvích a šeptal v jehličí. Tom nocoval vysoko v horách, možná až dva a půl kilometru nad mořem. Dopil kávu ochucenou whisky a zachumlal se do deky.

Dvakrát za noc vstal roztřesený chladem, aby hodil pár klacků do ohně. Podruhé už byla taková zima a rozbřesk nedaleko, že zůstal vzhůru a jen se choulil u ohniště. Přivedl vraníka blíž a přiložil. Venku na všem ležela těžká sněhová pokrývka, která schovala veškeré stopy, které mohl zanechat. Tedy až sem. Pokud by se pronásledovatelé dostali tak daleko, byla by pro ně hračka ho vystopovat.

Neochotně přišel den. Radigan si natáhl boty, uvařil kávu a ohřál vodu pro koně. Snědl trochu studeného hovězího a pak pokrývku nahřátou nad ohněm hodil přes vraníka, osedlal ho a sbalil lůžko.

V chladném, bílém světle časného rána se rozjel do světa, kde se všechno oproti předchozímu dni změnilo. Vraník byl dobrý horský kůň a zlehka našlapoval, nedůvěřoval sněhu. Tom ujel asi deset kilometrů stále na sever, i když ho terén nutil odbočit mírně k východu. Náhle se vynořil z lesa a přitáhl koni otěže při pohledu na obrovskou prohlubeň mezi horami.

Jednalo se zjevně o pozůstatek po velikém sopečném kráteru. Dno údolí se nacházelo dobrých sto padesát metrů pod místem, kde seděl na koni, a obklopovaly ho hájky smrků a osik, které ustupovaly hustému porostu těchto stromů promísených s vysokými borovicemi. V létě to byla obrovská louka nejméně třicet kilometrů dlouhá. Rozloha území uvnitř kráteru musela být skoro čtyři sta čtverečných kilometrů.

Vraník se zdál být stejně překvapený jako Tom, špicoval uši a pozorně se díval do hlubin před nimi. Bylo to nepochybně totéž údolí, o kterém kdysi vyprávěli indiáni.

Chvilí jel po jeho okraji, až objevil místo, kde se dalo sestoupit na dno. Tam se sněhem rozjel na volné prostranství. Poblíž skal se vytvořily závěje, ale jinak planinu zahalila pravidelná, i když vysoká sněhová pokrývka. Na jednom místě sních vyhrnul a našel hustou trávu, v zimě už uschlou. Zatímco se rozhlížel kolem, začal se vraník pást.

Radigan si uvědomil, že tohle je přesně to místo, které hledal. Tady by se mohla pást spousta dobytka a bohatá tráva by mu poskytla lepší krmení než porost z jakýchkoliv níže položených prérií. Jeho ranč nepochybně ležel jen pár kilometrů západně a sem se z něj dalo snadno dojet. Po dně údolí tekla úzký potok, takže voda nebyla problémem. Náhle věděl, že sem odežene svůj dobytek, když půjde do tuhého.

V údolí, kde se pásli jeho koně, si chytil do lasa čerstvé zvíře. Poznal, že John Child už tady byl. V podvečer třetího dne se podle zanechaných stop dostal k jejich úkrytu. Byl od něho už jen kousek, když uslyšel, jak do komory pušky zaskočil náboj. Strnul na místě. „To je v pořádku!“ zavolal. „To jsem já!“

„Vidím tě.“ Byl to Coker. Sešel dolů na stezku s širokým úsměvem na tváři. „Jen pojď dál. Máš společnost.“

Tom na okamžik uvažoval, že by koně obrátil a ujel, ale neměl by šanci. Byl sevřený mezi stěnami kaňonu a na čerstvém sněhu byl dobře vidět. Navíc mu bylo jasné, že si Coker nepřeje nic víc než záminku, aby ho mohl zabít.

Ruce měl ztuhlé mrazem, jinak by se pokusil sáhnout po zbrani. Strčil si pravou ruku do podpaží, aby si ohřál prsty. Pořád měl ještě čas a dokud byl ozbrojený, měl i naději.

Všichni byli v jeskyni. Poznal urostlé tělo Rosse Walla a podsaditého rváče jménem Gorman, který byl v saloonu v San Ysidru, když je Flynn usadil. Vlezl přímo do pasti.

John Child seděl u stěny s rukama svázanýma za zády. Gretchen tam byla také, ale ruce měla volné a vařila.

„Doufal jsem, že se nevrátíš,“ poznamenal Child.

„Venku je zima.“ Rychle seskočil ze sedla. „Sněžilo.“

„Radigane,“ pronesl Ross Wall úsečně. „Máte někde schované zásoby krmení. Chceme vědět, kde jsou.“

„Lituju.“

Coker se na něj zašklebil. „Rossi, nech mi ho. Já to z něj dostanu.“

Tom se na něj stěží podíval. „Ze mě nic nedostanete,“ řekl. „Nepověděl bych vám ani, kolik je hodin.“

Wall zarazil Cokera netrpělivým gestem dřív, než stačil odpovědět. „Měl jste šanci, Radigane. Teď už pro vás nemůžu nic udělat. Kdybyste promluvil, třeba bych dokázal, aby se vám ostatní drželi od těla, ale povím vám na rovinu, že jsme dostali rozkaz hodit vaše tělo do jednoho z těch kaňonů severně odsud, kde ho nikdo nenajde.“

„Měli jsme návštěvu,“ ozval se Child.

„Sklapni!“ okřikl ho Coker.

Gretchen pochopila, že by to Radigan měl vědět. Zvedla oči od ohniště. „Ten člověk říkal, že se vrátí,“ spustila.

Coker se k ní vztekle obrátil. „Ty taky! Drž hubu!“

Ross Wall se na Cokera zamračil. „To by stačilo,“ hlesl. „Takhle s dámou mluvit nebudeš.“

„To není žádná dáma,“ odsekl Coker. „To je!“

Gretchen vytáhla z ohniště klacek a žhavým koncem máchla po Cokerově obličeji. Uskočil, ale ne dost rychle a klacek mu přejel přes ústa. Ztratil rovnováhu, upadl a s výkřikem si přitiskl dlaň na popálené rty.

Gretchen vstala. „Uvařím vám,“ řekla Wallovi, „protože máte hlad, ale žádné urážky trpět nebudu.“

Coker sténal a držel se za ústa. Wall se na něj ani nepodíval. „Vraťte se k vaření,“ řekl jen.

Obrátila se k ohništi a přesunula kotlík na bezpečnější místo na kamenech. Pak pokračovala: „Ten návštěvník byl Loren Pike. Povídal, že on a Charlie Čade jsou v Loma Coyote.“

Wall sebou trhl. „Loren Pike? Ten ranger?“

„Bývalý ranger,“ upřesnil Radigan. „Sloužil u nich zhruba ve stejný době jako já. Odešel, aby si vyřídil nějakou osobní záležitost.“

„Co dělají tady?“

„Jsou to mí přátelé. Povídal jsem vám, že jsem byl taky ranger. A před pár dny jsem rangerům v Tascose poslal dopis.“

Radigan poznal, že ta informace Rosse Walla nijak nepotěšila. Předák odešel k ústí jeskyně, kde ještě stál Radiganův kůň. Několik minut tam postával, hleděl do šerícího se kaňonu. Tom ho sledoval, zatímco Coker sténal a klel v koutě jeskyně a svíral si bradu v obou rukách.

Wall dobře věděl, že mnozí rangeři drží spolu za všech okolností a přispěchají si na pomoc často i poté, co odejdou ze služby. Ta myšlenka ho znervóznila. A co hůř, Loren Pike byl proslulý střelec, který dopadl hodně zlodějů dobytka. Byl to také bratranec Banningse, kterému lidé Angeliny Foleyové ukradli dobytek. Bylo možné, aby je sledoval až sem?

„Kdo je Čade?“ zeptal se.

„Můj přítel. Rok nebo dva jsme spolu cestovali. Jestli mě tady nenajde, hodně ho to rozčílí.“

„Co znamenaj dva chlapi?“ ozval se podsaditý rváč.

„Každej z nich by z tebe dokázal stáhnout kůži a přitlout ji na vrata stodoly a ani by se přitom nezapotil,“ vysvětlil mu Radigan.

Čím víc Ross Wall rozjímal o jejich situaci, tím méně se mu zamlouvala. Zvládnout Angelinu Foleyovou bylo dost těžké samo o sobě, ale když se domů vrátil ten slizký Harvey Thorpe, šel ranč z jednoho problému do druhého. O nárocích na zdejší půdu toho moc nevěděl kromě toho, že její otec vždycky tvrdil, že mu patří ranč v Novém Mexiku.

Sníh značně zkomplikoval krmení dobytka, a pokud se jim nepodaří najít seno, které si Radigan připravil na zimu, přijdou o spoustu kusů. A teď ještě tohle.

Jestli se ti dva muži vrátí, budou je muset zabít, protože by mohli položit otázky, které položit nesmějí. A možná už teď vědí příliš mnoho.

„Pověděli jste jim o téhle válce?“ zeptal se Childa.

„A o čem myslíte, že jsme mluvili?“

To se dalo čekat. Do jejich návratu možná zbývalo trochu času a o Loma Coyote už slyšel. Co kdyby poslal čtyři nebo pět mužů, aby si na ty dva počíhali? Když se člověk jednou rozhodne vyřešit problém vraždou, musí pak zabíjet znovu a znovu. Tiše zaklel s pohledem upřeným do noci. Věděl, že se nevyhne konfliktu s Thorpem, a nijak se mu ta představa nezamlouvala.

Wall dostal jasné rozkazy. Měl najít Toma Radigana a zbavit se ho tak, aby ho nikdo nenašel. Ale nebylo to jen tak. Teď, když se do toho zapletli muži jako Pike a Čade, by Tomovo zmizení mohlo vyvolat další krvavou bitvu. Jak by někdo dokázal za podobných okol-

ností spravovat prosperující ranč? Zachmuřeně se rozhlédl po kaňonu. A jak by vlastně nějaký ranč mohl prosperovat v téhle krajině? Radigan sice tvrdil, že ví, jak na to, ale Ross Wall se už v životě setkal s mnoha mluvky.

Gretchen odnesla první talíř s jídlem Radiganovi a druhý Johnu Childovi. Položila ho před něj na zem a pak mu s klidem rozvázala ruce.

Child si promnul dlaně a zápěstí a pohlédl na Toma, který potichu seděl u skalní stěny. Podsaditý pistolník je pozoroval s puškou položenou na klíně. Ross Wall se otočil zpět a vrátil se do jeskyně, přijal jídlo s tichými díky a nepřítomně se na něj zahleděl, než se do něho pustil.

Radigana odzbrojili, ale jeho zbraně nechali ležet na dosah, jako by ho pokoušeli, aby po nich sáhl. Podle chování Cokera a ostatních dospěl k závěru, že je odsouzen k smrti. Vlastně chápal, že jeho nepřátelé nemohou udělat nic jiného. Pohyboval se opatrně, aby na jeho ruce bylo stále vidět. Zatímco jedl, přemýšlel a sháněl dohromady stádo svých myšlenek ve snaze hodit laso na tu, kterou potřeboval... tu, která by nabízela východisko.

Zatím neměl v boji velké štěstí a to, co se mu podařilo, mu připadalo jako zázrak. Na koně vystřelil víceméně naslepo a kýženého výsledku dosáhl pouhou náhodou.

V San Ysidru mu pomohl z úzkých Flynn a útěk do hor a následné sněžení se zasloužily o to, že vyvázl bez zranění. Nedělal si iluze o výsledku boje, pokud by všechno bylo jako doposud.

Ze severu foukal studený vítr. „Jestli tohle počasí vydrží, dá se váš dobytek do pohybu a odtáhne pryč.“

Wall ho probodl vzteklým pohledem. V chovu dobytka se vyznal a tohle už ho také napadlo.

Radigan dojedl, nechal si dolít kávu a začal si balit cigaretu. Chtěl si udržet volné ruce a přál si, aby zůstal volný i Child, proto se snažil zaměstnat Walla obavami. „Podívejte, Rossi,“ řekl nenuceným tónem, „co kdybyste nechali dobytek jít? Co kdybyste se za ním vydali pryč ze země? Tenhle boj nemůžete vyhrát, a jestli nás zabijete, jak najdete krmení? Věřte mi, hledání vám zabere spoustu času. Po-

kud nebudete mít zatraceně velký štěstí, nenajdete nic. A víte stejně dobře jako já, že jste v koncích.“

Odmlčel se, a když zvedal cigaretu k ústům, vrhl pohled na nejbližší zbraň. Hned poznal, že je příliš daleko. Honák jménem Coker seděl poblíž. Nejedl, natíral si popálené, oteklé rty nějakou mastí. Kdyby padl na bok, chytil Cokera a sáhl přes něj po své zbrani, mohl by to dokázat. Ale bylo to moc riskantní.

„Můžete mi věřit, že se Loren Pike a Charlie Čade vrátí. Čade mi hodně dluží a Pike taky. Do pasti vám nepadnou. Přijedou sem s tím, že budou muset bojovat, a budou na to připravení.“

Kromě toho, Rossi, nahoře v Loma Coyote je osm nebo deset drsnejch chlapů, kterým stačí říct, že je tady dobytek k odehnání, a hned sem vyrazí s Pikem.

Slyšel jste někdy o Adamu Stárkovi? Je to nejlepší střelec z pušky v tyhle části země. Přišel z Tennessee přes Texas a je to dobrý chlap. No a Adam je zrovna v Loma Coyote a je celý žhavě vyrazit do boje. Zeptejte se tady Johna Childa. Adam je Johnův blízký kamarád a taky chce přijet sem dolů. Zamyslete se nad tím. Ti chlapi znají místní terén a můžete se vsadit, že vám odeženou všechny dobytek, který se jim v tom sněhu podaří dát dohromady.

A je tady ještě něco, Rossi. Některý ty značky nevypadají moc přesvědčivé a rád bych věděl, jak by to vypadalo, kdyby někdo jeden z těch kusů stáhnul a prohlídnul si značku z druhé strany Copak by tam asi našel?“

„Držte hubu!“ okřikl ho vztekle Ross Wall. „Zatraceně moc mluvíte.“

„Já ho umlčím,“ navrhl Coker. „Stačí říct a on sklapne!“ Cedil ta slova mezi oteklými rty. „Zabiju ho!“

Oheň praskal a venku se sypal sníh. Nemělo cenu pokoušet se o útěk, protože by ho snadno vystopovali, pokud by neměl takový náskok, aby sníh stačil zakrýt stopy. Nedalo se dělat nic jiného než čekat. Tom Radigan se pohodlně usadil. Čekat uměl dobře, lépe než mnohý indián, jak mu často říkal John Child. Teď měl příležitost dokázat, že je to pravda. Navíc začínal mít pocit, že situaci zvládne, nepřípadala mu už tak beznadějná.

Světlo ohně poskakovalo po jejich tvářích, odráželo se od hlavní pušek a spon na opascích a venku padaly vločky do měkkého ticha. Ústí jeskyně připomínalo černou zeď pokrytou bílými tečkami. Ross Wall zíral zachmuřeně do ohně, což byl zvyk, kterého si Radigan všiml už dříve a zapamatoval si ho pro budoucí potřebu. Člověk, který se dívá do ohně, je slepý, když pohlédne do tmy, aspoň na okamžik, než si jeho oči zvyknou. A kdo by potřeboval víc?

Pokud jeho zásoby krmení ještě nenašli, se vším tím sněhem v průsmycích se jim to už sotva podaří. Věděl, kde se tvoří závěje, a znal několik průchozích cest. Za čtyři roky prožité na ranči se naučil plánovat podle přírody, stejně jako dobrý generál plánuje za války svou strategii. Byla to podmínka přežití.

Ale tenhle první sníh často nevydrží, zmizí se změnou počasí. Stačilo by jen krátké tání, aby se průmysky otevřely.

Podsaditý honák se opřel zády o stěnu, hlavu si podložil sedlem a tiše chrápal. Coker se mračil na Gretchen a nic neříkal. Radigan strčil klacek mezi žhavé uhlíky a díval se, jak se vzňal. Tušil, že Wall dostal rozkaz, aby ho našel a vyřídil, ale nemá na to žaludek. Mohutný předák byl chlap od krav, ve rvačce by mohl někoho zabít, ale nebyl vrah.

Za daných okolností by každý pokus o útěk mohl skončit smrtí a v těsné jeskyni by špatně mířená nebo odražená kulka mohla zabít kohokoliv. Gretchen by se ocitla ve velkém nebezpečí stejně jako všichni ostatní, a možná v ještě větším vzhladem k chladné nenávisti čišící z Cokera.

Stále sněžilo a Tom věděl, že jestli bude sníh padat celou noc, bude velmi obtížné neli přímo nemožné dostat se z kaňonu. A tři hladové krky navíc by udělaly velkou díru do jejich zásob potravin.

Do vchodu jeskyně pronikl závan větru a roztančil plameny. Žhavý uhlík dopadl blízko k pytlí s kukuřicí pro koně a Child se natáhl, aby ho uhasil. Bylo už hodně pozdě.

Ross Wall vstal, došel k ústí jeskyně a vyhlédl ven. Když se vrátil, zračily se v jeho tváři obavy. „Kolik sněhu může napadnout v těchhle kaňonech?“

„Tady?“ Radigan pokrčil rameny. „Při podobným sněžení klidně až tři metry a možná i víc. Uprostřed zimy tady bývá i sedm metrů sněhu. A taky hrozí nebezpečí, že sem z hor sjedou laviny.“

Své unavené tělo opřel o stěnu. Naštěstí únava ještě nepostihla jeho mysl. Věděl, že musí za všech okolností zůstat ve střehu. Ale kdyby byl vzhůru John Child... Pohlédl na indiána a znakovou řečí mu naznačil, že si musí odpočinout. Child přikývl a Radigan se pohodlněji usadil. V duchu si přitom vybavil rozmístění zbraní.

Navzdory ohni bylo v jeskyni chladno, protože nebyla moc hluboká a stromy a keře poblíž ústí je nechránily dostatečně před větrem. Radigan se schoulil pod deku a usnul, ale budilo ho každé zapraskání ohně a křupnutí zlomeného klacku, když John Child přikládal. Beze slova se ujali povinnosti udržovat oheň a nikdo proti tomu nic nenamítal, přestože to oba dělali hlavně proto, aby si zachovali jistou volnost, která by se jim později mohla hodit.

Ross Wall nespál. Seděl a zíral do plamenů, občas vstal a přecházel sem a tam. Radigan chápal jeho starosti, protože o něco níž měl tři tisíce kusů dobytka, který se v posledních dnech pořádně ne-nažral a každou chvíli se mohl vydat na cestu. Navíc neměl u stáda nikoho, na koho by se mohl spolehnout. Krávy se mohly chránit před větrem u stěn kaňonu, nebo zamířit do nížin.

Radigan pohlédl na schoulenou a spící postavu Gretchen. Jenže ona bděla. Dívala se na něho velkýma modrýma očima, a když si všimla, že ji pozoruje, vytáhla něco zpod deky. Tom na okamžik zahlédl pažbu revolveru, která hned zase zmizela pod pokrývkou.

Zamyslel se. Těžko by uhodl, jak si ji Gretchen opatřila, ale byl to další důkaz její inteligence. Chtěl tu zbraň získat, ale musel počkat na pravou chvíli a místo. Prozatím byla bezpečnější u Gretchen, protože bylo méně pravděpodobné, že ji prohledají.

Pokusil se znovu usnout, ale už to nešlo, protože jakmile si trochu odpočinul, už mu to nedovolil chlad zvedající se z kamenné podlahy jeskyně. Odhodil pokrývku a zabalil se do ovčího kožíchu. „Vyspi se trochu, Johne,“ řekl. „Postarám se o oheň.“

Coker ho sledoval zpod těžkých víček. Rty měl v hrozném stavu, oteklé a pokryté velkými puchýři na místě, kde ho Gretchen po-

pálila. Neodvažoval se změnit výraz a občas zasténal, když mu náhodný pohyb způsobil bolest.

Zásoby paliva docházely, tak si Radigan natáhl rukavice a vyšel před jeskyni. Uslyšel za sebou rychlý pohyb a cvaknutí natahované pušky, ale s klidem začal lámat větve z nedalekého spadlého stromu.

Napadlo ho, že by se mu možná podařilo utéct, i když neměl zbraň. Ve skrýši na kopci za rančem měl pušku a tři pistole a další winčestrovku schoval poblíž údolí San Antonio. Na obou místech zanechal i jídlo.

Šlo by to tak udělat, ale on nemohl jít sám. Věřil Wallovi, že by dokázal ochránit Gretchen, kdovíjak by to dopadlo, kdyby ji musel nechat samotnou s Cokerem a tím druhým mužem. Coker byl plný nenávisti, kterou držela na uzdě jen Wallova přítomnost.

Poprvé začal vážně uvažovat o útěku. Až do teď si hlavně potřeboval odpočinout a dozvědět se víc o jejich situaci. Teď věděl, že se přiblížila chvíle, kdy budou muset utéct. Byl si jistý, že Wall dostal příkaz, aby je zabili, a protože váhal, mohl odjet a přenechat je Cokerovi. Tom vzal k ohništi náruč dřeva, ale dal si pozor, aby ho nebylo mnoho.

Do rozednění nebylo daleko a stále sněžilo. Nedostanou se ke koním ani pro jídlo. Budou se muset spolehnout na to, že najdou nejbližší skrýš. V tomhle sněhu se člověk na sněžnicích pohyboval rychleji než kůň.

Sněžnice by se daly vyrobit. Kdysi dávno mu jeden indián ukázal jak na to. Nehodily se na rychlou chůzi, ale aspoň člověka udržely na povrchu.

Rozhlédl se po skalních stěnách a stromech. Sněhu musel napadnout alespoň metr a půl a místy ještě více. Až přijde čas na útěk, budou muset jednat rychle a rozhodně.

Radigan vešel do jeskyně a sedl si k ohni. Natáhl ruce k plamenům, ale levou mávl dlaní dolů, pak udělal totéž pravou a potom znovu levou. Náhodný pozorovatel by si myslel, že natahuje paže, aby si vyhrnul rukávy. Radigan dobře věděl, že John Child pochopil indiánský signál pro „chůzi“.

Okamžik nato obrátil ruku nahoru apovytáhl si trochu rukáv, a přitom se mu podařilo zvednout tři prsty.

Child seděl na druhé straně ohniště a vypadalo to, že podřimuje. Radigan pohlédl na Gretchen, která ho pozorně sledovala, a zachytil, jak na něj nenápadně mrkla na znamení, že rozumí. Původně ani nečekal, že by znala znakovou řeč, ale byla to jedna z věcí, kterou by John Child pravděpodobně naučil každé malé dítě, jež podobné hry baví.

Ross Wall náhle vstal a zamířil k ústí jeskyně. „Tohle jen tak nepřestane,“ poznamenal, „a na to, abychom přečkali vánici, nemáme dost jídla.“

Obrátil se k Radiganovi. „Jak daleko je to odsud na ranč?“

„Tak třináct kilometrů, skoro přesně na jih.“

„Ochladilo se a brzo nebudeme mít co jíst. Mohli bychom tady umřít.“

„To je pravda. A jestli budete čekat, bude sněhu tolik, že se nedostanete ven. Pokud se vám to vůbec ještě podaří.“

„Třináct kilometrů není moc,“ ušklíbl se Coker. „To bych ušel po rukách.“

Radigan ho ignoroval a adresoval svá slova Wallovi. „Místy bude sních navátej až po spodní větve stromů, někde skoro tři metry vysoko.“

Bylo to, jak říkal, ale dobře také znal oblasti, kde sních obvykle odfoukal vítr. Ted' o nich přemýšlel a věděl, kudy se při útěku vydat, aby pak mohli zmizet v hustém lese a vyrobit si sněžnice.

„Pojedu já,“ řekl Wall náhle. „Mám nejlepšího koně, takže taky největší šanci se odsud dostat.“

Coker pohlédl na Gretchen s tvrdým uspokojením v očích. Velení dostane on, nebo se ho sám ujme. Pak zabije Childa a Radigana. Tom tušil, co se mu honí hlavou, a podle toho, jak Wall odvrátil zrak, usoudil, že on to ví také.

„Je tady ještě něco, co o tyhle krajině nevíte a brzo to poznáte na vlastní kůži,“ poznamenal Radigan. „Ty lehký poníci, který používáte v Texasu, se do sněhu nehoděj. Tohle chce koně, co má pevné kosti a svaly, odrůdu z Montany.“

„My to zvládneme.“ Wall si posbíral věci a vyšel ven do sněhu.

Když se vrátil, vedl na uzdě svého koně. Vzal ho až pod převis, kde z něho ometl sních, hodil na něj pokrývku a osedlal ho. Tom ho

kriticky sledoval. Walla nenapadlo deku a sedlo nahřát a kůň se ho snažil setřást, dokud ho Coker nepodržel.

„Měli jste ohřát sedlo,“ ozval se Radigan a Wall se k němu vztekle obrátil.

„Už zase moc žvaníte!“ vybuchl. „Nejste jedinej na světě, kdo se vyzná v koních.“

„Někteří lidi se nikdy nepoučí,“ opáčil Tom s úsměvem.

Na okamžik se zdálo, že ho Wall uhodí. Předák vykročil rozzuřeně kupředu a Radigan se na něj jen podíval a usmál se. Wall na něj chvilku zíral a pak se k němu obrátil zády.

„Tak se mi zdá, Rossi,“ řekl Radigan, „že kdybychom pracovali pro stejnou značku, docela dobře bychom spolu vycházeli.“

Wall na to nijak nereagoval a Tom tiše dodal: „Rád bych věděl, jak s tímhle budete moct žít? Jak se vám bude v noci spát?“

Předák na okamžik ustal v balení věcí a zůstal stát bez hnutí. Když Radigan opět spatřil jeho tvář, byla bílá, ale on se na nikoho z nich ani nepodíval. Pouze vyskočil do sedla a pak křikl: „Cokere, zůstaneš s Gormanem tady. Hned jak přijedu na ranč, pošlu vám sem někoho s jídlem a pár chlapů vám proslape cestu, abyste se odsud dostali. Postaráte se o zajatce.“

„Jasně,“ zašklebil se Coker. „Já se o ně postarám. Harvey mi řekl, co mám udělat.“

Bez dalšího slova Ross Wall vyrazil. Podél skalní stěny se táhla úzká římsa, po níž mohl část cesty jet, a pod kaňonem se nacházel kus rovné země, kde sníh nebyl tak hluboký. Přesto zdolal jen necelých sto metrů a poznal, že je v maléru.

Kůň sestoupil z římsy a zabořil se do sněhu po břicho a pak ještě hlouběji. Valach zoufale bojoval, aby se dostal na otevřené prostranství, skákal a propadal se. Ross Wall mu přitáhl uzdu a pohlédl zamračeně na jih, na tu drsnou, rozervanou krajinu, pokrytou z velké části lesem. Poprvé dostal strach.

V jeskyni si pořádně neuvědomil, jaká je zima. Bylo bezvětrí, ale na koni se už vytvořila jinovatka. Musel přiznat, že měl Radigan pravdu. Jeho kůň byl lehký a rychlý, skvělé zvíře pro honáka krav, ale neměl dost síly na prodírání se hlubokými závějami. Mráz proni-

kal až do kostí a stále padal sníh. Za takových podmínek by člověk snadno mohl umřít.

Neměl však v úmyslu se vrátit. Nechtěl být svědkem toho, co se v jeskyni stane. Thorpe si to přál, možná i Angelina Foleyová, ale on nebyl vrah. Rozhodl se, že Ckerovi rychle na pomoc nikoho nepošle. Ať si to tam užije. Prospěje mu to a pro dva lidi tam zbývalo jídlo na dva dny, když jím budou šetřit.

Náhle za sebou uslyšel výstřel. Zněl slabě. Byl vzdálený, ale rozhodně někdo vystřelil z pistole. Coker nemánil čas.

KAPITOLA 5

COKER SE OTOČIL a vystřelil. Obrátil se však moc rychle a vypálil ukvapeně, takže kulka mířila na místo, kde Tom stál vteřinu před výstřelem.

Velice ho tím překvapil. Očekával, že Coker bude nejdříve mluvit, protože měl chvástání v krvi. Byl zvyklý hrát si pár minut před tím, než někoho zabil, na drsnáka, ale teď se jen obrátil a vypálil, velmi rychle a s překvapivou přesností.

Jenomže oheň skomíral a Radigan si dřepł, aby přiložil, a kulka mu hvízdla nad hlavou.

Radigan se okamžitě vrhl kupředu a popadł revolver, který mu podala Gretchen. Převalil se a stiskł spoušť.

A minul.

Stříleł na velmi krátkou vzdálenost, ale byl v pohybu a udělal tu samou chybu, co Coker – vypálil moc rychle. Jeho druhá rána byla přesnější, kulka proletěla Cokerovi krkem a vylétla ven těsně nad pistolníkovým uchem.

Coker si byl sebou tak jistý, že rovnou stříleł. Teď umíral ve stoje, z úst mu stříkala krev a v očích měl zmatený výraz, jako by nemohl pochopit, co se stalo.

Automaticky vystřelil podruhé a kulka se zaryla do ohniště, až se rozlétly jiskry, ale pak mu kolt vypadł z prstů. Pokusil se promluvit s očima vytřeštěnýma na Radigana, jak si v posledním okamžiku uvědomil, že umírá.

Potom se mu podlomila kolena a svalil se obličejem do sněhu. Radigan se s namířenou zbraní obrátil a uviděl Gormana ležet na podlaze jeskyně s krvavým šrámem na hlavě, jak ho Child udeřil silným klackem.

Gretchen byla bledá jako smrt. Rychle se odvrátila od mrtvého a řekla: „Potřebujeme teplé jídlo.“ Pak se odmlčela a jako by strnula: „Musím“

Radigan ji zachytil, když začala omdlévat. Na okamžik se na něho pověsila, jak se snažila vzpamatovat. „Omlouvám se,“ hlesla. „Budu v pořádku.“

Child zvedł winčestrovku. „Myslíš, že Wall ty výstřely slyšel?“
„Slyšel, ale nevrátí se.“

Child došel k ústí jeskyně, popadl Cokera za nohu a vytáhl ho ven, kde ho nechal ležet ve sněhu. Pak se vrátil a začal metodicky sbírat a balit výstroj k odchodu.

Někde východně od nich se prodíral Ross Wall hlubokým sněhem k ranči a tou dobou už začínalo docházet k tomu, na co ho Radigan upozorňoval. Jeho lehký kůň ho neunes v hlubokém sněhu daleko a Wall věděl, že bude mít štěstí, když za chvíli nebude muset pokračovat pěšky.

V dobrém počasí by třináct kilometrů ujel za pár hodin, ale teď musel vyhledávat místa s odvátným sněhem a tak se vzdaloval od přímé cesty. Bude to zázrak, když na ranč dorazí do tmy. To mu Radigan také říkal.

„Bude mít štěstí, když to vůbec zvládne,“ poznamenal Child zachmuřeně.

Vydali se na cestu. Postupovali pomalu, ale poté, co si zahřáli svaly, se jim krácelo lépe. Radigan však často zastavoval, aby šetřili síly. Znal dobře krajinu a držel se vysokých hřebenů, kde se šlo snadněji. Stále si dával pozor, aby mířili k hoře za rančem.

Zvedl se studený vítr, který kvílel mezi vysokými borovicemi jako ztracené duše, nebo sténal mezi omrzlými keři a v podivných skalních útvarech. Obloha byla šedá a jednotvárná. Po chvíli sestoupili o něco níž do lesa, kde foukalo ještě silněji.

Jak dalekou cestu urazili? Osm devět kilometrů? Dny byly krátké a soumrak nedaleko a oni už byli nejméně tři hodiny na cestě.

„Vypadá to špatně, Tome.“ John Child, který prošlapával cestu, se náhle zastavil a otočil. „Fouká čím dál víc.“

„Nemá cenu se unavit,“ řekl Radigan. „Najdeme místo, kde bychom si mohli vyhrabat úkryt.“ Pokračovali dál.

Vítr jim šlehal do tváří ztuhlých mrazem natolik, že mohli sotva promluvit, a v jeho kvílení nic neslyšeli.

John Child se náhle znovu obrátil k lesu a zastavil se u velkého vývratu. Vichřice tam vyvrátila obří smrk i s kořeny a hlínou. Ty vytvářely pevnou zeď asi dva metry v průměru.

Radigan a Child začali beze slova odřezávat větve okolních stromů, aby z nich mohli postavit přístřešek. Smrkové větve s hustým jehličím jim posloužily jako střecha a z dalších větví pak vyrobili

li uvnitř lůžko. Na sněhu u vyvrácených kořenů rozložil Radigan několik silných kusů dřeva jako podklad pro ohniště. Pak rozdělal oheň, jehož teplo se bude odrážet od vývratu do přístřešku.

„Nemohli bychom jít dál?“ zeptala se Gretchen. „Už je to jenom pár kilometrů.“

„Tak jako tak budeme spát v zimě a tou dobou už bychom byli moc unavení. Když člověk cestuje v zimě, nesmí se nikdy vyčerpat. Jenom vyčerpaný lidi zmrznou, věřte mi. Kdyby na to mysleli všichni, kdo putují ve sněhu a mrazu, umrzlo by jich mnohem méně. Stačí najít nějaký úkryt, sbalit se do klubíčka a prospat se.“

„A nezmrzne člověk ve spánku?“

„Ne, pokud není opravdu vyčerpanej. Kdo spálí všechnu energii usilovným pochodem, zmrzne, proto je potřeba často odpočívat. Když jsem cestoval při minus čtyřiceti stupních, spal jsem každou chvíli.“

Přístřešek se nacházel v malé prohlubni a padající sních posloužil na smrkových větvích jako tepelná izolace. Na jednom konci jim dovnitř foukalo, tak postavili další zábranu z větví.

Choulili se u ohně, popíjeli horkou kávu a žvýkali sušené hovězí. Nikomu nebylo do řeči. Vně jejich úkrytu zvedal vítr sních do vzduchu a než dopili kávu, změnil se ve vichřici. Utábořili se v pravý čas.

ANGELINA FOLEYOVÁ STÁLA u okna Radiganova domu a dívala se k cestě. Bála se a byla jí zima. Ale ten chlad byl venku, ne uvnitř, protože místnost byla teplá a pohodlná. Vnější chlad jí přinášel strach a nenávist tak silnou, že by nikdy nevěřila, že jí je schopná.

U stolu za ní seděl Harvey Thorpe a proti němu Ross Wall. Statný předák dorazil před několika minutami a hrbil se na kuchyňské židli s obličejem strhaným únavou. Většinu noci bloudil. Jeho kůň posel vyčerpaním poté, co se celé hodiny brodili sněhem. Wall jen čirou náhodou našel houští, které mu poskytlo částečný úkryt a kde mohl rozdělát oheň. Na ranč se spíš doplazil než došel. Neměl ani tušení, jak přežil sněhovou bouři a jak se dostal do bezpečí. Naštěstí se nacházel jen tři kilometry od ranče, když našel skrýš.

„Takže je mrtvý.“ Gelina uslyšela v Harveyho hlasu uspokojení a z nějakého důvodu ji to rozčílilo.

Otočila se k nim. „Tomu uvěřím, až uvidím jeho mrtvolu.“

„Nehloupi.“ Harvey na ni pohlédl a jeho světle modré oči byly ve světle od okna skoro bílé. „Coker ho chtěl zabít a dostal k tomu příležitost.“

Vstal a přešel k oknu. „Od teď se budete starat jenom o ranč a dobytek, jak nejlépe budete umět. Dostanete na to čtyři muže.“

Wall vzhlédl.

„A to ostatní?“

„O to se postarám já. Vy si budete hledět jenom svojí práce.“

Ross si tu informaci váhavě obracel v hlavě. Dobře znal Thorpea a jeho lidi a všechno mu bylo jasné.

„Na to je špatná doba,“ řekl trpělivě. „Nevyjde to, Harvey.“

Thorpe se usmál. Byl ve sdílné náladě. Zastrčil si palce do kapsiček vesty. „Rossi, nemáte žádnou představivost. Tohle je jeden z nejdlehlších rančů v zemi, ale ze severu sem vedou tucty starých indiánských stezek, o kterých už nikdo neví a po nichž se člověk rychle dostane do Denveru, Leadville a na mnoho dalších míst.

Já říkám, že je to dokonalé! Vtrhneme do jednoho z těch měst nebo do tábora zlatokopů a pak se oklikou vrátíme po stezkách, které budeme znát jenom my. Jak jsem tohle místo uviděl, bylo mi jasné, že přesně tohle hledáme – legitimní ranč bez blízkých sousedů, ze kterého se dá snadno dostat na místa, kde je zlato, a zase zmizet.“

„Nevyjde to,“ trval na svém Ross. „Jestli je pravda to, co říkala slečna Foleyová, dojde k vyšetřování.“

Thorpe pokrčil rameny. „Věřte mi, je to hotová věc a nikdo se nebude obtěžovat dělat nám problémy. Radigan zmizí a z nás se stanou nenápadní, poctiví rančeři, kteří platí účty a udržují mír. Nikdo nás nebude podezírat.“

„Ne.“

Oba se obrátili při zvuku Angelina hlasu a Thorpe se nadechl, aby něco řekl, ale přerušila ho. „Ne, Harvey, to neuděláme.“

„Chceš pracovat v saloonu?“ zeptal se klidně. „Nebo otevřít restauraci? Tohle je jediné, co nám zbývá.“

Mlčela. Za těch pár dní, kdy sněžilo, se dobytek rozprchl a mnoho kusů nepochybně zemřelo, přesně jak Radigan předpovídal. Měl pravdu a ona ho za to nenáviděla.

Nenáviděla i Harveyho, protože pochopila, že ji celou dobu podváděl. Souhlasila sice se vším, co dělal, včetně krádeží dobytka a zavraždění údajného neoprávněného osadníka na ranči, který, jak věřili, patřil jim. Bylo však zjevné, že Harvey měl od samého počátku vlastní plány, do kterých ji bez jejího vědomí zapletl a dostal do postavení, z něhož neviděla cestu ven.

Mnohokrát přemýšlela o tom, co asi Harvey Thorpe dělal v letech, kdy o něm nikdo nevěděl, a teď už jí to bylo jasné. Měla vůbec na vybranou? A koneckonců proč by to nemělo vyjít? V táborech zlatokopů v Coloradu a Nevadě byly opravdu peníze a tohle byl skutečně relativně bezpečný úkryt. Každého, kdo by se sem blížil, by viděli už zdaleka. Ano, mohlo by to fungovat.

Přepadání dostavníků a zásilek zlata se jí jevilo rychlejší, snadnější a sotva riskantnější než hospodaření na ranči.

Radigan byl mrtvý. Nenáviděla ho a bála se ho. Byl mrtvý a ona teď cítila podivnou prázdnotu.

Prožívala nový pocit, který ji zneklidňoval, protože nikdy v životě se tím v myšlenkách tolik nezabývala a v případě Radigana si dokonce přála jeho smrt. Ale teď, když bylo po něm, si připadala nejistá a ztracená, jako by z jejího života zmizelo něco cenného.

Jak stála u okna a poslouchala rozhovor za sebou, vytušila Wallovo váhání a vzpomněla si, co často opakovala Harveymu – že si musejí dávat na něho pozor, protože má svou hranici, za kterou nezajde. Teď si toho byla vědoma mnohem víc než kdy předtím, i když nic neříkal. Kdyby měl na starost jen poctivou práci, péči o dobytek, možná by se držel stranou a mlčel.

A co ona? V posledních dnech ztratila kontrolu nad událostmi a přenechala velení Harveymu. Převzal otěže tak nenápadně a zručně, že ji oklamal, protože až dosud jím pohrdala a byla si jistá, že ji bude poslouchat. Teď věděla, že se zmýlila, a vůbec se jí to nelíbilo. Muse-la něco udělat!

Ale proč vlastně?

Proč se nestáhnout, nenechat ho páchat ty loupeže, a až toho nakrade dost, najít člověka, který ho odstraní? A pak se vydat se spoustou peněz na cesty – do San Franciska, New Yorku, Paříže, Vídně...

Takhle by byla svobodná. Kdyby je chytili, padlo by všechno na jeho hlavu. Neměla o ničem poněti... jenom se starala o ranč... Wall byl její předák a viděl, co napáchali. Přirozeně nemohla Harveyho Thorpea zastavit. Ano, bude to fungovat, a právě takhle.

„Rossi,“ ozvala se, „jakmile skončí vánice, vezmete dva muže a zjistíte, kolik nám zbylo dobytka, a pokusíte se ho udržet naživu.“

Když Ross Wall odešel, vrátila se ke stolu a posadila se. Harvey převálil v zubech doutník a usmál se na ni. Cítil se skvěle, protože konečně vyhrál poté, co se dlouho podroboval její vůli. Od teď bude v sedle on, a to se mu líbilo. Navíc poznal, že si to Angelina uvědomuje. „Pátého příštího měsíce pojede z Leadville do Denveru zásilka zlata,“ řekl. „Ale do cíle nikdy nedorazí.“

Do stolu mezi nimi se zaryla kulka a Angelina uslyšela řinčení skla. Šokované vytřeštila oči na hlubokou rýhu ve dřevě.

Druhá kulka roztránila lampu a po místnosti se rozlétly plameny. Thorpe jednal rychle a uhasil je přikrývkou dřív, než se oheň rozhořel.

Vyděšeně se krčili ve tmě na podlaze a vdechovali pach kouře, rozlitého petroleje a spálené pokrývky.

„Ty jsi ale chytrý,“ pronesla Angelina ironicky, „tak chytrý! Tom stále žije, Harvey, a ty jsi znovu selhal. Radigan žije!“

Harvey Thorpe neodpověděl. Náhle ho zaplavila vlna oslepujícího, iracionálního vzteku. Chtělo se mu vyběhnout ven a zabíjet. Jenže nepřítel měl navrch, byl neviditelný, ukrytý někde v temnotě.

„To není možné!“ zaprotestoval. „Je to někdo jiný! To nemůže být on!“

„Tvoje plány jsou přitom tak propracované, Harvey. Nechápu, jak to děláš.“

„Sklapni!“ okřikl ji vztekle. Ještě u něho neslyšela tak vražedný tón. „Povídám ti, že je mrtvý. Je to ten jeho kumpán nebo někdo podobný.“

Jak se choulila ve tmě a čekala na další výstřely, snažila se ujasnit si své postavení. Poprvé si uvědomila, jak moc se jí Harvey Thor-

pe hnuší. To, že jí to dřív nedocházelo, bylo zaviněno jeho podřízeným postavením, tím, že ranč patřil jí, dobytek byl na její jméno, všechno bylo její a ona se mu necítila nijak zavázaná. Tuto akci však navrhl a zorganizoval on. Vypadalo to jako dobrý nápad a ona ho přejala. Teď, když bylo stádo pryč, nebo značně zbídačené sněhovou bouří, se jejich role obrátily. Přemýšlela, co udělá. Věděla, že Ross Wall stojí zcela na její straně. Také jejich finanční situace byla špatná. Možná by se měla držet Harveyho a nechat ho, aby uloupil to zlato, a pak ho získat pro sebe. Byla si jistá, že by ji nikdo nepodezíral, že je jeho komplicem, a i kdyby, nedalo by se jí to dokázat.

Tiše čekali dál. Harvey seděl opřený zády o pevnou zeď domu, tváří obrácený ke směru, odkud přišly výstřely. Po hmatu si ubalil cigaretu a zapálil si.

„Nemůže nic,“ řekl nakonec, „nemůže žít venku na mrazu věčně. Vzpomeň si, v jakém stavu se vrátil Ross Wall. Nakonec ho dostaneme.“

„Co když zná ty indiánské stezky, o kterých jsi právě mluvil?“

„Ty jsou teď pod sněhem.“

„Neovlivní to tvoje plány na útěk po té loupeži?“

Chvilí mlčel a pak podrážděně odsekl: „Ne! Na to už se nějak připravíme.“

Vzpomněla si, že Harvey Thorpe je člověk, který pečlivě plánuje, ale nesnáší, když jeho plány někdo zpochybní. Nerad přiznával, že by se mohl zmýlit, a snadno se nechával strhnout přehnaným optimismem. Čekal, že mu všechno půjde na ruku. Kdysi slyšela, že to odpovídalo myšlení zločinců. Jen málo z nich si připouštělo, co všechno jim hrozí.

Přesto by mu jeho plány mohly vycházet, alespoň po nějakou dobu. Vstala a z vedlejší místnosti přinesla deku, aby zakryla okno. Pak zapálila svíčku, kterou vzala z krabice v kuchyni. Zametla střepy a vyhodila je i s rozbitou lampou.

Když se vrátila do obývacího pokoje, byl Harvey pryč. V myšlenkách se vrátila k Tomu Radiganovi.

Byl opravdu mrtvý? Čím více o tom uvažovala, tím méně tomu věřila. Pripadal jí jako neústupný bojovník, který se dokáže chopit

každé příležitosti. Ať si byl Wall sebevíc jistý, že zemřel, ji to nepřesvědčilo. Coker nebyl muž, který by dokázal zabít Toma Radigana.

Několik dní se nic nedělo. Vysvitlo slunce, sníh na otevřených prostranstvích roztál a neúnavně pracující Ross Wall spočítal ztráty. Ukázalo se, že nakonec nejsou tak velké, jak se obávali. Přišli o několik stovek kusů, ale byly to ty nej slabší krávy, které by zimu stejně nepřežily. Kdyby špatné počasí vytrvalo, ztratili by celé stádo, ale teď si mohli na chvíli vydechnout.

Několika jezdcům, které jí Harvey ponechal, bránily v práci průsmyky a stezky zapadané sněhem. Protože prožila většinu života na západě, věděla, jak těžké je prozkoumat každý kout území jakéhokoli ranče. A v téhle skalnaté zemi porostlé lesem to bylo prakticky nemožné. Slyšela o honácích, kteří pracovali celá léta na stejném ranči, a náhle objevili kaňon, o němž vůbec nevěděli. Avšak Radigan měl někde blízko své stádo a tam muselo být i krmení.

Harveyho plně zaměstnávaly jeho plány. Rozdělil zbývající muže do tří skupin po šesti a každé přidělil určitý úkol. Všechny měly udeřit ve stejnou chvíli a pak rychle zmizet. Území, kde se měli chlapi ukrýt, bylo daleko na severu, ale tím směrem se rozkládaly nejméně dva ranče patřící banditům, kde mohli získat čerstvé koně. Při průzkumech na severu zjistili, že stezky jsou průchozí, a existovala velká pravděpodobnost, že se jim podaří uloupit zlato a zmizet, než napadne sníh.

Wall, který v té době pracoval jen se čtyřmi honáky, přišel za Gelinou, právě když sedlala koně na projížďku. „Hlásím, slečno Geline,“ řekl, „že jsme prohledali velkej kus území, ale nenašli jsme ani jeden kus jeho dobytka a žádné stoh sena.“

„Možná jste se nevypravili dost daleko,“ nadhodila. „Někde musí být údolí nebo planina.“

„Pohybovali jsme se na západě a na jihu,“ upřesnil, „ale zkusíme to ještě na východě a na severu, u řeky.“

Přitáhla koni podbřišní. „Rossi, našli jste nějaké stopy? Myslím lidské.“

Zaváhal. „Vím, co myslíte,“ ozval se po chvílce, „ale nevěděli jsme, jestli vám o tom máme povědět. Bitner našel stopy toho chlapa, co střílel do chaty.“

Vyčkávavě se k němu obrátila, ale ještě než promluvil, věděla, co uslyší.

„Jo, byl to Radigan. Stál na výběžku jižně odsud, i když si nedokážu představit, jak se tam dostal, aniž bychom ho zahlídli. Ty stopy byly jeho, poznal jsem je. Sledovali jsme je pár kilometrů na západ až do tábora. Byli tam docela slušně zařízený a měli spoustu jídla.“

„Oni?“

„Jo, madam. Byli tři. Radigan, John Child a ta dívka.“

Takže Coker přece jen selhal? A co Gorman?

Náhle si uvědomila, že je ráda. Chtěla, aby Radigan zůstal naživu. Ale bylo tomu opravdu tak? Neměla jen radost, že to Harveymu nevyšlo?

„Rossi,“ řekla, „tuhle jste mi povídal, že jste našel pastvu na nějaké hoře. Chci, abyste sehnal dohromady vše, co zbylo ze stáda, a vybral asi pět set nejlepších kusů. Pro ty pak najdete nejlepší trávu v okolí a odeženete je tam.“

Pohlédl na ni a ona věděla, že přesně pochopil, co má v úmyslu. „Možná se nám nepodaří zachránit je všechny,“ dodala, „ale chci, aby jich zbylo dost, abychom mohli začít znovu někde jinde.“

„Dobře.“ Přeshlápl z nohy na nohu, vytáhl váček s tabákem a začal si balit cigaretu. „Předpokládám, že o tom nemáme nikomu vypravovat, je to tak?“

„Přesně. Prostě to udělejte a s nikým o tom nemluvte.“

„Nejde mi z hlavy ten Flynn,“ pokračoval Wall. „Harvey by ho neměl podceňovat. Není to žádný hlupák.“

„Hlupák je Harvey.“ Bylo to poprvé, co dala najevo, co si o Thorpeovi myslí. „Radigan ho porazí, protože je příliš lehkomyslný.“

„Pustím se do shánění dobytka,“ přikývl Wall. „Můžete se na mě spolehnout.“

Věděla, že je to pravda. Sledovala jeho široká záda, když odjížděl, a přemýšlela, na koho ještě se může spolehnout, pokud vůbec na někoho. Když Wall zmizel, napadlo ji, jestli by neudělala nejlépe, kdyby se spolehla jen na sebe. Možná ještě existuje způsob, jak se dá zvítězit. Kdyby se Radigan a Harvey zničili navzájem, měla by situaci pevně v rukou.

A pak se ukázal Gorman. Přijel na vyzáblém koni, měl strhaný, bledý obličej a oči mu plály horečkou. Byla na ranči sama, když dorazil, takže si jeho příběh poslechla jako první. Gorman stručně vyličil okolnosti Cokerovi smrti a dodal: „Našel jsem v hlubokém sněhu srnce a zabil ho. Poslední tři nebo čtyři dny jsem se živil jenom masem bez soli, a nebylo ho moc.“

Poté co se najedl a napil kávy, ubalil si cigaretu. „Madam, povím vám jedno. Ten Radigan je ale chlap! Vůbec se nebál. Opravdu ani trochu. Nikdy jsem neviděl chlapa, co by zůstal v podobný situaci tak klidnej. A myslím si, že věděli přesně kam jít. Podle mě zamířili do Loma Coyote pro pomoc.“

Gorman jí pak vyprávěl, co už slyšela od Rosse: o mužích z Loma Coyote, o Lorenu Pikeovi, Charliem Cadeovi a Adamu Stárkovi.

TOM RADIGAN SE VYBALIL z příkrývek arozhrábl pár uhlíků, co zbyly z nočního ohně. Přidal k nim kousky kůry a špetku borového jehličí, které si připravil předchozího večera. Roztřesený zimou rychle rozfoukal oheň a pak skočil zpátky pod deky. Pohlédl na protější stranu, kde se mu ze svého lůžka smála Gretchen.

„Je hrozná zima!“ prohlásil na svou obranu.

„To rozhodně! Ale měl ses vidět. Poskakovals kolem jako cvrček na horké plotně.“

„Zítra ráno budeš zatápět ty!“ pohrozil zamračeně.

„Tak dobře. Ale já si dám topivo blízko k posteli, aby mi stačilo jen natáhnout jednu ruku.“

„To by byl pěkný švindl.“

Čekali a pozorovali hladové plameny, jak rudými jazyky olizují studené klacky. Oheň rostl, praskal a ohříval jeskyni nacházející se ani ne půldruhého kilometru od ranče. Byla součástí jeskynního komplexu na severozápadní straně hory. Pokud věděli, dalo se do ní vstoupit jen shora. Usídlili se ve výklenku, který Radigan upravil k obývání už před nějakou dobou.

Při práci využil toho, co jiní udělali dávno před ním. Našel uměle vyhloubenou prohlubeň, do níž vtékala voda, a objevil rezatou halapartnu a část hrudního štítu.

V minulých časech našel ve skále poslední útočiště před indiány nějaký ztracený dobrodruh, snad voják z Coronadovy armády. A podle všech známek ji nějakou dobu obýval, možná několik let. Prchal před indiány dál a dál do divočiny, až nakonec objevil tohle místo a zůstal. Postupně ho proměnil v pevnost a domov zároveň.

Do skalních stěn vytesal police a také dvě okna, nebo spíš střílny, kterými viděl na přístupové cesty k jeskyni.

Radigan narazil na skrýš náhodou a okamžitě pochopil, že by se mohla hodit, kdyby nastaly problémy s Utey. Vybavil ji potřebami pro domácnost, schoval v ní jídlo a munici a v průběhu let dovnitř nanosil velké zásoby palivového dříví. Kouřový otvor vylepšil o komín vedoucí z krbu. Kouř vycházel ven na vrcholku hory mezi kořeny sukovitého, starobylého cedru. Ty ho rozptylovaly, takže ho bylo z několika metrů sotva vidět.

Tohle byl ten nejlepší ze všech úkrytů, které měl.

Jakmile se oheň pořádně rozhořel a jeskyně se ohřála, vstal Radigan z lůžka a rychle se oblékl. Child ho následoval.

„Jak to vypadá s cestou na sever?“ zeptal se Radigan náhle. „Myslíš, že by se dalo dostat do Loma Coyote?“

„Kdy chceš, abych vyrazil?“

„Ne ty, ale já.“ Tom došel k úzkému otvoru v silné zdi a vyhlédl ven. Přístupová cesta k jeskyni vedla po klikatém pruhu sesunuté půdy. Byl právě tak příkrý, aby po něm ještě vystoupal kůň, ale zdola nic nenaznačovalo, že by se po něm dalo dostat na vrcholek hory. Z okna bylo vidět na většinu jeho délky. „Ty tady zůstaneš, pojedou já,“ dodal Radigan.

„Ti chlapi znají mě,“ namítl Child.

„Pike zná i mě. A Čade taky. S ostatními se seznámím. Kromě toho by nebylo dobrý, kdybych tady zůstal s Gretchen.“

„Bojíš se?“

„Já?“ Pohlédl na ni a usmál se. „Nebojím, ale ty bys měla. Kdo ví, co by se stalo, kdybychom tady zůstali sami.“

„Nestalo by se nic, co bych sama nechtěla,“ opáčila.

Radigan si ji změřil klidným pohledem. „No, možná to tak je a možná ne. Radši mě neprovokuj.“

Odešel do části jeskyně, kde ustájil koně, a nakrmil je. Pohlédl na zásobu sena. Moc ho už nezbyvalo, ale měli ještě dost kukuřice a byla šance, že vyjdou s tím, co mají. Jídla měli dost, to bylo jisté. A střeliva tolik, že by mohli znovu vybojovat bitvu o Gettysburg.

Osedlal koně a vrátil se pro sbalené příkrývky a sedlové vaky. Gretchen vstala a uvařila kávu, se kterou se posadili k ohni.

„Brzo by se měl někdo podívat na dobytek v údolí San Antonio,“ navrhl Child. „Mohl bych to zařídit.“

Radigan se podíval na Gretchen. „To bys tady zůstala sama. Zvládla bys to?“

„Určitě.“ Přidala mu na talíř plátek hovězího. „Budu v pořádku, a jestli tohle místo někdo najde, postavím se mu.“

„Sníh na sesuvu už roztál,“ řekl Child, „a dostaneme se odsud, aniž bychom zanechali stopy, takže ti nic nehrozí. Nenapadá mě, jak by tě tady někdo mohl najít.“

Radigan odvedl koně do ústí jeskyně a pak se vrátil ke Gretchen. Vzal si od ní poslední balíček s jídlem a zastrčil ho do sedlového vaku. „Dávej na sebe pozor,“ řekla mu.

Obrátil se a podíval se na ni. Navzdory zimě a nepohodlí posledních dní stále vypadala přitažlivě a při pohledu do jejích očí v nich objevil obavy. „Ty taky,“ přikývl, „a nechod’ z jeskyně jinam než na vrcholek hory, a jestli to uděláš, drž se dál od krajů. A za žádnou cenu nevař v noci.“

„To už jsi mi říkal. V noci je vařené jídlo víc cítit.“

„Přesně. Kouř ze dřeva tolik nevadí, protože by mohl být i z jejích ohniště, ale vůně jídla by mohla vzbudit podezření.“

„Dám si pozor.“

Vyhoupł se do sedla. Její prsty spočínuly na jeho rukávu. „Dávej na sebe pozor,“ zopakovala.

Znovu na ni pohlédł a polekal se, když uviděl v jejích očích slzy. Kvapně odvrátil zrak. Proč pláče? V ženách se nevyznal a taková reakce ho překvapila. Odvedł koně pár kroků ven z jeskyně a pak se rozjel ze svahu. Był příkrý, ale kůň to zvládl. Dole mu přitáhl otěže a poslouchal. Nic neslyšel.

Dosáhl úpatí kopce, rozhlédł se na všechny strany a zavedł koně přes otevřené prostranství mezi stromy.

Nebylo ho vidět déle než dvě minuty, a jakmile ho kryly borovice, otočil se v sedle a díval se, jak ho John Child následuje. Pak oba chvíli čekali a rozhlíželi se. Nakonec Child řekl: „Myslím, že jsme to dokázali.“

Radigan přikývl. Váhavě obrátil koně a rozjel se z kopce. Nebylo správné nechávat tam to děvče samotné. Určitě měla strach. I když byla odvážnější než všechny ženy, které kdy potkal... Za celou dobu si ani jednou nepostěžovala a nevyhýbala se žádné práci. V mrazu i sněhu s nimi dokázala držet krok.

Rozdělili se na místě, kde se potok Vache setkával se stezkou do údolí San Antonio.

John Child vypadal v těžkém kožichu z bizona dvakrát tak velký. Zastavil koně a jeho dech vytvořil v mrazivém vzduchu velký oblak páry. „Bud' opatrněj, Tome,“ řekl. „Všichni chlapi nahoře nejsou zrovna přátelský.“

„Já vím.“

„Hlavně si dávej pozor na Švýcara Jacka Burnse. Je to pistolník z Kansasu. Rád se naparuje.“

„Fakt?“ Radigan se usmál. „Ted', když tam je Loren Pike, je už nejspíš mrtvej.“ Uchopil otěže. „Loren si nenechá jen tak něco líbit. A někdy dokáže bejt dost netrpělivej.“

Radigan se rozjel na sever po širokém rameni hory Cerro Jarocito. Východně se nacházel pramen, k němuž to bylo jen deset kilometrů. Pak ho čekalo asi šest kilometrů k potoku Coyote a dalších asi deset do Loma Coyote. Dohromady tedy asi pětadvacet kilometrů jízdy v mrazivém počasí. Při troše štěstí by to mohl zvládnout za pět nebo šest hodin, ale nedalo se odhadnout, jestli takové štěstí bude mít.

Seděl na šedém grošákoví, spolehlivém koni vážícím dobrých pět metráků, o kterém věděl, že dobře zvládá jízdu po zasněžených a ledovatých cestách.

Vítr foukal od severu, obloha byla břidličně šedá a slibovala sněh, po němž zrovna netoužil. Od vánice po stezce nikdo nejel a na některých místech se vytvořila silná ledová krusta. Kolem poledne, kdy už měl mít za sebou dobrých šestnáct kilometrů, pochyboval, že jich ujel víc než deset, protože musel několikrát odbočit z cesty, aby

se vyhnul závějím. Jednou se zapletl do hustého borového podrostu a musel zdolat skoro dva kilometry navíc, aby se z něj dostal, a pak další tři, než znovu našel stezku. To už hlasitě klel a grošák na souhlas znechuceně pokyvoval hlavou.

U pramene napojil koně. Když dorazil k potoku Coyote, zjistil, že je místy zamrzlý, což mu komplikovalo přechod, protože led nebyl dost silný, aby je unesl. Od severu foukal dolů kaňonem ledový vítr. Radiganovi ztuhl obličej a znecitlivěly ruce.

Už se smrákalo, když opustil kaňon a konečně vstoupil do města.

Úzká ulice byla klidná jako svět v okamžiku stvoření, tichá a studená v posledním světle dne. Zářila v ní okna obchodu Ramble House a saloonu Utah na protější straně. Další světlo vycházelo ze špinavého okna jídelny.

Loma Coyote nebylo vlastně město v pravém slova smyslu a jako mnoho podobných osad bylo v budoucnu odsouzeno k zániku. Sloužilo jako dočasné útočiště pro tuláky a skryš pro muže hledané zákonem, kteří měli jinde příliš horkou půdu pod nohama. V Loma Coyote se nedělo nic, co by stálo za řeč. Těch několik zlatokopů, kteří pracovali v ponurých děrách, o vlk nechalo všechny vydělané peníze na barovém pultu z ořešáku v saloonu Utah.

Počet obyvatel zřídka kdy překročil třicet osob a až na tři nebo čtyři ženy šlo o samé muže. Jednou se populace na jedinou noc zvedla na překvapivých padesát šest lidí. To se stalo během války s Utey, kdy se všichni prospektoři a lovci z okolních kopců uchýlili do pochybného bezpečí Loma Coyote.

Byli to mlčenliví muži zvyklí na samotu. Kombinace nezvyklé společnosti a místní whisky měla nikterak překvapivé následky. Do rozbřesku se počet obyvatel snížil na padesát tři a v prázdné kolně ležely tři mrtvoly čekající na jarní tání, až je bude možné pohřbít.

Šestého rána se situace vrátila k normálu, neboť nově příchozí docházeli jeden po druhém k závěru, že Uteové představují menší hrozbu než občané a whisky v Loma Coyote.

Na druhém konci ulice se tyčila obrovská stodola. Lampa zavěšená nad stěží čitelnou cedulí naznačovala, že se jedná o stáje.

V přední části budovy se nacházela malá, tmavá místnost ozářená jen kamínky rozpálenými doruda.

Z šera se ozval něčí hlas: „Sena je spousta, poslužte si. Kukuřici máme taky, ale musíte si připlatit padesát centů.“

„To je peněz.“

„Berte, nebo nechte bejt, ale jestli šáhnete na moji kukuřici bez dovození, umřete na nasydnutí, protože vám otevřu břicho brokovnicí.“

Z „kanceláře“ vyšel staroch s upilovanou brokovnicí v ruce, pozvedl lampu a posvítil si na Radigana. „Jeden nemůže bejt dost vopatrnej, to říkám furt. Klidně si nakrmte koně, ale počítám s tím, že ty, co chtěj kukuřici, za ni taky maj čím zaplatit, protože nejspíš před něčím utíkaj.“

„Já neutíkám. Hledám svýho přítele. Jmenuje se Loren Pike.“

„Nikdy jsem o něm neslyšel. Nemám paměť na jména. V tyhle zemi jména stejně moc neznamenaj. Jsou chlapi, co je méně skoro stejně často jako adresu, a pro ty, co přijedou sem, to platí tuplem.“

„Mám na jihu ranč. Jmenuju se Radigan.“

Staroch si ho znovu prohlédl. „Třeba ranč máte a třeba ne, a jestli jo, třeba ho nebudete mít dlouho. Aspoň podle toho, co jsem slyšel.“

„Patří mi a ode dneška za rok, za deset let mi pořád patřit bude.“ Radigan sundal grošákovi sedlo. „A jestli mi budete dělat potíže, vrátím se sem a zapálím vám tu kolonii vši za vašima špinavejma ušima.“

Starý muž ustoupil. „Co to povídáte? Nechci vám snad ustájit koně? Nepovídal jsem, abyste si nabral kukuřici?“ Mazaně se na Toma zadíval. „Nejste vy náhodou ten chlap, co pro něj dělá John Child?“

„Jo, Child pro mě pracuje.“

„Tak jo. Vytrů vám koně a nasypu mu kukuřici. A jestli hledáte nějakýho nově přichozího, měl byste zkusit Utah nebo Ramble. Ale radil bych vám, abyste vypadnul z města. Vyspěte se na seně, jestli chcete, ale držte se od putyk dál. Švýcar Jack dneska večer rádí.“

Tom Radigan vyšel ze vrat, sklonil hlavu před studeným větrem a kráčel k jídelně. Otevřel dveře a vstoupil doprovázen několika sně-

hovými vložkami. Za pultem se vztyčila statná žena s ostře řezaným obličejem a postavila před něj kávu. „Můžete se najíst,“ navrhla, „ale jestli hledáte něco jiného, nedostanete to. Aspoň ne dneska večer.“

„Chci jen něco k jídlu.“

Pohlédla na něho. „Jo, to vám věřím. Ale za pár hodin, až ze sebe dostanete zimu, začnete hledat něco jiného. Chvilí to trvá, než si chlap zahřeje svaly. Mám tady tři holky, jednu šestnáctiletou a dvě devatenáctileté, a sama obsloužím víc kunčaftů než všechny tři dohromady, a taky lip.“

„Spokojím se s bifečkem.“

„Dostanete medvědí maso a pochutnáte si na něm. Hovězí nemáme od tý vánice. Měli nám přihnát nějaký krávy od jihu, ale cesty jsou zapadané.“

Radigan mlčky jedl, zatímco mohutná žena mluvila dál, aniž by si všímala jeho občasných poznámek nebo se starala, zda ji vůbec poslouchá.

Když se najedl, hodil na pult dolar. Vrátila mu tři čtvrtáky. Naposledy se napil horké kávy a vyšel do zimy. „Jen si nade mnou ohrajte nos!“ zavolala za ním. „Však vy se vrátíte!“

Přešel ulici a po rozbitém chodníku se dostal k saloonu Utah.

Barový pult byl asi tři metry dlouhý a stlučený z ručně otesaných prken. Muž za ním byl skoro tak vysoký jako bar dlouhý. O pult se opírali dva chlapi a několik dalších sedělo u stolů. Všichni vzhledli, a když zjistili, že je cizinec, pozorně ho zkoumali.

„Whisky,“ objednal Tom. „Nebo to, čemu tady tak říkáte.“

Vysoký muž se naklonil přes bar. „Vám nechutná naše pití? Tak ho nepijte.“

„Nalejte mi. Ještě nevím, jestli mi chutná nebo ne.“

„Rozhodněte se hned, nebo nedostanete nic.“

„Tak dobře, chutná mi.“ Radigan se rozhlédl po ostatních. Zachmuřeně jeho pohled opětovali. „Jestli těmhle gentlemanům ta whisky chutná,“ řekl, „nalejte jim na mě.“

Barman se znovu obrátil. „Tak bacha, cizince. Podruhy jste naznačil, že pochybujete o mém likéru. To se mi nelíbí.“

„Vidíte?“ Radigan se usmál na ostatní. „Přiznává, že ani jemu nechutná.“

Barman ho vztekle přerušil. „Nic takovýho jsem neřekl. Chtěl jsem říct“

„Snaží se z toho vykrotit,“ poznamenal Radigan. „No, dám si skleničku, ať vidím, co je to zač.“

Velký chlap ho probodl pohledem, došel za bar a naplnil sklenici. Nikdo jiný se nepohnul. „Nabídka platí,“ upozornil je Radigan.

Ticho.

„Vidíte? Nikdo to nerad.“

Usrkl. Na okamžik si myslel, že mu shoří hrdlo. Pak ustoupil a podíval se na skleničku. „Sud obyčejný vody, dva pakly tabáku, kostka mýdla, aby to mělo šmrnc, pár uncí strychninu a možná tři galony lihu. Pak už jenom obarvit listím z greasewoodu a je to. Není divu, že to nikdo nechce pít.“

Ochutnal znovu. „Vsadím se, že jste to nejdřív prodával Uteům. Proto taky byli každou chvíli na válečný stezce.“

„Koledujete si o malér,“ varoval ho barman.

„Já o malér nestojím. Teď vyndejte ten džbán zpod pultu a já si dám něco pořádného.“

Barman vztekle něco zamumlal a sáhl pod bar. Ostatní náhle vstali a přistoupili k Radiganovi.

Sotva byly sklenice plné, Tom spustil: „Jsem Radigan z ranče Škrtnutý R. Měli byste tu značku znát. Občas jíte moje hovězí.“

Muž s oválným obličejem zvedl zamračeně zrak od své whisky a pak jí do sebe půlku hodil. „Vy nás obviňujete z krádeží dobytka?“

„Jenom říkám, jak to je,“ opáčil Radigan. „A nejsem z těch, co by vám občas nepřáli hovězí, i když marníte čas s mým malým stádem, když je v tyhle zemi stádo skoro o třech tisících kusů, který sem nepatří.“

„Zvete nás?“

„Jenom vás informuju. Co uděláte, je vaše věc, nejsou to moji přátelé. Vlastně jsem zrovna uprostřed dobytkářský války.“

Dveře za nimi se otevřely a se závanem ledového vzduchu dovnitř vstoupil hubený blondák. Byl vysoký, šlachovitý a měl úzký obličej s rovným obočím nad zapadlými očima. Byl oblečený v krátkém ovčím kožichu, který mu nesahal k pouzdru s revolverem, a na protáhlé hlavě mu pevně seděla bobří čepice.

Ve stejném okamžiku venku zadupala koňská kopyta. Radigan se podíval z okna. V úzkém sloupu světla uviděl Harveyho Thorpea obklopeného jeho muži.

Tom do sebe hodil pití a oblékl si kabát. Nově příchozí ho pozorně sledoval. „Vás neznám,“ řekl. „Jsem Švýcar Jack.“

Radigan se na něj usmál. „Já se jmenuju Budeš Muset počkat. A přesně to musíte udělat.“

„Cože?“ zeptal se Švýcar Jack podezíravě.

„Počkat,“ odpověděl Radigan. „Mluvil jsem o dobytkářský válce, máte ji přede dveřma.“

Švýcar Jack se ohlédl přes rameno. Skupinka jezdců venku sesedala. „Tohle není žádná dobytkářská válka. To je Bob Harvey a jestli vás chce vidět, pohlídám vás, abyste mu neuklouznul.“

„Nech ho na pokoji.“ Vysoký barman se naklonil přes pult. „Tady nikoho nikomu držet nebudeš.“

„Tak hele“

Zadní dveře se tiše zavřely a Švýcar Jack se rychle obrátil. Radigan zmizel.

KAPITOLA 6

OD HOR FOUKAL STUDENÝ VÍTR, když se Tom zastavil na zasněženém schodu a naslouchal, co se děje uvnitř. Rozeznal šum

hlasů, ale nerozuměl slovům. Počkal, dokud neslyšel, jak se otevírají přední dveře, pak zamířil po rozbitém chodníku k latríně a prošel kolem ní ke stodole.

Zastavil na místě, kde jeho stín splynul s temnějším stínem zdi stodoly, a rychle uvažoval. Ve městě bylo jen několik domů a všechny okamžitě prohledají, takže nemělo smysl schovávat se v jednom z nich.

Příjezd Thorpea a jeho mužů mu byl záhadou, protože bylo nemožné, aby se dozvěděli, kam má Tom namířeno. Mohli hledat Pikea a Cadea, což bylo nepravděpodobné, jelikož s nimi dosud neměli žádný konflikt. Bylo tedy logické předpokládat, že se sem vypravili z nějakého jiného důvodu a jejich setkání byla čirá náhoda.

Thorpe měl s sebou tucet jezdců, možná ještě víc.

Švýcar Jack mu říkal Bob Harvey. Že by se zmýlil? Nebo Thorpe vystupoval pod jiným jménem? Radigan si vybavil, že hned napoprvé se mu Thorpe jevil jako drsný chlap, který už musel mít konflikt se zákonem.

Ale Bob Harvey? Obracel to jméno v hlavě, ale nic mu neříkalo.

Nemělo smysl tam otálet. Zašel za roh stodoly a pod botami mu chrupal zmrzlý sníh. Asi třicet metrů za stodolou se táhlo koryto potoka. Rychle k němu zamířil. Nechtěl, aby ho zahlédli na otevřeném prostranství. Když se ponořil do tmy, zastavil se, aby popadl dech a naslouchal.

Bouchly zadní dveře. Že by začalo pátrání? Jestli ano, určitě ho odstartoval Švýcar Jack. Ostatní, ať už byli jacíkoliv, si hleděli svého.

Zašel do křoví u potoka a pak sestoupil dolů po ledovatých kamenech. Winčestrovku měl v pouzdře u sedla a výstroj ve stáji, ale prozatím to nebylo zásadní.

Uviděl, jak se u stodoly muži rozdělili a jdou od domu k domu. Zjevně jim nepřišlo na mysl, že by se v takové zimě zdržoval venku, ale brzy je to napadne. Za pár minut se však ozvalo volání. Byl to Thorpeův hlas. „Tak jo, pojd'te dovnitř! Postaráme se o něj na zpáteční cestě!“

Na zpáteční cestě?

Díval se, jak nasedají na koně a vyjíždějí z města v semknuté skupině, jako by se chránili před zimou.

Lidé, kteří se vydají někam za takové noci, musejí mít velmi naspěch a dlouhou cestu před sebou.

Když se vrátil do saloonu, nikdo to nekomentoval. Barman tentokrát hned sáhl pod pult a nalil mu dobrou whisky ze džbánu. „Jedna na mě,“ řekl.

„Venku je zima,“ poznamenal Radigan.

„Zvlášť když se někdo navíc klepe strachy,“ utrousil Švýcar Jack.

Radigan se pomalu napil. Pak se obrátil a pohlédl na Švýcara. Celou minutu se na něho díval, zatímco ostatní mlčeli. V kamnech zapraskal oheň a spadl klacek. Jeden muž přešlápl, dolil si sklenku a špláchnutí whisky se rozlehlo celou místností.

„Ano,“ přitakal Radigan potichu, „klepal jsem se zimou po dlouhé cestě a venku jich bylo o něco víc, než na kolik jsem měl zrovna náladu. Počítám aspoň tucet.“

„A co?“ Švýcar Jack se s úsměvem opřel do židle. „Vy jste sám.“

Švýcara to překvapilo. Čekal cokoliv, jen tohle ne, a nechal se zaskočit nepřipravený. Také si uvědomil, že v téhle pozici nemůže vytáhnout kolt. Jakýkoliv pohyb by se dal vykládat jako pokus tasit. Kdyby ten chlap u baru uměl jen trochu zacházet se zbraní, byl by mrtvý. A na smrt ještě nebyl připravený.

Chvíli jen nehybně seděl a přemýšlel, jestli se může odvážit pohnout ze skrčené polohy, aniž by si tím vykoledoval žhavé olovo do žaludku.

Radigan věděl přesně, jak se Švýcar cítí, a zatoužil si tu chvíli vychutnat. „Nechci si začínat,“ řekl, „ale jestli sáhnete po zbraní, zabiju vás.“

Švýcar Jack měl sucho v ústech a cítil, jak mu divoce buší srdce. Toužil se pohnout, sedělo se mu nepohodlně, ale věděl, že ten chlap neblafuje.

Radigan ho pozoroval chladnými očima, ale jeho rty se lehce usmívaly. Nechtěl toho muže zabít, ale kdyby to bylo nutné, neváhal by a rozhodně by kvůli tomu neměl špatné spaní. Nechtěl se chvástat,

ale věděl, že každý muž někdy zaváhá, když se má utkat s někým stejně nebezpečným.

„Nazval jste toho muže Bob Harvey. To jméno neznám.“

„Vaše smůla.“

„Moje ne. Ten chlap je tak zbabělej, že si najímá pistolníky, aby zabíjeli místo něj.“

Švýcar Jack se zasmál. „Bob Harvey? Tak to si ho s někým ple-tete. Bob si svoji škodnou zabíjí sám.“

„Najal si Vina Cablea, aby mě zabil.“

V Jackových očích se chápavě zablesklo a Tomovi bylo jasné, že i když je schopný čehokoliv, nezačne souboj kvůli nějakému nedorozumění.

„Vy jste Radigan?“ V jeho hlase zazněl náznak nedůvěry.

„Jsem Radigan.“

Věděl, že tou dobou už je historka o zabití Vina Cablea známá všude, kde se setkávají muži ze západu, protože podobné příběhy se rychle šířily mezi táboráky a karetními stolky v celé zemi. A nejvíc se takové klepy přetrásaly na místech, jako bylo tohle, kde se staly potravou osamělých mužů, které živily zbraně.

Otevřely se dveře a do místnosti vstoupili tři muži. První byl vysoký, měl hranatá ramena, hnědý knír a vlasy po ramena. Druhý menší, podsaditý a držel se velice zpříma. Jeho obdélníkový obličej byl svým drsným způsobem docela pohledný. Třetí byl z nich největší, měl kulatá ramena, malou hlavu na vysokém krku a nos jako zobák dravce.

„Zdravím, chlapci,“ řekl Radigan. Nespustil oči ze Švýcara Jacka. „Prodávám lístky na bál. Chcete si vybrat partnerky?“

Loren Pike hned pochopil situaci. „Jestli je to tvůj boj, Tome, už si ladíme housle.“

Charlie Cable a Adam Stark prošli kolem Radigana k baru, opřeli se o něj zády a zahleděli se na Švýcara.

„Tomuhle ty říkáš boj?“ zeptal se Pike vlídně a ukázal na sedícího pistolníka.

„Tohle je předkrm. Hlavní chod se bude podávat, až se vrátí Harvey Thorpe, Bob Harvey, nebo jak si ten chlap ještě říká.“

Švýcar Jack strnul. Věděl, že se brzy bude muset pohnout, a byl rád, že ze všech těch drsných chlapů, co stáli před ním, si musí dávat pozor jen na jednoho.

Radigan došel pomalu ke stolu. „Jacku, nemáte svázaný ruce,“ promluvil nenuceně, „myslím, že jste povídal něco o tom, že mě tady pro Harveyho zadržíte. Nechcete se do toho pustit?“

Švýcar Jack se podíval nahoru. Oči měl ve výši Radiganovy hrudi. Kdyby opravdu tasil, stačil by kolt vytáhnout zpod stolu a vystřelit dřív, než by zemřel?

„Tak se mi zdá, že jste v úzkých,“ poznamenal Tom. „Jen se zvedněte z té židle, dostanete šanci. Ale hezky pomalu a nedělejte žádný rychlý pohyb.“

Nemohl tomu uvěřit. Dostane šanci. Pomalu se soukal bokem ze židle, napřímil se a pohlédl na Radigana. V tom okamžiku ho Tom uhodil.

Švýcar Jack letící pěst ani nespatriil. Nebyl na úder připravený a neměl pořádnou rovnováhu. Pěst mu dopadla na bradu a před očima mu vyskočily hvězdičky. Najednou zjistil, že sedí na podlaze a zvoní mu v lebce. V ústech měl kovovou chuť. Začal se zvedat, ale velká ruka ho popadla za límec a hodila ho na zeď takovou silou, až na baru spadla láhev. Lebka mu křápla o stěnu, on se pokusil zaostřit a zároveň sáhl po revolveru.

Nikdy v životě se nezúčastnil pěstního souboje. Pistole byly zbraněmi gentlemanů a on se na ně vždycky spoléhal. Pěst mu roztrhla ret a okusil krev. Odrazil se ode zdi, ale úder do žaludku mu vyrazil dech. Zlomil se v pase a praštil se o koleno, které mu zlomilo nos.

„Švýcare,“ promluvil Radigan hněvivě, „přišel jsem sem jako cizinec, staral jsem se o své a vy jste se do mě montoval.

Teď,“ pokračoval Radigan, „bych navrhoval, abyste se přes zimu usadil tady nebo se rozjel na sever. Na jih se nepouštějte, protože jestli vás potkám jižně od Loma Coyote a západně od Santa Fé, bude to znamenat, že mě hledáte.“

Obrátil se a došel k baru. „Potřebuju pár dobřejch honáků, který to uměj se zbrání,“ oznámil Lorenovi.

GRETCHEN STRÁVILA DEN úklidem jeskyně, a přitom pravidelně kontrolovala přístupovou cestu. Ani nevařila, jen si udělala kávu k sušenému hovězímu a rajčatům v plechovce, kterou si otevřela. Musela si přiznat, že je vylekaná.

Druhého dne foukal silný vítr od západu a tím i směrem od ranče, takže ze sušených jablek upekla tři koláče. Rozhodla se, že až se ti dva vrátí, uspořádá oslavu, a pustila se do příprav.

Nevěděla však, že Bitner při slídění po kravách Škrtnutého R zabloudil dál na západ než obvykle. Pustil se tím směrem naposledy, při další cestě chtěli prozkoumat hory východně od potoka Vache. Při návratu k němu vítr zavál vůni pečených koláčů.

Věděl, že to není možné, ale přesto tu vůni poznával, což zaškrundáním potvrdil i jeho žaludek. Zastavil, nasměroval koně hlavou proti větru a snažil se ten pach zachytit ještě jednou, ale nic. Právě když si už začínal myslet, že se mu to jenom zdálo, ucítil ho znovu.

Celou hodinu křížoval proti větru a snažil se vůni vystopovat, ale neúspěšně, přestože ho několikrát uhodila do nosu. Nakonec se přiblížil na několik kilometrů k ranči.

Za soumraku to vzdal. Byl to nesmysl. Nejspíš něco pekli na ranči, a i kdyby byl někde blízko zalezlý Radigan, těžko by pekl koláč. I když si pak vzpomněl, že po něm na ranči zbyl talíř s několika koblihami.

Stodolu přestavěli na ubikaci mužstva, a když přijel, zdržovalo se uvnitř několik mužů. Po pár minutách šel podat hlášení Rossu Wallovi, který právě mluvil s Angelinou Foleyovou.

Při otevírání dveří čekal, že ho zaplaví vůně čerstvého pečení, ale nic. Ucítil jen kouř ze dřeva a právě uvařenou kávu.

Bitner byl opatrný muž a tak nejdřív jen ohlásil, že viděl jenom prázdnou krajinu. Pach pečeného koláče si nechal pro sebe. Stejně ho nejspíš zmátl hlad.

Dobytek byl ve špatném stavu. Tráva, kterou našli už dříve, byla spasená až ke kořínkům, a krávy nebyly zvyklé si pastvu vyhrabávat ze sněhu. Bylo znát, že si Wall dělá starosti. Slečna Foleyová byla unavená a znepokojená.

A pak přijel z Loma Coyote muž se zprávou, že se tam objevil Radigan, a Gorman, když si byli zakouřit, mu řekl: „Viděl jsem východně odsud stopy a vsadil bych se, že patřily tomu velkému grošákovi, co na něm jezdí ten míšenec.“

„Byly čerstvé?“

„Včerejší, nebo předvčerejší. Někam odjel a ještě se nevrátil. Prohledal jsem okolí, ale žádné nevedly zpátky.“

Co když mají úkryt poblíž ranče? pomyslel si Bitner. A co když jsou oba muži pryč? To by tam ta holka byla sama.

A byla to ženská se vším všudy. Bitner při tom pomyšlení přimhouřil oči. Nebyl žádný sukničkář, ale když je chlap několik měsíců bez ženské společnosti, něco to s ním udělá.

Vyrazil hned za rozbřesku a vydal se na západ po úzké stezce s horou tyčící se po jeho pravé ruce. Neměl žádný plán, chtěl jen najít, odkud vycházela ta vůně. Nedokázal pustit z hlavy tu dívku. Stále měl před očima její postavu s pevnými nadry a elegantní chůzi.

Sakra! To je ženská! A žije se dvěma muži! Žádnou slušnou dívku by to ani nenapadlo. Tvrdí, že Child je její otec! Ten míšenec nemůže mít přece takhle blondatou dceru. Bitner věděl, že kdo obtěžuje na západě ženy, koleduje si o malér. Věděl to, ale nemyslel na to. Znal jednoho muže, který kradl dobytek, spáchal vraždu, a dokonce ukradl koně. Prošlo mu to, ale byl takový blázen, že obtěžoval počestnou ženu. Za to ho pověsili.

Tohle všechno mu bylo jasné, ale přesto musel na tu dívku stále myslet. Uvázla mu v hlavě jako svízel v koňském ohonu a nic ji nemohlo dostat ven.

Jel na koni po svahu směrem na západ a přemýšlel. Pokud měli skryš blízko ranče, byla šance, že by se mohla nacházet někde okolo hory. Ta se tyčila vysoko nad ním a nikdo netušil, co je na jejím vrcholku. Zřejmě nikoho nenapadlo se tam podívat.

Radigan byl velice opatrný. Thorpe ho měl lépe odhadnout, než se ho pokusil připravit o ranč. Bitner ale nebyl žádný hlupák a viděl mnoho věcí, které Thorpe přehlédl. Bylo velmi pravděpodobné, že se z té výpravy nevrátí, a ta Foleyová byla moc hezká... Jenom kdyby nebyla tak povýšená a panovačná. Bitner si ukousl kus žvýkácího tabáku. Hezká byla, ale té Childově holce se nemohla rovnat. Žádný

div, že se Radigan do Angeliny nezamiloval. Bitner o tom něco věděl, protože si všiml, jak se jí leskly oči, když se ho snažila zaujmout. Chovala se jako jeho nepřítel, ale kdyby Radigan projevil zájem, byla připravená.

Úzká stezka, stará jako sám čas, vedla poblíž hory, ale odkláněla se od svahu. Bitner zastavil koně a vyplivl hnědou šťávu do zbytku závěje. Nasál vzduch, jestli neucítí vůni vaření, ale ve vzduchu cítil borové jehličí. Seděl na koni a čekal. Bitner uměl být trpělivý.

Pracoval na tom po zbytek dne, a když se večer vrátil, řekl jen, že byl na lovu. Bitner i jeho kůň byli unavení a věděl, že se ho Wall nebude na nic ptát.

Polovinu noci proležel a myslel na Gretchen Childovou. V hlavě probíral všechny cesty s trpělivostí zkušeného lovce. Věděl, že horu nikdo neprozkoumal a určitě ani neobjel. Rozhodl se, že to udělá sám. Koneckonců v téhle zemi možná stráví hodně času, tak by ji měl dobře poznat. Zabalil se do teplé přikrývky a usnul. Daleko na severu právě sesedala skupina jezdců z koní vedle cesty, aby se utábořila. Jejich cíl byl už nedaleko.

Harvey Thorpe se cítil dobře. Dejme tomu, že minul Radigana. Ten muž byl teď na útěku a oni ho nakonec zabijí nebo vyženou. Ještě pár kilometrů a budou na místě přepadení. Z Leadville dostal zprávu, že by dostavník mohl vézt sedmdesát tisíc ve zlatě. Bylo to lepší než dělat do krav.

Jemu z toho připadne pouhá třetina, ale pro začátek to bylo víc než dost. S tolika penězi se už dalo leccos podniknout.

Radigan měl za sebou dlouhou cestu a byl unavený. Ubytoval se v Loma Coyote, aby počkal, až se zlepší počasí, a odpočal si. Předpokládal, že se John Child do večera vrátí do úkrytu v hoře a nedělal si starosti.

Problém byl v tom, že John Child ležel v bezvědomí asi dvacet kilometrů od ranče. Shodil ho kůň, když ho vyplašilo hejno ptáků, jež se náhle vzneslo ze křoví. Child byl také unavený, zdříml si v sedle a teď ležel už hodinu bez hnutí. Jeho kůň se potuloval krajinou o pár kilometrů dál.

Gretchen se probudila s nepříjemným pocitem. Spěšně se oblékla a štěrbínou ve skále vyhlédla ven. Nic neviděla. Potom šla dozadu do jeskyně a podívala se ven. A uviděla jezdce.

Neprojížděl náhodou kolem, hledal stopy a zkoumal zem pečlivě jako Apač. Gretchen nevyrostla mezi indiány nadarmo a věděla, jak se chová stopař, když se přiblíží k tomu, co chce najít. Pozorovala ho, vyděšeně a fascinovaně. Její první myšlenka však patřila Johnu Childovi a Radiganovi. Co kdyby se vrátili a on je viděl jako první?

Odebrala se zpátky do jeskyně a nakrmila koně. Připnula si opasek s pistolí a do ruky vzala pušku. Střílela dobře, i když se ještě necitla v situaci, kdy by musela zabít člověka; ale tenhle představoval nebezpečí pro ty, které milovala. Když všechno připravila, šla ke vchodu a podívala se dolů. Nikde nikdo.

Věděla o balvanu, do kterého stačilo strčit, aby se svalil dolů. Možná by vetřelce nezabil, ale možná by ho přinutil, aby si rozmyslel pokračovat v cestě nahoru. Zatlačila a balvan se jí pohnul pod rukou. Vyhlédla ven, ale muže už nebylo vidět. To ji vylekalo ještě víc, protože se Radigan a její otec měli každou chvíli vrátit.

Opět se podívala ven a tentokrát ho zahlédla, jak se pohybuje mezi stromy o kus dál na svahu. Že by nenašel žádné stopy? Nebo ví, že ho někdo pozoruje? Či snad čeká do setmění a pak se vydá nahoru?

Den se vlekl pomalu a Gretchen pokračovala v přípravách na oslavu, kterou naplánovala na jejich návrat. Ve svém malém zavazadle měla jedny moc hezké šaty. Na oslavu byly jako dělané. Vytáhla je v naději, že se pomačkaná místa vyvěsí. Ještě jednou zkontrolovala okolí, ale po neznámém ani stopy.

Vzala pušku, vyšla na vrcholek hory a postupovala po jejím okraji tak, aby ji nikdo zdola neviděl. Byl tam, ujížděl zpátky k ranči. To ale neznamenal, že by se nemohl vrátit.

Gretchen nikdy neuvažovala o tom, jestli je statečná, nebo zbabělá. Jako dítě věděla, že ji indiáni považují za odvážnou. Uvědomovala si však, že odvaha není jednoduchá věc. Kdokoliv mohl být statečný v prostředí, které znal, ale když se ocitl na neznámé půdě, mezi neznámými lidmi a vystavený jinému druhu strachu, mohl se projevit jako zbabělec. Odvážný býval zpravidla ten, kdo věděl, co mu hrozí.

To, o čem teď přemýšlela, nebyla podle jejího odhadu věc odvahy nebo zbabělosti. Měla práci a rozhodla se ji udělat co nejlépe.

Pokud by se ten muž vrátil, musela by ho najít a zabít. Nemohla riskovat, že si počíná na Radigana a jejího otce.

Ušla několik kilometrů po obvodu hory, upírala pohled do soumraku, dívala se mezi stromy a na holé svahy a doufala, že se Tom s jejím otcem brzy objeví. Vrátila se do jeskyně a rozdělala malý oheň, aby mohla uvařit kávu. Cítila, že ji ovládá strach.

V jeskyni se rozprostřela tma. Uklidňovalo ji jen chroustání koní, kteří žrali zrní.

Vzala seno z hromady a rozsypala ho u vchodu v naději, že kdyby někdo vstoupil, probudilo by ji šustění. O kousek dál navršila několik hromádek kamínků, do kterých by vetřelec mohl kopnout. Byla vylekaná, celé hodiny ležela beze spánku a naslouchala temnotě.

Za rozbřesku se náhle probudila s vědomím, že zaspala. Dlouho ležela zcela bez hnutí a napínala uši, ale nic neslyšela. Rychle vstala, vzala pušku a šla k oknu a potom k ústí jeskyně. Nikoho neviděla. Možná už začínala bláznit, ten muž třeba něco ztratil nebo... Věděla, že to tak není. Bylo jí jasné, že je ten člověk hledal.

Uvařila si kávu, snědla sušené hovězí a trochu kukuřičného chleba. Každou chvíli se chodila dívat ven, ale pořád marně. Nakrmila trochu koně, protože seno už skoro neměli a kukuřice docházela.

Šaty se vyvěsily překvapivě dobře a ona si je zatoužila obléknout. Plánovala, že si je vezme na sebe, až se muži vrátí, a byla si jistá, že to bude brzy. Znovu zkontrolovala okolí, ale v dohledu nikdo nebyl. Uchopila pušku, vystoupila na vrchol hory a rozhlédla se kolem, ale stále nic.

Z opačné strany prozkoumala krajinu na severu, odkud měli přijet Radigan a její otec, ale ani tam nikoho nezahlédl. V jednom okamžiku se jí zdálo, že se tam cosi pohnulo, ale už se to neopakovalo, tak to vzdala.

Co když se nikdy nevrátí? Co když padli do léčky a zemřeli? Co když z ní bude opět sirotek bez peněz, který se nebude mít na koho obrátit, kam jít?

Potřásla hlavou, aby tu představu zahнала. Vrátila se do jeskyně a vedena náhlým impulzem se převlékla do šatů. Předchozího večera

si svázala vlasy, ale teď si je rozpustila a rozčesala. Prohlédla se v zrcátku a uznala, že jí to sluší. Přesně takhle chtěla, aby ji viděl Radigan, až se vrátí. Šaty byly bílé, jen s malými barevnými ozdobami.

„Já... já vypadám jako nevěsta!“ uklouzlo jí nahlas.

Náhle se za ní ozvalo: „To teda vypadáte, slečno!“

V tom okamžiku by se v ní krve nedořezal. Chvilku stála bez hnutí a mozek jí pracoval na plné obrátky. Věděla, že je v úzkých a nemůže počítat s žádnou pomocí, pokud... Jejich příjezd byl víc, než v co teď mohla doufat.

Pomalů se otočila a spatřila Bitnera, jak stojí v průchodu do větší jeskyně. Okamžitě ho poznala. Setkala se s ním, když přijela dostavníkem, a slyšela, jak na něho někdo zavolal jménem.

Byl to hubený, vysoký, potem páchnoucí muž, neoholený a špinavý, licousy měl potřísněné kolem úst močkou z tabáku.

„Už jsem si říkala, kdy se objevíte,“ spustila. „Ometal jste se kolem dost dlouho.“

Bitner zamrkal. Čekal strach, křik, protesty, cokoliv, jen ne tenhle klid. A to, jak vypadala. Její krása ho vyvedla z míry a náhle nevěděl co dál. Nebyl na podobné krásy zvyklý a připravovaly ho o sebedůvěru. Ramena měla bílá jako sníh a jak se na ni díval, vyschlo mu v ústech žádostivostí. Byla ještě děvče a byla sama.

„Teď jsem tady,“ zavrčel, „a myslím, že víte, proč jsem přišel.“

„Viděla jsem vás hledat stopy,“ řekla. „Sledovala jsem vás několik dní.“ Klidně na něj pohlédla. „Mohla jsem vás zabít.“

Díval se na ni znepokojený její vyrovnaností a s nepříjemným pocitem, že ho možná měla pár dní na mušce.

„Propásla jste příležitost a teď na to doplatíte,“ varoval ji.

„Zrovna jsem uvařila kávu,“ poznamenala Gretchen. „Dáte si?“

Každé zdržení bylo dobré, každý okamžik, kdy ho mohla přimět k hovoru, zvyšoval její šanci, že se něco stane a ona bude moci jednat. Ať udělá cokoliv, bude se jí to muset podařit napoprvé, protože další příležitost se nenaskytne.

„No... trochu kafe by neškodilo,“ souhlasil.

Proč ne? Aspoň ho rozehřeje. Venku byla hrozná zima. Rozhlédl se kolem s novým respektem k Radiganovi. Zařídil to tam moc pěk-

ně. Spousta jídla, teplý úkryt, krmení pro koně a dřevo na topení; tady by mohl vydržet celou zimu.

Gretchen prošla kolem něho. Nenapadlo by ji, že se k němu dokáže takhle přiblížit, ale udělala to, přestože jí strachy naskakovala husí kůže.

„Moc hezký,“ řekl Bitner a ukázal na její šaty. „Oblíklajste šije na nějaký bál?“

„To jsou šaty na večírek, pane Bitnere,“ vysvětlila. „Nosila jsem je na večírky v Mexiku. Chodila jsem tam do klášterní školy.“

Vzal si od ní ještě horkou kávu. „Vy a klášterní škola?“ podivil se.

„Proč ne?“ ohlédla se na něho. „Je mi sedmnáct, pane Bitnere, a i když se zdá, že o tom pochybujete, jsem dáma.“

Odfkl si, ačkoliv cítil sílící pochybnosti. „To určitě! Když tady žijete se dvěma muži!“

„John Child je můj nevlastní otec. On a jeho žena byli jediní rodiče, které jsem kdy měla.“ Očima našla lovecký nůž, který používali na krájení masa. „Je to moc hodný člověk a pan Radigan je dokonalý gentleman.“

Bitner se na ni zamračil. Neprobíhalo to, jak si představoval, nějak se stalo, že ještě nenastala pravá chvíle. Káva mu udělá dobře. Zíral na Gretchen a snažil se uhodnout, jestli je taková, jak říká, nebo jak se domníval. Nakonec dospěl k závěru, že lže.

Prohrábla uhlíky pod konvicí a vzala dva hrnky. Nůž vyčníval zpod starého kabátu, který měla na sobě, když šla dopoledne ven. Úmyslně se tomu místu vyhýbala, protože na něj nechtěla upoutat pozornost. Bitner se usadil kousek od jejích zbraní, které jí za těch okolností byly k ničemu.

Když mu podávala hrnek, dotkl se její ruky a významně se na ni usmál. Gretchen dělala, jako by si toho nevšimla, ale zatrnulo jí.

„Nikdo sem nepřejde,“ řekl Bitner náhle. „Jestli doufáte, že jo, pletete se. Radigana jsme neviděli, co odjel na sever.“

Tak oni to věděli?

„Tam dlouho nepřežije, tím spíš když je tam Švýcar Jack Burns. A jestli jo, šéf se o něj postará cestou zpátky.“

„On je pryč?“

„Jo, to je.“ Bitner si lokl horké kávy a rozhlédl se po skrovně zařízené jeskyni. „A ten míšenec taky jako by už byl mrtvej.“ Naježil obočí. „Nevíme, co se s ním stalo, ale je tam venku na mrazu bez koně a je zraněnej. Objevili jsme na sněhu krev a jeho kuň se vrátil na ranč, tak jsme šli po jeho stopě. Childa jsme nenašli, ale krev jo.“

Ve tvrdých očích se mu škodolibě zablesklo. „Takže je zbytečný dělat si naděje. Nikdo vám na pomoc nepřijde.“ Přehodil si nohu přes nohu. „Nejlepší bude, když se dáte dohromady se mnou. Ženská nemůže žít v tyhle zemi bez chlapa.“

Položila ruku na střenku nože a mávla jím v širokém oblouku. Byla to jediná šance. Bitner byl rozehřátý, uvolněný a na okamžik přestal být ve střehu. Natáhla ruku s nožem, jak jen mohla, ale nedosáhla. Špička ho škrábala do bicepsu. Upustil hrnek a překulil se dozadu, zatímco mu ostří přejelo přes košili a nechalo mu na břiše dlouhý rudý šrám. Gretchen okamžitě pochopila, že selhala, a nemá už šanci na další pokus. Nepochybovala, že až si s ní užije po libosti, zabije ji. Nic jiného mu ani nezbývalo.

Nepřemýšlela a rozběhla se. Cestou do vnější jeskyně popadla pušku a pak se vyškábala po sesuté půdě na vrchol hory bičovaný mrazivým větrem. Zoufale utíkala a uvědomovala si těžké kroky svého pronásledovatele.

Brzy mu však z dohledu zmizela mezi borovicemi.

Vzpomněla si na indiánskou výchovu a rychle padla na zem mezi balvany a nízké křoví. Ležela nehybně s puškou v jedné ruce a nožem ve druhé.

Selhala a on teď šel po ní. Zranila ho, to škrábnutí na paži mohlo být hluboké. Možná se za ní hned nevydá, dokud se neošetří.

Zkontrolovala pušku. Jeden náboj byl v komoře a další tři v zásobníku. Měla čtyři rány.

To bylo málo.

Nebyla moc dobrý střelec a nejspíš by ho minula, i kdyby ho k sobě nechala přijít blízko. Rozhodně si nemohla dovolit minout několikrát.

Přesto, když ho uviděla pohybovat se o kus dál, vystřelila poprvé. Šlo o pouhé varování, připomínku, že má pušku. Bitner skočil mezi nějaké balvany a indiánka v ní jí okamžitě přikázala, aby změ-

nila postavení. Stáhla se do bezpečnějšího úkrytu a usadila se, aby čekala na jakýkoliv Bitnerův pohyb. Nějakou dobu se nic nedělo.

Den se vlekl a vzduch byl studený. V noci bude mrznout a ona si nemohla dovolit rozdělat oheň. Neměla ani úkryt nebo pokrývku.

Věděla, že se jí teď hodí, že vyrůstala mezi indiány, i když jen několik let, protože indiáni dokážou snášet zimu, hlad a vítr.

Šaty, které měla na sobě, byly naprosto nevhodné: bílé a snadno viditelné. Byla to však poslední ženská věc, kterou vlastnila, a ona byla připravená žít či zemřít tak, jak má pravá dáma vypadat.

Gretchen si vzpomněla na chatu pod horou a teplý oheň, vybavila si kroky Toma Radigana a věděla, že ho miluje. Uvědomovala si to každou tepající krvinkou, svaly i kostmi, celým tělem toužícím po tom muži. Pochopila, že na vrcholu té hory nezemře, že ji Bitner nezabije ani neznásilní. Ve svém srdci patřila Radiganovi a její tělo nebude patřit nikomu jinému než jemu. Nechystala se ušetřit poslední kulku pro sebe, nechá ji Bitnerovi. Vpálí mu ji zblízka přímo do žaludku.

Ještě nikdy se takhle necítila, ale právě teď stála tváří v tvář smrti a byla vystavena vší její hrůze. Pravda byla stažena z kůže, takže bylo vidět její holé, chvějící se rudé maso. Učili ji, jak má dáma žít, jak se má chovat, a to bylo v pořádku. Takovou výchovu by mělo dostat každé děvče, ale na vrcholku hory s mužem odhodlaným položit ji na záda do trávy musela na všechno zapomenout. Nechá si dobré vychování do salonu a plesového sálu a ušetří si ženské triky na svádění.

Tohle bylo něco jiného. Chystala se zabít člověka a věděla, že toho nebude litovat.

V lidském životě jsou okamžiky, kdy nezáleží na vznešených slovech a uhlazeném chování, kdy není nic než krev, prach, studený vítr a puška v ruce a kdy člověk náhle pozná, že je jen zvíře, které chce žít, milovat, pářit se a zemřít, teprve až přijde čas.

Gretchen Childová, v níž se plně probudila indiánka, se usadila za balvany, částečně chráněná před ledovým větrem, a čekala připravená zabít jako lvice zahnaná do kouta.

Uběhlo jen několik měsíců ode dne, kdy odešla z klášterní školy a vznešeného domu, kde žily jemné, křehké a delikátní dámy, ale jí

připadalo, jako by to byla celá věčnost. Cítila v kostech, že chce žít, že tam někde se přes sněhem pokryté hory blíží muž jejího srdce. Chtěla na něho čekat tak, jak se od ženy sluší.

Náhle se v ní probudilo cosi divokého. Natáhla pušku tak, aby to bylo pořádně slyšet. Pak zavolala chraptivým hlasem: „Tak pojd', Bitnere! Chtěl jsi ženu, tak si pro mě přijď. Jestli tě nezabiju já, udělá to Radigan!“

Bitnerovi dřepícímu dvě stě metrů od ní mezi skalkami se její slova vůbec nezamlouvala. Uslyšel i winčestrovku a pomyslel si: „Úplně se zbláznila! Ta ženská je cvok!“

Ale potřeba ji získat ho neopouštěla a tak se pohodlně usadil, aby počkal, co s ní udělá mrazivá noc.

Byla nedbale oblečená, holá ramena měla vystavená větru a šaty byly z tenké látky. Ještě byla plná kuráže, ale zima ji zlomí. Čekal už dost dlouho, tak proč by nevydržel ještě jednu noc.

TOM RADIGAN VYJEL z lesa severně od hory. Vítr měl v zádech a oči na stopkách. Byl si jistý, že slyšel výstřel, přestože foukalo směrem od něho.

Několik kilometrů východně pročesávali les Charlie Čade, Loren Pike a Adam Stark. Pátrali po jezdcích Angeliny Foleyové a obhlíželi krajinu. I kdyby se mělo otevřít samo peklo, dojde k bitvě, než slunce dospěje k poledni následujícího dne. Radigan tušil, že než Pike, Stark a Čade odejdou, zbarví se hory krví.

Opatrně postupoval obloukem a znepokojeně přemýšlel o zvuku, který připomínal výstřel. Den se už chýlil ke konci, ale světla bylo ještě dost, aby dobře viděl. V jednom okamžiku se mu zdálo, že na okraji vrcholku hory spatřil něco bílého. Pátral v okolí ještě dvě hodiny, když objevil na jižním svahu stopy jezdce.

Po zádech mu přeběhl mráz. Obrátil vraníka, na němž právě jel, a vydal se s ním nahoru po otevřeném svahu. Před pruhem sesutého kamení se zastavil. Nechtěl se tam objevit nekrytý, aniž by věděl, co ho čeká nahoře.

Jednou měl pocit, že zaslechl někoho vykřiknout, ale vítr ten zvuk rychle odvál. Tom věděl, že se musel zmýlit. Všechno se zdálo být v pořádku. Viděl okraj balvanu připraveného na svalení dolů.

Ležel přesně tam, kde ho nechal. Sesedl, zul si boty a navlékl si indiánské mokasíny, které vozil všude s sebou. Pak popadl pušku a začal stoupat do kopce.

Sotva udělal první krok, ozval se výstřel. Bylo ho jasně slyšet, ale ozvěna ho roznesla mezi skalami, takže nebylo možné určit, odkud přišel, jen že se střílelo někde nahoře.

Opatrně došlápl na zem, aby vyzkoušel skálu. Pak přesunul váhu. Nestál o rachot padajícího kamení, o žádný zvuk, který by ho mohl prozradit.

Na vrcholku hory se Bitner kousl do svého licousu a usmál se do větru. Ta husička popadla jeho pušku, ne svoji, a on věděl, kolik v ní měl nábojů. O něčem takovém musí mít muž pořád přehled, aby se udržel naživu.

Už vystřelila potřetí. Zbývala jí jen jedna kulka. Pokusila se ho dostat a jednou se jí to málem povedlo. V tom posledním případě zariskoval a ukázal se jí natolik, aby ji přiměl vystřelit. Věděl, že to s puškou moc neumí. Vypálila o zlomek později a těsně ho minula. Přinutil ji vyplýtvat náboje až najeden. Věděl, že bude muset hrát i o ten, pokud bude chtít tu ženu dostat, a to chtěl víc než kdy předtím.

Čekala ho potyčka, ale on měl rád bojovné ženy. Ještě jednou se kousl a přemýšlel o tom, dával si na čas. Foukal studený vítr, kvílel v jehličí a zaháněl zledovatělý sníh na místo, kde seděl.

Bitner převalil v puse žvanec tabáku a usoudil, že ta ženská je docela mazaná. Bylo málo pravděpodobné, že by poslední kulku vypálila na velkou vzdálenost, takže by se mohl přiblížit, aniž by příliš riskoval. Až se mu to podaří, bude se muset zmocnit její pušky nebo vystřelit tak, aby jí ji vyrazil z ruky.

Vyskočil zpoza skály a běžel asi šest metrů ke stromu. Nic se nestalo. Urazil dalších deset metrů k velkému balvanu a chvílku počkal. Byl od ní už jen kousek.

Proplížil se kolem balvanu a zahlédl něco bílého na okraji skály. Jestli tam stála, měl ji. Vyrazil s pohledem upřeným na ten kus látky a v tom okamžiku třesla puška.

Ucítil žhavý dech kulky, uskočil zpátky a uviděl Gretchen stát patnáct metrů dál jiným směrem.

Ta potvora! Oklamala ho jako malého kluka, kterému ještě teče mléko po bradě. A pak sklonila pušku.

Oklamala ho, to ano, ale minula. Jistě, kulka ho škrábla do krku a pekelně to bolelo, ale tu ženu dostane...

„Bitnere!“

Zaslechl mužský hlas, zcela klidný a promluvil přímo za ním. Bitner vyskočil jako kočka, ve vzduchu se otočil, a když dopadl na zem, z jeho pušky – vlastně z její – vyšlehl plamen. Zapotácel se. Něco ho silně udeřilo do žaludku, dopadl na nohy a uviděl Radigana. Stál tam pravým bokem k němu, jako voják na cvičišti, jako muž při souboji.

Bitner zvedl winčestrovku, stiskl spoušť a cítil, jak mu puška poskočila v ruce, ale zpětný ráz nebo něco jiného ho připravilo o rovnováhu. Zamotal se a ke svému úžasu viděl, jak jeho kulka zvedla prach na skalách. Proboha, on... Ležel na břicho a ztěžka dýchal, až mu sních odletoval od obličeje. Slyšel utichající ozvěnu svého výstřelu. Znělo to jako dvě rány. Přitáhl si kolena pod tělo a začal se zvedat.

Byla to krev na vrcholku hory, co mu dělalo starosti. Někdo to ošklivě koupil, někdo krvácel jako píchnuté prase, někdo... Ta krev se vsakovala do sněhu kolem jeho kolen a na místě, kde předtím ležel. Dalo mu práci zaostřit, ale nakonec se mu to podařilo a on poznal, že je to jeho krev a že dostal zásah do břicha.

Jednou takhle jednoho chlapa střelil a ten pak hodně dlouho umíral.

Bitner použil pušku jako berlu a vyhrabal se na nohy. Viděl, jak ta dívka, která v bílých šatech vypadala jako anděl, vychází zpoza skály a míří k Radiganovi. To ty její šaty ho hned na začátku vyvedly z míry. Na místě jako tohle nečekal nikoho v bílých šatech a než si na to zvykl, řízla ho a utekla.

Byla to mizerná smrt kvůli ženě, kterou viděl jen jednou nebo dvakrát, a která o něj stejně nestála.

Komíhal se ze strany na stranu a chtěl vystřelit na Radigana, ale nejvíc ze všeho si přál kulku do hlavy. Vždycky měl kuráže na rozdávání, ale měl jí tolik, aby při umírání na průstřel břicha neplakal jako dítě? Ten chlap, kterého střelil, fňukal a řval.

Cosí žhavého a hrozného mu rozervalo hrdlo. Ucítí náraz kulky a věděl, že vyhrál. Vyhrál, protože umíral rychle.

Poslední, co se mu vybavilo, když ležel tváří na skále, bylo, jak pomáhal mámě holit tátu poté, co ho zastřelili. „Takhle by muž do hrobu jít neměl,“ řekla jeho máma. „Měl by stanout před Bohem s oholenou bradou.“

On syna neměl, tak kdo ho oholí? Kdo připraví jeho tělo do hrobu?

Muž by měl mít syna.

Viděl, jak jeho zakrvácená ruka leží kousek od očí a studený vítr na ní vysouší krev. Otevřel ústa, aby Radiganovi řekl, že muž by měl mít syna. Pak už nebylo nic.

Gretchen doběhla k Tomovi. „Jsi v pořádku?“ zeptal se, aniž by se na ni podíval, protože sledoval Bitnera. Věděla, že ten člověk umírá, a Radigan to věděl také, ale ani na okamžik z něho nespustil oči.

„Nic mi není,“ odpověděla. „Doufala jsem, že přijdeš.“

„Omlouvám se, že jsem se opozdil.“

„Neopozdil, přišel jsi v pravý čas.“

ZA ROZBŘESKU VYŠEL Ross Wall ze stodoly a zamířil k domu. Odupal si z bot sníh a na Angelinino vyzvání vstoupil. Klobouk držel v ruce a jeho hranatá hlava vrhala ve světle lampy stín podobný grizzlymu.

„Madam, byl bych rád, kdybyste nasedla na koně a ještě ráno odsud odjela.“

Angelina Foleyová ucítla, jak se jí svírá žaludek. „Co se stalo?“

„Zatím nic, teda pokud vím. Jenom to, že se Bitner nevrátil, a když ten se nevrátí, znamená to, že je mrtvej. Přišli jsme o dalšího muže, jednoho z nejlepších.“

„To je všechno?“

„Ne,“ řekl tupě. „To není, zatraceně. Ani náhodou.“

Ostatní jeho slova na ni neudělala dojem, ale tohle ano. Ross Wall v její přítomnosti ještě nikdy nezaklel.

„Je toho víc. Kolem se motají cizí chlapi, tři nebo čtyři. Gorman povídal, že to jsou drsní chlapi. Potkal tři z nich včera v lese, právě

nasedli na koně s puškama v rukách. Nic neřekli, jenom se na něj koukali. Pak se Gorman vrátil a požádal o volno.“

„Ještě něco?“

„Jo. Nikdy se mi nezamlouvaly Harveyho plány. Neměl jsem ho rád a nevěřil mu, ani jsem v něm neviděl to, co váš otec. Přivedl vás do maléru a já bych rád, kdybyste se z toho dostala.“

Ukázal za sebe. „Myslím si, že ty chlapi venku na něj čekaj. Počítám, že až sem přijede, sestřelej ho rovnou ze sedla.“

A to není všechno. Jde o šerifa ze San Ysidra. Nemyslím Flyna, ale jeho šefa. Jmenuje se Enright nebo tak nějak. Přijel včera a s ním tři zástupci. Poptával se kolem a jeden z těch zástupců má koně s texaskou značkou.“

Angelina Foleyová došla k ohništi a zvedla konvici na kávu. Jako všechny ženy se v kritické situaci začala starat o jídlo. Uvařit něco teplého, připravit kávu, to bylo rozumné. Právě to měla dělat, vařit nějakému muži, a ne se snažit dokázat, jak je chytrá a umí řídit ranč jako nějaký chlap. Neuměla se ani starat o domácnost, tady ani nikde jinde.

Všechny její růžové sny o bohatství se náhle zhroutily. Všechny ty Harveyho sebejisté řeči, jeho gesta, to vše bylo prázdné jako on sám, stejně jako jeho velké plány s muži, kteří by měli raději loupit než dělat poctivou práci, a povýšené pohrdání lidmi živícími se poctivě. Harvey je nazýval blázny a burany, ale kde byl teď on?

„Podaří se nám odsud zmizet?“

Poprvé uviděla ve Wallových očích naději. „Myslím, že jo. Zdá se mi, že budou rádi, až budeme pryč. Samozřejmě si nemůžeme nic vzít, jenom osobní věci, a dostaneme se odsud, madam...“

„Neříkej mi madam,“ odsekla podrážděně, „jmenuju se Gelina.“

BYLO JICH ŠEST A SJÍŽDĚLI k potoku Vache. Jeden měl hlavu omotanou krvavým obvazem, další zlomenou ruku na pásce. Jejich koně táhli kopyta za sebou a muži se vyčerpaně hrbili v sedlech.

Harvey Thorpe působil otupěle a vyčerpaně. Ostatní na tom byli podobně.

Měli za sebou dlouhou jízdu v mrazu. Dostavník se objevil, kde měl, a oni ho zastavili. Věřili ve svou přesilu, ve své zbraně.

Jenomže muž na kozlíku držel brokovnici a neodhodil ji, nezvedl ruce. Jeho první dávka broků utrhla jednomu muži obličej a další poslala druhého k zemi. Zatímco se útočníci snažili zkrotit koně a stříleli naslepo, zvedl chladnokrevně winčestrovku a začal pálit. Z dostavníku se k němu přidali další muži. Koně padali k zemi, muži řvali a Harvey Thorpe byl mezi prvními, kdo se dali na útěk. O pár kilometrů dál se setkali a zamířili na ranč. Nikdo z nich neřekl ani slovo.

Nechtěli mluvit o tom, že muži, které nazývali burany a kteří se živili poctivě, na ně byli připravení.

Harvey neměl ponětí, co se stalo s ostatními. Věděl jen, že muž na kozlíku se nevzdal, ale opětoval palbu. Od toho okamžiku to byla jen čirá noční můra.

Takhle se to odehrát nemělo. Předpokládali, že svými zbraněmi kočího a osazenstvo dostavníku zastraší a pak budou moci nerušeně loupit.

Harvey věděl jen jedno – když práskla brokovnice a obličej jednoho z jeho mužů se proměnil v krvavou masku, nadělal si do kalhot.

Vjeli na dvůr ranče a někdo vykřikl: „Harvey!“ A nebyl to jeho člověk.

Zvedl hlavu a uprostřed dvora uviděl Radigana.

Stál tam s prázdnýma rukama, jen čekal. A pak Harvey spatřil Lorena Pikea ve vratech stodoly, Charlieho Cadea na rohu ohrady a Adama Starka, jak se opírá o veřeje domu. O kousek dál vedle ohrady byl John Child. I mnohem méně ostražitý člověk by z jejich chování vyčetl, o co se jedná.

Někdo za ním řekl: „Se mnou nepočítej, Harvey.“ Harvey Thorpe uslyšel, jak na zem dopadl revolver. Další zbraně následovaly.

Harvey se podíval na Radigana a pocítil palčivou nenávist. Radigan nebyl nikde poblíž toho dostavníku, ale náhle se mu zdálo, že to byl právě on, kdo seděl na kozlíku a zvedl brokovnici. Nebýt jeho, všechno by vyšlo podle plánu.

Ze změti myšlenek, které se mu honily hlavou, se vynořilo přesvědčení, že nemůže vyhrát, ale pořád ještě by ho mohl porazit. Živý Radigan by byl vítěz, ale mrtvý by nebyl vůbec nic.

„Gelina vás sem pustila?“

„Je pryč,“ odpověděl Tom. „Odjela s Wallem a několika koňmi. Myslím, že mají namířeno do Kalifornie.“ Takže tohle také skončilo.

Slyšel, jak se koně za ním rozjíždějí do stran. Radigan tam stál a čekal. Nikdo ho nevaroval, aby odhodil zbraně, nikdo ho nevyzval, aby se vzdal.

Za pár dní budou samozřejmě vědět všechno o tom, co se stalo v Coloradu, a z něj bude psanec. Bylo zvláštní, že o tomhle předtím neuvažoval, ale v jeho plánech nebylo místo pro neúspěch.

Mohli by ho i oběsit! Třeba to udělají.

A Radigan, který stál jen pár metrů před ním, si nepřál nic jiného, než aby tasil a zemřel.

„Ať se propadnu, jestli to udělám!“ vykřikl Harvey vztekle. „Vy všichni jenom chcete, abych se pohnul a vy mě mohli zabít! Vzdávám se! Myslíte si, že budu viset, ale to se nestane! Pořád ještě můžu vyhrát!“

Co říkal, myslel vážně, věřil tomu. Při soudním přelíčení se mohlo přihodit tolik věcí a on měl stále přátele, mohl sehnat peníze, dát je správným lidem...

Harvey Thorpe neměl v úmyslu tasit, ale přesto to udělal. Cítil, jak jeho ruka sahá po pistoli, a cosi v jeho mozku řvalo, že je to šílenství, že nemůže vyhrát, ale mohl by zabít Radigana, mohl by...

„Nemyslel jsem, že to udělá,“ promluvil Pike. „Čekal jsem, že se vzdá.“

„Byl jako kojot v pasti,“ poznamenal někdo jiný. „Ten taky chňape kolem sebe, jen aby zranil a zabil.“

„Co ty na to, Tome?“ zeptal se Čade. „Je to na tobě.“

„Můžeme pro něj něco udělat?“ To se ozval John Child. „Nebo už je moc pozdě?“

„Jasně že je,“ přitakal Pike. „Ten chlap je mrtvej.“

A bylo to tak.